

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Ἡ σοφὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Μεγάλης
Πυραμίδος

...λος, ο μέγιστος κύκλος που περνάει από την
 επιφάνεια της Πυραμίδος είναι ο Ιερώδης μεσημβρινός
 Πλάτωντος με. Γιατί χωρίς σε δυο απολύτως
 ίσχυει τις μεγαλύτερες ζώνες της γης και γιατί
 έχοντας μόνο βάσεις, δεν το παρουσιάζει το πλεονέκτημα
 ούτε ο παλαιότερος ο μεσημβρινός του Γκέρ-
 ον, ούτε ο νεότερος των Παρισίων.
 οι είχαν διατρέξει, να συμπεράνουμε ότι οι Αιγύ-
 πτιοί μας προς όλες τις κατευθύνσεις έπαιζαν το
 γράμμα της γνώσεως της διεύθυνσεως και ότι οι
 ν, στο ίδιο επίπεδο με τις είχαν φθάσει, τουλάχισ-
 τερο. Πτε και πως έγινε αυτό είναι αδύνατο να
 εξακριβώσουμε σήμερα. Η έκλογη όμως της θέ-
 σης Μεγάλης Πυραμίδος αποδεικνύει το όλον.
 αυτών των γνώσεων. Έκτος εάν υποθέτουμε ότι
 της μυστεριώδους Ατλαντίδος, που ο Πλάτων
 αναφέρονται συχνά στο πολιτισμού των και
 Ιερών.

Πρωτότυπο διήγημα

— Τί εἶν' αὐτὰ πού λές;...

Κι' ὁ Φρεμέ παρουσίασε στὸν
τρομοκρατημένο ξάδελφό του αὐτὴ
τὴν ὁμολογία, ποὺ φαινόταν γραμμέ-
νη κι' ὑπογεγραμμένη ἀπ' τὸν Μαρ-
τουά.

— Ὁ ἀφωρίζω, ἔσο μοῦ μένου ἄ-
δυναμεις! τὸν φοβήρισε ὁ Ὁ-
κόμα. Ὁ ἀφωρίζω κόσμος... Τού-
τιδὲ. Ὁ ἀφωρίζω πρὸν περὶ ἡμῶν!

Καί, με μιὰ ἀστραπιαία κίνησ.,
Φριμὲ ἀρπαξε μιὰ πετσέτα καὶ φί-
λωσε καλὰ τὸν ἐξάδελφό του. Ἐπει-
α τὸν ἔδεσε σφιχτὰ στὴν καρέκλα

Τί ακριβώς συνέβη κατά την εμφάνισή σου; Ο Φριμέ δεν μπόρεσε να το εξακριβώσει. Πάντως, όταν γύρισε στο τραγικό δωμάτιο, για να εμφανιστεί κάθε ίχνος του καινούριου έγκλημάτος του. Βοήκε το Μασούρα νεκρό πιά.

φου του Ιερώντορ Φρεμέ. Τον κατέλα-
βε γέλλε ως κύριο δράστη της δολοφo-
νίας τού θέου τους και πρόσθετε ό-
τι τον είχε δηλητηριάσει και τώρι-
για ν' απαλλαγεί από ένα επικίνδυ-
νο συνένοχο και για να κρατήσει όλη
την κληρονομιά.

θάσει οὐ σα γινώσκω νεκροφία κ' ἵ-
 στί οἱ ἱατροδικασταὶ θάβρισκαν τὸ
 γαστρί στομάχι τοῦ σκυλιού.
 Πράγματι δέ, ἡ πρόβλεψί του ἐπαλη-
 θεύσε. Ὁ Τεοντόρ Φρενέ συνελθόν-
 κι, ὡμολόγησε τὸ διπλὸ ἐγκλήμα
 του».

Στ' ὄνειρο μοῦ φάνηκε πῶς τὴν ἐξαπα-
 ἄγγελος οὐράνιος ἦρθε στὸ πλῆθος ^(ὅλεσε) μου
 καὶ μὲ τίς φτεροῦγες τῆς, τίς μαρτύρας μου

Ἐρωτος πλημμύριζε φλόγα ἀπὸ τὸ πρὸς (μαλ-
Ἐρωτος πλημμύριζε φλόγα ἀπ' (σωπο
(μα-

Η δικό μου όνειρο ή δικό σου ψέμα!
 ΣΤΕΚΕΤΕ!

Οὐρανός

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135-29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 70

ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΝΤΑΣ τὸ δρόχο μας

«Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά τους. Με αγγλική υπογραφή και από την Αγγλική Έκκλησία το γράμμα. Είμαι όμως υποχρεωμένος να σεбаσθώ την επιθυμία της κυρίας που το στέλνει και να μη κρατήσω ούτε στη δική μου ακόμα

... "Επειδή είμαι μία από τις Ελληνίδες που έχουν παντρευτεί Άγγλους και επειδή ζω τώρα το πρόσλημμα με το οποίο ασχολείσαι εκεί κάτω, αποφασίζω να σου γράψω... Δεν άνηκα σε καμία κατηγορία... ριπίσιν απ' αυτές που αναφέρεις στο άρθρο σου, ούτε αμετανόητος..."

καταλούθησα ὅλο τὸν ὄντων καὶ τὸ ἀνάδυσμα τῆς ζωῆς. Προσπάθησα νὰ καταλάβω ὅλες τὲς κινήσεις καὶ τὲς τάξεις πού δημιουργήθηκαν. Ἐν τῇ, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω τὴ ζωὴ ἐκεῖ καὶ τὰ διάφορα προβλήματα. Ἀνῆλκω στὴν καλὴ λεγόμενη τῆς ἀντικειμενικῆς μελέτης τῆς φύσεως. καὶ νὰ ρίξωμ πῶς τὴ μασην περὶ τὰς; Δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ κρίνομεν τὴν πράξιν τῆς κυρίας, ἀλλὰ ἡ ἀπογοητεύσις γιὰ τὸν τόπο πταῖ ὁ μονεδικὸς λόγος τῆς ἀπορρίψεως. Ἐξουθερὴ νὰ ρυθισθῶν ὅπως θὰ εἴται τὸ τοῦ βίου τῆς. Ἐμεῖς ὁμῶς

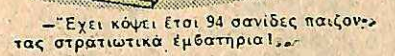
ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Εξ' απ' τον οίκο σου πα-
πλάμη, τα πόδια μ'ην τεντώνει.
★ Αν θέλεις να γευθής καλλύ-
τερα τὴν γλῶσσα τοῦ χουρμά,
δῶσε τὸν σ' ἕνα φτωχό.

★ Καλλιό γέρω - γαϊδαρός οι-
κός μου παρά υπό άλογο και
ξένο.

★ Η τερπελιά δέν θά γνωρίση
ποτέ τί γλάκα έχει το μέλι.

★ Καλά ξέρει να σε ξύση το δικό σου μόνο νύχι.

Γ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Χειμώνας του 1941.

Στην Αθήνα μία κραυγή αντηχεί απ' άκρη σ' άκρη: Πεινώ!... Σκαθιά και δυστυχία. Η Ίσμηνη, μικρούλα, όμορφη, σεμνή και ξεπεσμένη, αρχοντοπούλα προστάτις της άρρωστης υπτέρας της και της μικρότερης αδελφής της, πηγαίνει σ' έναν Όικο Εύκαιρίας της, πουλάνει ένα παλιό πορτραίτο. Εκεί τη βλέπει ένας νεαρός Αθηναίος, παραλής και γλεντζές, ο Τέλης Παυλίδης, τον γοητεύει η όμορφιά της και την πολιορκεί κατά τρόπο βάνασσο. Η Ίσμηνη δεν του δίνει σημασία και του ξεφεύγει. Περνούν λίγες μέρες κι η δυστυχία αναγκάζει την Ίσμηνη να μη πωλήσει το πορτραίτο. Έκείνη την ξαναβρίσκει ο Τέλης, αλλά και ξαναβρίσκει το πορτραίτο. Έννοει να την κάνει δική του, όπως τόσες άλλες. Μα η Ίσμηνη νιώθει άποτροπισμό και τρόμο στα υλολόγια του και φεύγει τρέχοντας. Όσο πιο πρέπει να βρή δουλειά. Και προσλαμβάνεται τέλος προσωρινώς σ' ένα κατάστημα. Συγχρόνως εκπαιδεύεται στους δίκους της τη γυναικεία με τον Τέλη Παυλίδη και τις ενοχλήσεις του. Η μητέρα της την συμβουλεύει να προσέχει. Περνά κάμποσους καιρούς κι ο προστάμενος της, Ίσμηνην της ειδοποιεί ότι απολύεται. Κι αρχίζει τότε το μεγάλο δράμα της δυστυχίας για την οικογένεια της νέας: άρρωστη μητέρα και πεινά!... Στην απελπισία της η Ίσμηνη καταφεύγει στον Τέλη κι εκείνος της υπόσχεται να την ουστήση στο φίλο του Τερζή για να την πάρει στο γραφείο του. Πηγαίνουν μαζί στο σπίτι του Τερζή.

4ον

— Δεν έχει πέντε λεπτά της ώρας πούβουνε από δω για ναρθή να σε βρή. Τέλη μου και να σου πη να έρθεις από δω να τα πητε λιγάκι.

— Κρίμα! Έκανε ο Τέλης. Πώς δεν συναντηθήκαμε στο δρόμο; Αλλά μ' αυτά τα σκοτάδια λογαριάζεις;

— Δεν θα τον περιμένεις;

— Κυρία Τερζή, είπε ο Τέλης, να σας συστήσω με τη σύνοτρό μου. Η δεσποινίς Ίσμηνη Πατρή. Ήλθαμε μαζί να παρακαλέσουμε το γιο σας για κάποια δουλειά.

— Να τον περιμένετε. Δεν θ' άργήσει ούτε δέκα λεπτά. Όταν πάη στο έστιατόριο και δεν σ' έβρη, θα γυρίσω άμέσως. Έτσι μου είπε.

— Να τον περιμένουμε, είπε ο Τέλης κυττάζοντας την Ίσμηνη.

Εκείνη δεν μίλησε. Κύτταξε γύρω της με κάποιο φόβο, με κάποια δυσπιστία. Τίποτα όμως δεν φαινόταν να δικαιολογεί τους φόβους της.

Ήταν ένα κομψό διαμερισμάκι, μέσος σ' ένα άρκετα παλιό σπίτι. Έπιπλα λιγοστά. Ένα τραπέζι, ένα ντιβάνι, λίγες καρέκλες. Τίποτα το περίπλοκο. Η κυρία Τερζή την κύτταξε πρόσχαρη.

— Κοθήστε, της είπε ενθαρρυντικά. Να σας φτιάξω ένα καφεδάκι.

— Όχι, αποκρίθηκε η Ίσμηνη γρήγορα, ευχαριστώ.

— Αφίσε, είπε ο Τέλης. Δεν έβρεις έσύ. Να μας ψήσετε τα καφεδάκια, κυρία Τερζή, έτσι να ζήσετε.

Η γερόντισσα έφυγε, κλείνοντας πίσω της την πόρτα.

— Τι περιπέτεια, έ; είπε ο Τέλης είρωνικά. Να βρίσκεσαι τέτοια ώρα μόνη μ' ένα κύριο, σ' ένα ξένο σπίτι!

— Δε θα μπορούσα να περιμένω άλλο, είπε η κοπέλλα. Κύριε Τέλη, σας παρακαλώ να μ' αφήσετε να φύγω. Δε μπορώ να γυρίσω σπίτι μου τόσο άργα.

— Κουτό! Μα δεν το καταλαβαίνεις πως θα σε συνοδέψω;

— Μ' αυτό δεν είνε σωστό. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Ο Τέλης σηκώθηκε. Ήλθε κοντά της, στο ντιβάνι όπου καθόταν η κοπέλλα, και κάθισε δίπλα της.

— Στάσου, καλογίτσα μου της είπε είρωνικά. Δεν είναι σωστό, δεν είναι σωστό. Μονάχα αυτά τα λόγια ξέρουν να λένε τα όμορφα χειλάκια σου;

Της έπιασε με μία γρήγορη κίνηση το σαγόνι.

— Στάσου! Είναι καιρός πιά να σου μάθω και κάτι άλλο.

Και πριν προφθάση η κοπέλλα ν' αντισταθί, κόλλησε τα χείλη του στα δικά της, σ' ένα θερμό φιλή, που την έκανε να μείνει για μία στιγμή σάν παραλυμένη στη αγκαλιά του.

Όταν συνήρθε, τραβήχτηκε τρέμοντας σύγκορη.

— Πώς τολμάτε, φώναξε βραχνά. Πώς τολμήσατε!

Την έσφιξε από τη μέση μέσα στα μπράτσα του που ήταν δυνατά σάν σίδερο.

— Σ' αγαπώ! της είπε με πάθος. Τώρα επί τέλους έφτασε η ώρα να στο πω. Σ' αγαπώ τρελλά. Και θέλω ν' ακούσεις από τα όμορφα χείλη σου πως μ' αγαπάς κι έσύ.

Προσπαθούσε εκείνη να τραβηχτή, μα ήταν αδύνατο. Το εξαντλημένο κορίτσι-κό κορμάκι της πως ήταν δυνατόν να παλέψει με τον γερό αυτό άντρα; Ένοιωθε ταπεινώς για την αδυναμία της, κι έπαψε πιά να παλεύει.

— Αυτή τη λέξι ποτέ δεν θα την ακούσετε από τα χείλη μου, του είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Η αγάπη δεν είναι κάτι που έπιβάλλεται με τους τρόπους που μεταχειρίζεστε έσείς. Σας μισώ! Σας μισώ!... — Επί τέλους! Έκανε αυτός θριαμβευτικά. Νά η πρώτη ερωτική λέξι από τα χείλη σου.

Τον κύτταξε με άπορία.

Αυτός γέλασε και πρόσθεσε:

— Δεν ξέρεις; Το σε μισώ είναι το πρώτο γράμμα της αγάπης.

Και μιά κοπέλλα δεν μ' αγάπησε χωρίς να με διαβεβαίωση πρώτα για το άσπονδο μίσος της.

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΟΥ

Ο Έβραϊός έμπορος Λεβύ, όνομα-στός τοιγκούνης, έχασε τη γυναίκα του τη Σάρα και κλαίει και οδύρεται.

— Ελα, φίλε μου, μην κάνεις έτσι, του λέει ο συνάδελφός του ο Ισαάκ. Πρέπει να δέχεσαι τα χτυπήματα της Μοίρας φιλοσοφικά. Κάμε κουράγιο, Λεβύ.

Μα ο Λεβύ δεν σταμάτα τους θρήνους. Τραβάει τα γένεια του, χτυπάει το στήθος του και χύνει ποταμούς δακρύων.

— Κουράγιο, Λεβύ! του ξαναλέει ο Ισαάκ. Αυτός είναι ο κόσμος.

— Το ξέρω πως αυτός είν' ο κόσμος, απαντά κλαίνοντας πάντα ο Λεβύ. Ναι, ναι, αυτός είν' ο κόσμος. Παλιόκοσμος! Κερδοσκοπός, αλκοκεροδής. Πως να κάνω λοιπόν κουράγιο; Πως να μην κλαίω; Τη βλέπεις την κάσσα που αναπαύεται μέσα η Σάρα μου; Μου χτυπουν λοιπόν γι' αυτήν εκατό χιλιάδες δραχμές, ενώ δεν έχει παραπάνω από εξήντα. Πως να μην κλαίω λοιπόν; Αχ, Σάρα, τί μου κάνεις;... Άκους εκατό χιλιάδες!... Χάθηκε ο δυστυχός... κρεω... κόπσοι!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ένα περιστέρωκι στ' νύχια του γερχκιού

Την πήρε και την κάθισε με το στανίδ στα γόνατά του. Την κρατούσε με χέρια σιδερένια.

— Φρόνιμα! της είπε γελώντας. Μη κάνεις σάν μανιακή. Θέλω να σου μιλήσω. Στάσου. Γιατί είσαι κουτή; Δεν θέλεις ν' αφήσεις τη δυστυχία σου και να βρής την ευτυχία; Δεν θέλεις να βοηθήσεις και τους δικούς σου; Η μάνα σου θα πεθάνει. Η αδελφούλα σου, απάνω στην ανάρτησι, θα γίνη φθισική. Από σένα εξαρτάται η ζωή τους. Βλέπεις, παλεύεις τόσον καιρό να βρής δουλειά. Δεν θα βρής, έγω σου το έγυωμαι. Είναι αδύνατο να βρής. Θα πεθάνετε, μοιραίως. Ένώ βλέπεις πως έχω είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω.

— Δεν βλέπω τι βοήθεια μου δώσατε ως τώρα, αποκρίθηκε άγκομαχώντας η κοπέλλα.

— Μην είσαι ανυπόμονη. Μιά θέσι, δεν θέλεις; Ο σου δώσω έγω μία θέσι περίφημη. Θα είσαι η μικρή μου αγαπημένη. Το ξέρεις πως είμαι πλούσιος. Λοιπόν, εξασφαλίζω ζωή βασιλική σε σένα και στους δικούς σου, σ' όλο το διάστημα του πολέμου. Τι άλλο θέλεις; Δεν πιστεύω να μην είσαι ευχαριστημένη; Κι' έγω τί σου γυρεύω γι' αντάλλαγμα; Μονάχα λίγη αγάπη.

Τον κύτταξε με μάτια μεγάλα από τον τρόμο.

— Ελα, έλα της είπε, και το χέρι του, με μία κίνηση τολημνή, άπλωσε στο παρθενικό της στήθος από το άνοιγμα του λαιμού.

Ανατριχιάζοντας σύγκορη πετάχτηκε η κοπέλλα. Μα πάλι την καθήλωσε στα γόνατά του και το χέρι του, τολημνή, γεμάτο πείρα, προσπάθησε να της ξυπνήση τις αισθήσεις.

Η Ίσμηνη είχε την εντύπωση πως θα πέθαινε εκεί, μέσα στην αγκαλιά του.

Δύο κόσμοι όλοκληροί παλεύαν μέσα της. Ο παλιός, ο ήθικος κόσμος της παιδικής της ηλικίας πέβαινε από ντροπή, γιατί αυτή, η Ίσμηνη, βρισκόταν στην αγκαλιά ενός ξένου, κι' αναγκαζόταν να δέχεται τέτοιον είδους χάδια.

Από το άλλο μέρος ένας καινούργιος κόσμος είχε ξυπνήσει μέσα μίας μέσα της. Ο κόσμος της ήδονης.

Ψυχολογώντας την ο Τέλης έγινε πιο τολημνός. Την πήρε, δυνατά, και την έπλωσε στο ντιβάνι.

Το τίναγμα που κλόινισε το κορμί της μ' αυτό το πείσιμ, σάν να την ξυπνήσει. Σάν λάστικο ορθώθηκε η κοπέλλα. Ός έ-κείνη τη στιγμή ένοιωθε με φρίκη της, πως τα νύερα της είχαν παραλύσει, πως ήταν ένα παιχνιδάκι στα χέρια του. Μα τώρα, κατάλαβε με μιάς, σάν κύμα τη δύναμη να ξαναρχεται στα μέλη της.

— Μή! ξεφώνισε. Αν με ζυγώσης, θα βάλω τις φωνές, θ' αναστατώσω όλο το σπίτι.

Γέλασε αυτός.

— Δεν πια να φωνάζεις; Ποιό σπίτι θ' αναστατώσης;

— Κυρία Τερζή! ούρλιαξε η κοπέλλα. Κι' έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα.

Την άφησε ο Τέλης να προχωρήσει στο χώλλ.

— Φώναζε, φώναζε, της είπε. Όσο ακούνε οι δικόι σου, στο σπίτι σου, τόσο θ' ακούση κι' η κυρία Τερζή.

Τον κύτταξε με θανάσιμο μίσος.

— Ελα, καμένη, της είπε αυτός εδύμα. Δεν καταλαβαίνεις πως δεν θ' αποφασίζα ποτέ ν' άπλώσω το χεράκι μου σ' έσένα, αν υπήρχε έστω και μία γάτα στο σπίτι;

— Όλα άρχισαν να γυρίζουν γύρω άπ' όλη την Ίσμηνη. Τώρα καταλάβαινε. Πως μπόρεσε να γελάστ' τόσο; Πως πάτησε το πόδι της σ' αυτό το σπίτι; Η γερόντισσα εκείνη που την κύτταζε με ενθαρρυντικό χαμόγελο, της κοίμισε τις ύπνοεις. Τι είχε να φοβηθή αφού δίπλα της ήταν μιά μάνα, αδιάφορο ποιά μάνα. Μιά γυναίκα, που δεν θα δεχόταν να γίνη στο σπίτι της μιά άτιμία.

Τώρα όμως καταλάβαινε πως η γυναίκα αυτή δεν ήταν μιά μάνα. Ήταν μιά ξένη, μιά υπηρέτρια ίσως, που είχε εξαφανιστή σ' ένα νεύμα του Τέλη.

Μόλις το άντελήθη αυτό άρχισε να

τρέχει σάν ζωό πιασμένο σε παγίδα έδω κι' εκεί. Την άλλη στιγμή όμως σταμάτησε. Κατάλαβε πως η πάλη ήταν άνιση.

— Αν ήθελε να εξασκήση βία, ο Τέλης, τίποτε δεν θα τον έμπόδιζε. Μ' άλλα μέσα έπρεπε να προσπαθήσει να τον άφοπλίσει.

Στάθηκε μπροστά του, με μάτια μεγάλα, με χείλη τρεμουλιαστά.

— Αφήστε με να φύγω! του φώναξε.

Την κύτταξε είρωνικά.

— Αγρίμι! της είπε. Έτσι λοιπόν νομίζεις ότι μπορείς να κερδίσης το παιχνίδι σου;

— Αφήστε με να φύγω. Άλλοίως θα σκοτωθώ. Να το ξέρετε.

— Και πως θα σκοτωθής; τη ρώτησε είρωνικά.

— Μ' όποιο δήποτε τρόπο. Θα χτυπήσω το κεφάλι μου στον τοίχο, θα πέσω άπ' το τ' σκάλα. Ζωντανά δεν θα βγώ από δω μέσα, αν μ' άγγίξης.

Την κύτταξε μ' ένα αμφοβόλο χαμόγελο. Κάποια πάλη φάνηκε να γίνεται μέσα του. Η πρώτη του κίνηση ήταν να την πλησιάσει, ν' άμψηση τα λόγια της. Μα είδε τότε τρελλή άπελπισία στη ματιά της, που σταμάτησε.

— Καλά, της είπε επί τέλους. Είσαι ένα δύσκολο κορίτσι, το άναγνωρίζω. Ένα πολύ δύσκολο κορίτσι. Στο κάτω-κάτω όμως δεν είμαι τόσο τρελλά έρωτευμένος μαζί σου, που να θέλω να σε πάρω με το στανίδ. Όχι, μικρούλα μου, δεν είνε άναγκη να σκοτωθής. Νά, η πόρτα είνε άνοιχτή. Πηγαίνε, πηγαίνε στο σπίτι σου, και μη παρατονιέσαι με τη μοίρα σου αν αύριο μεθαύριο πεθάνουν στα χέρια σου η μάνα σου κι' η αδελφούλα σου. Να φορέσης μαύρα, και να μη μαρτυρήσης σε κανένα, ούτε στον έαυτό σου, πως είχες όλα τα μέσα να τους σώσης τη ζωή. Πηγαίνε.

Της άνοιξε την πόρτα. Η Ίσμηνη κύτταξε την πόρτα αυτή, τρεμάμενη ζαλισμένη, σάν το πουλί που δεν αποφασίζει να πετάξει άμέσως από το κλουβί του. Κι' ο Τέλης της είπε ακόμα:

— Σε λυπάμαι. Είσαι αλήθεια πολύ κουτή κοπέλλα. Δίνεις περισσότερη σημασία σε μερικά πράγματα άπ' ότι αξίζουν. Γι' αυτό, σου άφηνω μιά πορτοφλιά άνοιχτή.

— Άκουσε. Τρεις βραδύες, στις έδ' ως τις έδ' ως, θα σε περιμένω έδω μέσα. Τι σε μέλλει τίποτα είναι αυτό το σπίτι; Έδω θα σε περιμένω μία ώρα κάθε βράδυ. Είνε μεγάλη αυτή η θυσία που κάνω, αλλά σε λυπάμαι. Αν έλθης μετανιωμένη, θα σε βοηθήσω. Σε συμβουλεύω να μη χάσης την τελευταία αυτή σανάνα σωτηρίας. Έλα, έμπρός, πηγαίνε. Τι δισταζεις ακόμα; Πάρε και το πακέτο με το φαγητό για τους δικούς σου.

Τρέμοντας, νιώθοντας τα δόντια της να χτυπάνε, πέρασε από μπροστά του η Ίσμηνη. Δεν άπλωσε το χέρι του, κι' αυτή δεν πήρε το πακέτο. Ο Τέλης την άφησε και διάβηκε το κατώφλι κι' έκλεισε κατόπιν πίσω της την πόρτα.

Ο φίλος

Δεν πρόφτασε να κλείσει η πόρτα πίσω στην κοπέλλα, κι' ένα γέλοιο κωκώ, άκούστηκε στο χώλλ.

Ένας κοντός, κομψός νέος, πετάχτηκε άπ' όλο κάποιο άλλο δωμάτιο, κάνοντας κωμικές υποκλίσεις στον Τέλη.

— Συγχαρητήρια, φίλε μου! Νίκη περιήλπαρη! Τ' άκουσα όλα!...

Ο Τέλης τον κύτταξε με ρυθία σουρωμένα.

— Άφησε τώρα τις σαχλαμάρες, του είπε. Αυτό δεν είνε για γέλοιο.

— Δεν είνε για γέλοιο; Τέτοια σκηνοθεσία! Μέρες σπάσαμε το κεφάλι μας κι' οι δυό μας για να καταστρώσουμε τα στρατηγικά σχέδια. Μ' έκανες να στερεθώ το έστιατόριο, να κλειστώ στο σπίτι!...

— Άς πηγαίνεις περίπατο, στο διάλολο όπου ήθελες τέλος πάντων.

— Και να χάσω αυτό το πράγμα; Μα είνε θαυμασία αυτή η μικρή.

— Δεν είνε αλήθεια όμορφη; ρώτησε σιγά ο Τέλης.

— Όμορφη, βέβαια, κούκλα, αν και η πείνα την έκανε χάλια. Απόψε όμως που έφαγα, φαντάζομαι πως θα συνήθε λιγάκι. Το ευχαριστώ της όμως ήταν σπουδαίο.

— Δεν ήταν υποχρεωμένη να μου δοθί, έπειδή της έδωσα ένα πιάτο φαί, είπε ο Τέλης πεισιμωμένος.

— Λίγο τόχεις σήμερα; Άλλες δίνονται για μισό καρδέλι. Άλλά, ούτε κι' η ύπόσχεσι για τη θέσι την έπαισε. Είνε βράχος. Συγχαρητήρια! Πέτυχες μιά αληθινή Πηνελόπη.

Γελούσε ο Μάκης, γελούσε, κι' ο Τέλης όλο και σούφρωνε τα ρυθία του πιο πολύ. Στο τέλος του φώναξε:

— Σώπα πιά! Δεν μπορώ να σ' άκούω.

Σοβαρεύτηκε λιγάκι ο Μάκης.

— Πες μου, ρώτησε, τί προαίσθημα έχεις; Θα ξαναέρθω;

— Δεν θα ξαναέρθω, αποκρίθηκε σκοτεινός ο Τέλης.

— Τότε; Θα την περιμένεις τρεις βραδύες;

— Θα την περιμένω, ναι, τρεις βραδύες και σου έπιτάσσω την γκαρσονιέρα σου.

— Ω, μη σκοτίζεσαι γι' αυτό. Θα καθώ κι' έγω μέσα τρεις βραδύες, να σου κάνω συντροφιά. Δεν θέλω να χάσω αυτή την άπόλαυσι, να σε βλέπω να κυττάς το ρολοί, πεινασμένος σάν τον Τάνταλο.

— Σαδιστή! ψιθύρισε ο Τέλης άνάμεσα από τα δόντια του. Καληνύχτα τώρα.

— Που πάς; Δεν κάνουμε καμιά βόλτα;

— Όχι, δεν έχω κέφια, αποκρίθηκε ο Τέλης κοφτά, κι' έφυγε με σιγήμια χείλη.

Ένα παράδειγμα

Δέκα φορές κινδύνεψε εκείνο το βράδυ η Ίσμηνη να βρεθή κάτω από τις ρόδες κανενός αυτοκινήτου. Περιπατούσε σάν μεθυσμένη. Το μυαλό της ήταν σταματημένο.

Όταν βρέθηκε στην όδο Παγετιστημίου, εκεί που η κίνηση ήταν ζωρή, στάθηκε. Τα μάτια της στυλώθηκαν σ' ένα αυτοκίνητο, που κατέβαινε τη λεωφόρο με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Μιά τρελλή ιδέα πέρασε από το μυαλό της.

— Αν έπεφτε μπροστά στις ρόδες; Θα τέλειωναν όλα. Μιάς στιγμής φρίκη, κι' έπειτα η άνυπαρξία. Ούτε πείνα, ούτε τρεχάματα, ούτε πόνος. Τίποτε...

Άφησε μερικά αυτοκίνητα να περάσουν από μπροστά της κυττάζοντάς τα σάν μαγνητισμένη. Έπειτα, τα μάτια της βούρκωσαν. Ναι, η δική της ζωή, έτσι που είχε καταντήσει δεν είχε καμιά αξία. Άλλά τι θα γινόταν οι δυο δυστυχισμένες γυναίκες, η μητέρα κι' η αδελφή της στο σπίτι; Θα πέθαιναν κι' αυτές.

Σάν κύμα η αγάπη για τη μητέρα της και για την αδελφή της πλημμύρισε την ύπαρξί της.

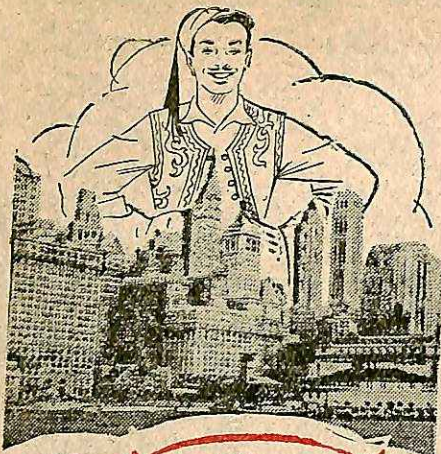
— Όχι, μονούλα μου, όχι. Νίνα, ψιθύρισε. Δεν θα σκοτωθώ. Πρέπει να παλέψω ως την τελευταία μου πνοή για σάς. Κι' αν πεθάνετε έσείς, τότε πάντα θα βρεθούν τέσσερες ρόδες αυτοκινήτου για μένα.

...

Ο ΜΥΘΟΣ

— Θα πάω αυτό το πεπόνι. Μου α αίνεται πιο γινωμένο.

Τιίδα βίν ΑΜΕΡΙΚΗ

Ό πατσάς, το τάβλι και ο νταγιλές
ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ!

Του μόλις επανελθόντος
ελεχτού συνεργάτου μας
κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Το «Καφέ ντε Λά Παί» είναι ένα από τα αξιοσημείωτα κέντρα της Νέας Υόρκης. Βρίσκεται στη γωνία της 6ης Λεωφόρου και της 59ης οδού, στα Βόρεια σύνορα του Κεντρικού Πάρκου. Κάθε Σάββατο μεσημέρι το μενού του «Καφέ ντε Λά Παί» περιέχει ένα ακατανόητο για τους Αμερικανούς φαγητό, που αναγράφεται με τις λέξεις: Calf head αναλομένο. Αν δεν το γευήτε δεν θα καταλάβετε πολλά πράγματα. Και όμως το φαγητό αυτό είναι τόσο αμερικανικό, όσο Αμερικανός είναι και ο γενικός Διευθυντής του Κέντρου κ. Τόμ Πέρου. Γιατί ο συμπαστέματος κ. Πέρου με την λαμπροκοπούσαν φαλάκα του είναι ο κ. Α. Αναστάσιος Περγόπουλος, από τη Χαλκίδα. Το δε Calf head αναλομένο είναι γνήσιος... πατσάς, σεβριζόμενος με «αυγολέμονο» ή με σκοδοστούμπι, κατά τα γούστα του πελάτου.

Πώς ξεφύττωσε ο πατσάς στην Αμερική; Κατά τον ίδιο τρόπο που ξεφύτρωσαν οι μελιτζάνες, ή τα μαυροαλάτα, το κοκορέτσι, το άνοι σουβλάς, τα γεμιστά κολοκυθάκια, το κατσίφι, ο μπακλαβάς και το τυρί φέτα.

Στα ελληνικά εστιατόρια της Νέας Υόρκης, του Σικάγου, της Βοστώνης ή της Φιλαδέλφειας σεβρίζονται όλα τα φαγητά που ευφραίνουν την ελληνική στυγνή. Και μάλιστα την καθιερωμένη ελληνική τάξη: «Ένα πατσά στο τέσσερα!...» κραυγάζει με φωνή τενόρου το γκαρσόνι. «Δύο ιμάμ στο πέντε!...»

Θα νομίζετε ότι οι πελάτες των εστιατορίων αυτών είναι κατά κανόνα οι νοσταλγικοί Έλληνες. Όχι. Κατά ένα σημαντικό ποσοστό είναι Αμερικανοί και εκπρόσωποι όλων των φυλών που κατοικούν στον εύλογο αυτόν τόπο. Στο «Ακρόπολις» της Νέας Υόρκης συναντούσα τακτικά μια πολυμελή κινεζική οικογένεια που καταβρόχζε με βουλιμία κοκορέτσια και παραμασαλάτες. Στον «Τζιμπ» της Γουόλ Στρίτ, προσέρχονται εύλαβες και με τη σοβαρότητα που άρει στη θέση τους Αμερικανοί για να φάνε τα τας κευπάκια και τα εντόσθια λαδορίαν που παρασκευάζει με όλη την τελεμεντική της δεινότητα η Κεφαλονίτισσα γυναίκα του Τζιμπ.

Τώρα η ελληνική μαγειρική άρχισε να εισέρχεται στα άδυτα και των αμερικανικών εστιατορίων. Κάτι σιφάδα, κάτι γιαχτρα και έκτοπιζουν τα όγκωδη υπιπέκια, που αποτελούν τα βάθρα της αμερικανικής μαγειρικής. Έκείνο όμως που κατέκτησε ήδη την Αμερική είναι το τυρί φέτα: γκρήνκ τσίτς.

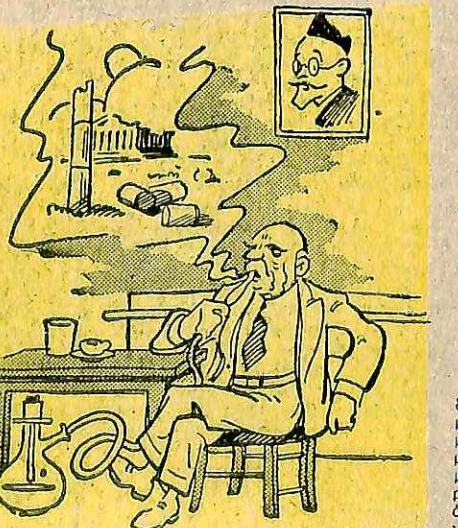
κας. Έγκατέστησε στα άγκυρά του ειδικούς Θεσσαλούς, τους φόρεσε φουστάνελλες και τους κινητοποίησε για την παραγωγή του τυριού. Στην αρχή η φέτα κυκλοφορούσε μόνο στα ελληνικά εστιατόρια. Οι Αμερικανοί όμως που την δοκίμαζαν, έμεναν κατενθουσιασμένοι και τη ζητούσαν παντού. Αναγκάστηκαν λοιπόν να την εισαγάγουν και τα αμερικανικά και τα... κινεζικά και τα αραβικά εστιατόρια. Το «γκρήνκ τσίτς» είναι τώρα περιζήτητο. Οι φουστάνελλες του Νατσικά δεν προσβαίνουν να παράγουν. Τα τυροκουζία του ευφυστάτου Μακεδόνος αυξάνονται και πληθύνονται από μήνα σε μήνα. Και η φέτα προχωρεί στις μεγάλες κατακτήσεις της: στις επίσημες λίστες, στα εστιατόρια του Χόλλυγουντ, στα αριστοκρατικά σπιτία. Ίσως να έκανε ήδη την εμφάνισή της και στον Λευκό Οίκο...

Ενώ όμως τα ελληνικά φαγητά και τα άλλα σχετικά με την ποίση της κουζίνας παρασκευάζονται παίρνουν εξέχουσα θέση στην αμερικανική ζωή, το καφενείο επιμένει να διατηρήσει την αυτοτέλεια και ανεξαρτησία του. Το καφενείο είναι μέχρι της στιγμής προνόμιο ελληνικό. Και διατηρεί υπερόψανα τον χαρακτήρα του και τα γνωρίσματά του. Στην καρδιά της Νέας Υόρκης και στους κεντρικούς δρόμους του Σικάγου θα συναντήσετε καφενεία με πελώριες ελληνικές επιγραφές — «Ο λαδύρινθος», «ή Αλάμπρα», «ή Τήνος», «ο Μερακλής» — που διαθέτουν τάβλι και νταγιλέ! Τα καφενεία αυτά ιδρύθηκαν προ 40 και 50 ετών και η πελατεία τους αποτελείται, ως επί το πλείστον, από παλιούς μετανάστες, νοσταλγούς της Πατρίδας, που πίνουν το χαμομήλι τους, ή το ουζάκι τους — κάποτε και υψοτηριωδώς κυκλοφορούσαν ρετσίνα, — παίζουν πρέφα, σιγοτραγουδούν κανένα κλέφτικο και αναστενάζουν βορβορώδως, όταν θυμούνται την Ελλάδα.

— Τι να γίνεται τώρα εκεί κάτω; Τι να γίνεται το έγγονάκι μου; (Το έγγονάκι του πιθανόν να είναι τώρα παντρεμένο με τσουρούμο παιδί!...)

Η ατμόσφαιρα του παλιού ελληνικού καφενείου είναι γεμάτη ηλεκτρισμό νοσταλγίας. Οι συνήθειες περιστρέφονται, όλα και στα ίδια: στο «χωρασάκι», στο «άμπελακι», στο «έγγονάκι», στο θαυματουργό ανάσπασμα, στην αδρογραφία του «Σκρίπ» και των «Καϊρών» του Κανελιόη.

Γέροι που εργάστηκαν σκληρά επί δεκάδες χρόνια, πότε έργατες στις σιδηροδρομικές γραμμές και στα μεταλλεία, πότε «βοηθοί» — 14 ώρες δουλειά το εικοσιτετράωρο μέσα σε σκοτεινές και υγρές κουζίνες, — πότε πλανόδιοι ανθοπωλεία, με αξιόλογες περιουσίες τώρα, με παιδιά και εγγόνια που αποφοίτησαν από τα Πανεπιστήμια του Χάρβαρντ, της Κολούμπια ή του Γιόρκε, που δεν ζουν πια δέκα-δέκα σε άηλια δωμάτια, αλλά διαθέτουν τις ανέσεις τους, τα μπάνια τους, τα ηλεκτρικά ψυγεία και τα ιδιόκτητα αυτοκίνητά τους, ζουν με τις αναμνήσεις τους και με μια απεριόριστη λαχτάρα: αν μπορούσαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα!...

Ζουν την Ελλάδα στο παλιό καφενείο.

Όσο να επιστρέψουν όμως ζουν την Ελλάδα στο παλιό καφενείο. Με τις πελώριες εικόνες του Κωνσταντίνου και του Βενιζέλου που είναι κρεμασμένες στον τοίχο, με το τάβλι την πρέφα, το χαμομήλι και το νταγιόφωνο.

Νοστίδες ελληνικής νοσταλγίας τα καφενεία αυτά — «Η Τρωιάδα», «Το Βυζάντιον», «Η Ηπειρος», «Η Ουδονία», — δεν έννοούν να βγουν έξω από τα «αθιερωμένα». Δίπλα τους υψώνονται ούρανοξύστες με 60, 80 και 110 πατώματα. Ο τεχνικός πολιτισμός καλπάζει επάνω από τις στέγες τους ή 50 μέτρα κάτω από τα θεμέλιά τους. Η ατομική βούβα και οι βολίδες της ιονόσφαιρας ανατοπίζουν το ουχίο της ζωής. Και την έννοιά της ίσως. Μόνο το ελληνικό καφενεδάκι του 1900 μένει ακλόνητο στη θέση του, περιφρονώντας το ούρανο-ουδύστη, τις κοσμικές νέφουσες και το υπό την θάλασσα τούνελ. Όταν θα σβύσει ή γενιά των παλιών μεταναστών θα σβύσει κι' αυτό. Οι νφει δεν το βλέπουν παρά σαν μυσείο. Προτιμούν το μοντέρνο μπάρ με το ούισκυ του και τις χαριτωμένες ξανθές σεοδιτόρισες.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Αρετές κι' έλαττώματα ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τι ξέρουν να κάνουν...

Να χρησιμοποιούν εύφυστα τα παλιά ρούχα.
Να αναστατώνουν δέκα άτομα στον κινηματογράφο, χωρίς να κρινίσουν κανείς έναντιόν των.

Ν' αποφεύγουν μ' ένα γαμινόλε τους το πρόστιμο για μιά αστυνομική παραόραση.
Να βγάζουν ένα σκουπίδακι μέσ' απ' το μάτι.

Να προκαλούν τη συμπόνοια.
Να διαλέγουν ένα δώρον.

Ν' αδυνατίζουν ή να παχαίνουν κατά βούληση.
Να γνώνονται τόσο ελαφρά, ώστε να συναχώνονται ακόμη και το καλοκαίρι.

Να γράφουν ένα μακροσκελέστατο γράμμα χωρίς περιεχόμενο.

... Τι δεν ξέρουν

Να διαλέγουν κρασιά για ένα νεύμα.
Να στείλουν ένα ταχυδρομικό δέμα.
Να πετάζουν μιά πέτρα.

Να στρίψουν μιά βίδα προς τη σωστή διεύθυνση.
Να συμβουλευθούν τον οδηγό του σιδηροδρόμου.

Να διαβάσουν ένα τοπογραφικό χαρτί ή ένα αεροδιάγραμμα.
Να μεταχειρισθούν έναν αναπτήρα.

Να κρατήσουν μιά διπρέλλα ανοιχτή όταν φυσά άνεμος.
Να διασχίσουν τους δρόμους ακολουθώντας τις διαβάσεις για πεζούς.

Να ξεβουλώσουν μιά υποτίλια.
Να γεμίσουν ένα στολό χωρίς να λερώσουν τα δαχτυλά τους.

Και τί πρέπει να κάνουν

Να μιλούν σαν... φοροεκφορτωτά
Να καπνίζουν στο δρόμο.
Να χτενίζονται στο τσάπη.

Να προσπαθούν να ξευαλίσουν τον πρόοιστάμενό τους.
Να παριστάνουν όλα τα πράγματα τρανικά.

Να ισχυρίζονται πως έχουν πείρα, δίχως να την έχουν.
Να κοροϊδεύουν όποιον δεν ξέρει κάτι.

Να ποτίζουν με υμνοειδίες.
Να παριστάνουν πως υπακούν να κάμουν πιο πολλά απ' όσα μπορούν πραγματοικά.

Να γοεύουν προκλητικά.
Να διακηρύσσουν ότι ο άντρας τους δεν είναι εύχρηστος.
Να ξεχνούν να είναι φυσικές.

♦♦

Οι ήχει κατά της ομίχλης

Επειδή είχε παρατηρήσει ότι τα αεροπλάνα δυσκολεύονται να προσγειωθούν στα αεροδρόμια όταν επικρατεί ομίχλη, ένας Αμερικανός μετεωρολόγος σκέφθηκε ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει σ' αυτή την περίπτωση ένα μηχανήμα, που θα προκαλή βροχή κι' έτσι θα καθαρίσει την ατμόσφαιρα απ' τους υδρατμούς της ομίχλης. Το αποτέλεσμα αυτό θα επιτυγχάνεται με την έκπομπη ισχυροτάτων ήχων, σε διαφόρους τόνους. Τα ήχητικά κύματα θα προκαλούν τη συμπύκνωση των υδρατμών.

Αθλητική Κίνηση ΤΟΥ κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ο δισκοβόλος που ήτανε άλλοτε επίτροπος της έκκλησίας.

Ο Αφέντης: Για να μάθης να κυνηγάς τη γυναίκα μου, άτιμει!

Ο Διανομέυς: Μιά έπειγουσα είδοπαίσις για ένα δέμα απ' την Αμερική!

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Δώστε της Καίτης να το δώσει της Μαίρης και να της πη ότι το έδωσε ο Τζών, από την πρώτη κερκίδα...»

— Μας έφαγε ή Νίτσα με διαφορά στήθους!

— Αδείο, κύριε Πρόεδρε: Χάθηκε λιγάκι κοκκινέλι...

Ο ξενιτεμένος

Κάτω απ' το ολόφωτο γέλιο, κάτω απ' της καλοκαιρινής νυχτιάς τ' αστέρια, μέσα στη μισοκοιμισμένη οίση του κήπου, ο Νάκης σφιγγει στην άγκαλιά του την Ανθούλα, φιλάει τα μάτια της και πίνει τα δάκρυά της.

— Μην κλαίς, μικρή μου αγάπη, μη μου ρανιζής την καρδιά. Τα δάκρυά σου παθαίνουν το θάρρος μου, μου τσακίζουν το κουράγιο. Πρέπει να φύγω. Μου το είπε καθαρά και ξεσταρά ο πατέρας σου: «Αν δεν κάνω προκοπή, αν δεν βροντίσω παρά στην τσέπη μου, δεν θα μās δώρη την ευχή του να παντρευτούμε. Πρέπει να φύγω, Ανθούλα, να ξενιτευθώ...»

Λαχταράει η κοπέλλα. Τον σφιγγει πιο δυνατά στην άγκαλιά της.

— Τη φοβάμαι την ξενιτεία, Νάκη. Έχει μανιόσες κακές που ξελονιάζουν τους νέους και τους κάνουν να ξεχνούν τον τόπο τους και τις καρδιές που χτυπάν γι' αυτούς.

— Εγώ να σε ξεχάσω, Ανθούλα μου; Γιατί τό λές αυτό; Όσο κι αν πάω μακριά, όσο καιρός κι αν περάσει, πάντα δική σου θα είμαι η καρδιά μου, πάντα θα λαχταρώ να γυρίσω πίσω.

— Φοβάμαι, αγαπημένε μου...

— Όρκο σου κάνω, σ' αν παντρευόμουν που μās άκουει αυτήν την ώρα, αν σε ξεχάσω, αγάπη μου, κακό θανάτορ' να με βρή, να μη λυώω κάτω από το χώμα!...

Η Ανθούλα του κλείνει με το χέρι της το στόμα. — Σωπα, καλέ μου, μη λες τέτοια λόγια και μη σπαράξεις την καρδιά. Πες μου, μοναχά πώς θα γυρίσεις γρήγορα, θα μετρώ τις μέρες και τις ώρες, όσο να 'ρθής, καλέ μου. Με τη θάλασσα την πικραλίδα, τ' ους θα μιλώ, με τα ταξίδια, διάρικά πουλιά θα σου στέλνω χαιρετίσματα, σ' άφωφ, ρία τ' ουρανού θα κρατώ, ψιθυρίζω τις ευχές μου για σενα.

Τη σφιγγει στην άγκαλιά του ο νέος. Τα δίπλαμένα χείλη του ανασηκώνονται, φιλιούνται με καυμό και πάνα, φιλιούνται για τις μέρες, τους μήνες και τα χρόνια του χωρισμού.

Κι' έπειτα από μια βδομάδα, ένα χρυσόφενιο πηγάει, ο Νάκης έφανε.

— Όρθη στην ακρογιαλιά η Ανθούλα τον χαιρετάει με το μαντήλι της, φεύγει, ορίζει το πέλαγος, ξεμακρύνει το πλοίο.

Βουρκώνουν της κοπέλλας τα μάτια, θαλώνει το βλέμμα της, δεν μπορεί να ξεχωρίσει πιά το άστρο να.

νι απ' τους γλάρους. Έυχες ψιθυρίζουν τα χείλη της.

— Στο καλό, αγαπημένε μου, η Παναγία μαζί σου!

★

Στη μικρή επαρχιακή πόλη, ήρεμη και άγρια κυλάει η ζωή. Η μια μέρα μοιάζει με την άλλη, σαν δυο σταλαγμοί νερό.

Μέσα στο πληκτικό αυτό περιβάλλον η Ανθούλα έχει μοναχική της χαρά πιά τα γράμματα του καλού της. Πέρασε ένας μήνας, από την ημέρα που έγινε ο Νάκης και της γράφει τακτικά, δυο και τρεις φορές τη βδομάδα.

Περνούν οι μέρες διαβαίνουν οι μήνες... Έκλεισε χρόνος απ' το πρώτο που ξενιτευθήκε ο αγαπημένος της. Τα γράμματα του εξακολουθούν να φτάνουν τακτικά. Τα γεμίζει φίλια η Ανθούλα, ελπίζει και περιμένει.

★

Κι' άλλος χρόνος διάβηκε. Κι' άσφρα σταμάτησαν τα γράμματα του Νάκη απ' τη μακρινή ξενιτεία. Είπε τρελή απ' την απελπισία της η Ανθούλα. Γράφει και ξαναγράφει, μα δεν έρχεται απάντησι. Τι να συμβαίνει, Παναγία μου; Αρρωστήσε ο αγαπημένος της ή χάρισε σ' άλλη την καρδιά του;

Καθισμένη στο παράθυρο, αντικρυ στη θάλασσα, κυττάζει το πέλαγος και κλαίει, κυττάζει τα ταξίδια, διάρικά σύννεφα στον ουρανό που περνούν βουβά, μιλάει στ' άστρα και τ' άστρα δεν της δίνουν απαντοί.

Και περνούν οι μέρες, περνούν τα χρόνια. Δέκα χρόνια κλείσανε που βρίσκεται μακριά ο Νάκης, χωρίς να γραφή, χωρίς κανένα μήνυμα.

Λυώνει στο παράθυρό η Ανθούλα.

Μάταια ο πατέρας της της μιλάει για γάμο. Μάταια την παρακαλεί η μητέρα της. Μάταια τη λαχταρούν τόσο και τόσο. Η Ανθούλα περιμένει τον καλό της, θα γυρίσει μια μέρα, δεν την ξεχάσε. Και περιμένει και περιμένει. Και περνάει ο καιρός. Τό δέκα χρόνια έγιναν δεκαπέντε, τα δεκαπέντε είκοσι, τα είκοσι τριάντα. Και πάντα περιμένει η άμοιρη Ανθούλα, πιστή στον έρωτά της, τον πρώτο και τελευταίο της ζωής της. Περίμενει και κυττάζει τη θάλασσα. Πάνεσαν τα μάτια της να την κυττάζει, να τη στείλν για τον καλό της και να την καταριέται!

— Θάλασσα, πικραλίδα, μου παίρνεις το παλιό κάρσι και τα ξελονιάσεις όρε μου πίσω τον αγαπημένο μου.

★

Σαράντα χρόνια ύπομονή, σαράντα χρόνια έλπιδες. Πέρασε η Ανθούλα. Μαρόθηκε η ομορφιά της. Μα πάντα περιμένει τον καλό της, καθισμένη στο παράθυρο, αντικρυ στη θάλασσα. Χτυπάει η καρδιά της όταν βλέπει πλοία να περ-

νούν. Λαχταρίζει, κυττάζει με κούνη το όρκο που άφησε, λαχταρίζει απ' το λιμάνι. Μα ο καλός της δεν φαίνεται.

— Θ' ρθώ... θα γυρίσω μια μέρα, λέει η Ανθούλα κι άστράφτει το παραμένο, το γεροντικό της πρόσωπο...

Χειμώνας άνοιος. Βογούν οι άνεμοι. Βροντούν τα κύματα στην ακρογιαλιά.

Στο κρεβάτι της η Ανθούλα, άρρωστη από καιρό, χοροπαλεύει. Στέκουν λυπημένοι οι δικό της γύρω της. Κανένας δεν μιλάει. Δύσκολα αναπνέει η έτοιμοθάνατη.

— Άσφρα τινάζεται τ' άσφαρο κορμί της. Άντριουν διάπλατα τα μάτια της. Η φωνή της αντηχεί παράξενα:

— Ήρθες, Νάκη!... Ήρθες, αγάπη μου!... Τό ήξερα πώς θα έρχόσουν μια μέρα και σε περιμένα!...

— Ήρθες να με πάρης να φύγωμε;... Στάσου μίρ σ' αυτήν να με σπάλωσιν νερούλα...

Μιλάει και κυττάζει ψηλά στο ταβάνι.

Σταυροκοπούνται οι δικό της. Να είναι τάχα η ψυχή του Νάκη, να χανθεί κι' αυτός στην ξενιτεία κι' ήρθε τώρα να την πάρη;

Λαμπεί από άποκοσμική χαρά το πρόσωπο της Ανθούλας.

— Έρχομαι, καλέ μου, έρχομαι!...

— Άπλώνει τα χέρια της, άναγκάζεται στο κρεβάτι της, χαμογέλαει.

— Πάρε με, αγαπημένε μου!...

Και μένει πιά ακίνητη. Πετάξε η έρωτευμένη ψυχή της μακριά, μαζί με την ψυχή του καλού της, στον Άλλο Κόσμο, στον κόσμο της αιώνιας χαράς.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό λιοντάρι που έσωσε ένα παιδί

Σ' ένα πάρκο της Ιταλίας, πόλεως Βολωνίας, διατηρούνται μέσα σ' ένα κλουβί δυο υπέροχα λιοντάρια, άρσενικό και θηλυκό, που προκαλούν το θαυμασμό των πολυαριθμών επισκεπτών.

— Ένα άπογεμα λοιπόν, ένα παιδικό 3 ετών έφυγε απ' την προσοχή της μητέρας του και κώθηκε άναμέσα απ' τα κάγκελλα στο κλουβί. Η λέαινα το άναποδογύρισε μ' ένα χτύπημα του ποδιού της κι' έτομαζόταν να τό κάτσοπαράξ. Οι θεατοί της τραγικής σκηνής αύρλιασαν, ζητούσαν βοήθεια, κανείς όμως δεν προλάμβανε πιά να έμειν.

— Έξάφνα, τό άρσενικό λιοντάρι, που έμεινε τότε διαπλημένο σ' έναν άκρη, τινάχθηκε όρβιο, πήδησε πάνω σ' τη συντροφιά του κι' άρχισε μια άγρια πάλη μαζί της. Η λέαινα άναγκάστηκε έτοι να έγκαταλείψη τη λεία της για ν' άμυνή. Το λιοντάρι φρόντιζε να βρίσκει πόντους άνάμεσα σ' αυτήν και σ' αυτό μέγα κ' άναίσθητο παιδάκι. Τέλος, οι φύλακες έβγαλαν το μικρό θύμα απ' το κλουβί και το μετέφεραν στο νοσοκομείο, όπου έσφακρίθηκε ότι δεν είχε πάθει εύτυχώς τίποτε το σοβαρό. Το δυο θηρία πάλεψαν για λίγες στιγμές ακόμα, κι' έπειτα ήσυχασαν και συνέχισαν τον ύπνο τους.

Η «ΩΡΑΙΑ ΧΗΡΑ με τα σκοτεινά μάτια»

Έργα και ημέρα της χήρας Βάντερμπιλτ

Οι Νεοϋρκέζοι τζέντλεμαν και οι κομψές Νεοϋρκέζες συνανθούνται σήμερα σ' ένα πολυτελέστατο άρωματωμένο της 7ης λεωφόρου, που φέρει την έπιγραφή «Αίθουσα Γκλόριας Βάντερμπιλτ» κι' από κάτω ένα είδος έπιγραφής σήματος με τις λέξεις: «Μετά τη βροχή, η καλοκαίρια».

Πρόκειται για ένα κατάστημα, που άνοιξε στην πολυσύχναστη αυτή άρτηρία της Νέας Υόρκης, η προσήγναστη χήρα του άποθανόντος Αμερικανού Κραίσου.

Όπως είχαμε γράψει και προ καιρού, ο Βάντερμπιλτ, πεθαίνοντας, είχε άφήσει όλη την καλοσσησία περιουσία στην κόρη του, που λέγεται έπίσης Γκλόρια, με την ένταλή να παρέχη άξιοφρεπώς τα μέσα συντηρήσεως σ' ητέρα της.

Οι δυο Γκλόριες έζησαν άρμονικά ως τη στιγμή που η νεώτερη αγαπήσε τον περίφημο διευθυντή ορχήστρας Λεοπόλδο Στοκόβσκι.

Όταν άργότερα έγιναν οι γάμοι τους, η υτέρα Γκλόρια άποσύθηκε στο ίδιόκνητο μέγαρό της με μία έπιση έπιχορήγηση 24.000 δολλαρίων που της άρεσώρησε η κόρη της.

Άλλ' η χήρα Βάντερμπιλτ εύρισκε πολύ άναξιοφρεπές αυτό τό ποσό για μία γυναίκα που ήταν σύζυγος ενός άπό τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου και που ήταν συντηρούμενη να ζή μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή.

Οι διαμαρτυρίες της όμως δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Έτσι ένας άφανερός πάλεμος κηρύχθηκε σ' λίγο μεταξύ της χήρας και του ζεύγους Στοκόβσκι.

Η χήρα Βάντερμπιλτ άρχισε να κατηγορή δεξιά κι' αριστερά το γαμβρό της, ότι ήταν ένας προκοθηρας και ότι ο τρόπος με τον όποιον διπύθηκε την ορχήστρα ήταν όμοικός και άντινομικός.

Η απάντησις δεν άργησε να έλθη. Η κόρη της της έκοψε την έπιχορήγησι. Και ο γαμβρός της έδικαίολογησε αυτή την πράξη λέγοντας πως η πεθερά του ζούσε τόσο κοσμικά, που άσφαλώς δεν έπρεπε να έχη άνάγκη από τις 24.000 δολάρια της έπιχορηγήσεως.

Ο Στοκόβσκι ύπαινισσώταν μ' αυτό τον τρόπο τους «σαράντα θανάτους» της χήρας Βάντερμπιλτ, που την συνόδεύουν παντού και πάντα με μία άφοσίωσι προαγματικά συγκλητική.

Ο πιο πιστός άνάμερα σ' αυτούς είναι ο κύριος Μωρίς Σάλαμ, που μοιάζει σαν αληθινή σκιά της.

Έτσι, η «ωραία χήρα με τα σκοτεινά μάτια», όπως άποκαλούν οι άμερικανικές έφημερίδες την χήρα Βάντερμπιλτ, άναγκάστηκε να ζήτηση μόνη της τα μέσα της ζωής της.

Της έγιναν τότε πολλές προτάσεις άπό έπιχειρηματίες — τις πρότειναν να παίξη στα Χόλλυγουντ, να γίνει «επιδιόγυμνα», να διευθύνη διάφορα κατστήματα κτλ. Άλλ' η πάντοτε ωραία Γκλόρια προτίμησε να κάνει δική της έπιχείρησι. Και άνριξε τό άρωματωμένο της 7ης λεωφόρου, με τις δοκιμολογικές κολώνες του και τους χρυσόστολιστους θυρωρούς που στέκουν σαν άγάλματα στην είσοδο.

Τα άρώματα Βάντερμπιλτ άποτελούν σήμερα την τελευταία λέξη της μόδας στην Αμερική. Και τό κέρδη έκείνης που τό πουλάει είναι, όπως ψυθείζεται, άρκετά σημαντικά.

ΕΣΘΗΡ ΟΥΪΛΙΑΜΣ

Από τη θάλασσα στην έδρην

Είναι γνωστό σ' όλους ότι μία από τις σπουδαιότερες φροντίδες των κινηματογραφικών έταιριών και ειδικότερα των άμερικανικών, είναι η διαρκής άναζήσεως του έμψυχου όλικού των.

Άνθρωποι είδικοί και με μεγάλη πείρα τό λεπτό επαγγέλματος που εξασκούν, διατρέχουν από την μία άκρη στην άλλη, άκούραστοι, όλοκληρη την άπέραντη Αμερική, με μοναδικό σκοπό την άναζήσεως καινούργιων γυναικών καλόνων και ταλέντων, που, αν έπίτυχον στις άτελείωτες κινηματογραφικές δοκιμές, θα κληθούν μέσα μ' άντικαταστήσους άναξίστες βεντέτες που τό πέρασμα του χρόνου έπέδρασε μοιραία στην δημοτικότητα τους.

Τα χρόνια του πολέμου από τό 1941 έως τό 1945 δεν έπέφεραν στις κινηματογραφικές Έταιρίες της Αμερικής την άνακόλυνση και τό λαυσάριο καινούργιων ταλέντων σε μεγάλη κλίμακα. Λίγες ήταν οι ένδοξοι μέρες της τύχης που άντικρυσαν τον κινηματογραφικό φακό για μία ή και περισσότερες δοκιμές. Μεταξύ αυτών ήταν και η χαριτωμένη Έσθηρ ΟυΪλιαμς, η όποια, χωρίς μεγάλο κόπο και ίδιαιότερες φροντίδες, έκρίθη όχι μόνο καταάλληλη, αλλά, λόγω των πολλών προσόντων της, και άπαραίτητη για τον κινηματογράφο.

Τό όνομα της Έσθηρ ΟυΪλιαμς παίν γινή γνωστό στους φίλους του σινεμά άναφερόταν με θαυμασμό από τους φιλάδελφους. Πραγματικά η Έσθηρ, από τό όλοζόσο κοριτσάκι με τό μοντέρνο άσθητικό σώμα και με τό φωτεινό πρόσωπο, ήταν τό 1939 πρωταθλήτρια του κολυμβήματος στην Αμερική. Το ίδιο χρόνο δέχθηκε να έμφανισθ στην έκδοσι της Νέας Υόρκης, και ο κόσμος έτρεχε να χειροκροτήσει αυτή τη χαριτωμένη συλβίδα που έκανε τις πιο τολμηρές και τις πιο ασάβητες κομμητικές έπιδείξεις. Ένας τέτοιος θησαυρός δεν μπορούσε να ξεφύγει από τους κινηματογραφικούς πράκτορες. Της έγιναν οι πιο δέλεαρτικές προτάσεις και η Έσθηρ δέχθηκε να έμφανισθ σε

μία ταινία του Μίκυ Ρορνέ. Η έπιτυχία της ήταν άμεση και άπόλυτη. Κέρδισε έτσι με την άξια της τον τίτλο της «σάτρ», τίτλο τόσο δυσκολοάποκτητο, και ύπόγραψε νέο συμβόλαιο με τη «ΜΕΤΡΟ ΓΚΟΑΝΤΟΥ'Ι'Ν». Άπό τότε έμφανίζεται μοναχά σε πρώτους ρόλους στα μεγάλα φίλμ της Έταιρίας αυτής. Όμολογουμένως πολύ λίγες γυναίκες σ' αυτή τους είχαν τέτοιο καταπληκτικό θρίαμβο.

Η Έσθηρ είναι ωραία, συμπαθής, άξιολάτρευτη, άρσρητη σαν έαρινός ζέφυρος, γράφει γι' αυτήν ένας Αμερικανός κριτικός. Κι' ο χαρακτηρισμός του είναι ο πιο σωστός που μπορούσε να της άποδοθή. Όποιος την δει να κινείται με τις άπλεις κινήσεις που μία συστηματική γυμναστική έδωσε σ' ό σώμα της, να κολυμπά με μοναδική γάρη, να χορεύη ή να κάνει σπάνιες βουτιές στη πισίνα, δεν μπορεί παρά να νοητευθή.

Τό έλληνικό κοινό που θα την γνώριζε κατά την προσεχή χειμερινή περίοδο σ' έγχρωμο και θεαματικό φίλμ «ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ» θα την άσπαθήσει και θα την κατατάξη άνάμεσα στις πιο αγαπημένες του βεντέτες.

Η Έσθηρ είναι μοναχοκόρη ενός μέσου άστού ο όποιος είχε άλλες φιλοδοξίες γι' αυτήν. Γεννήθηκε σε μία παραλακή πόλι του Τέξας. Ο πατέρας της, εύπορος έμπορος, της έδωσε κάθε δυνατή μόρφωση. Τό μόνο παράπονο όλης της οικογένειας ήταν η άσθενική καοσι της Έσθηρ. Γι' αυτό οι γονείς σ' άναγκάστησαν να πατέρα της να εγκαταλείψουν τό θερμό και ύγρο κλίμα του Τέξας και να έγκατασταθώ βορειότερα. Χόριν της κόρης του ο Έντν Γουΐλλιαμς έξέπυλψε όλη του την περιουσία κι' άνόρασε μεγάλες φυτείες πορτοκαλλιών και πηλιών στη θόρειο Καλιφόρνια, κοντά στο Σαν Φρανκίσκο.

Έκει, πραγματικά η Έσθηρ έγινε άλλος άνθρωπος. Σ' τό κλίμα τό Σαν Φρανκίσκο όπου έξέλιγχε στην καλύτερη κολυμβήτρια. Στους άγώνες δ' όλων των κολλεγικών της Αμερικής ήρθε δεύτερη σ' 100 και πρώτη σ' 400 μέτρα. Τό άλλο χρόνο ήταν πρωταθλήτρια της Αμερικής. Κι' η άθλητική της σταδιοδρομία τη βοήθησε να φάσση και σ' ό Χόλλυγουντ.

Η Έσθηρ δεν έχει παντρευτή ακόμα. Έξάκολουθει να εργάζεται σ' ό Χόλλυγουντ και η μεγαλύτερη εύχαριστία της είναι, μόλις έξοικονομεί δύο ή τρεις μέρες από τη δουλειά της, να παίρνει τό άεροπλάνο να τρέχη κοντά στους γονείς της, που τους λατρεύει και την λατρεύουν, και να περνά τις ώρες της σχολής της, τρέχοντας με τό άλόγο της σ' ό καταπράσινες έκτάσεις της Καλιφόρνιας.

•••

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Ο Ρομπέρτ Τάιηφρ ύπόγραψε με μία έταιρία τό Χόλλυγουντ ένα δεκαπενταετές συμβόλαιο. Σύμφωνα με αυτό στην περίπτωση που θα έδωε εν τώ μεταξύ τό άστρο του ως ήθοποιού θ' άναλάμβανε χρέη σκηνοθέτη.

★ Η τελευταία γενική άπεργία του Χόλλυγουντ διήρκεσε 36 ώρες και τελείωσε με μία όλοκληρωτική νίκη των άπεργών, ενώ πέτυσε η άπεργία διήρκεσε 37 έ 8 5 0 μ ή 5 ες και έληξε με ύποχωρήσεις και τόν δύο παρατάξεων.

★ Η Μεγάλη Βρετανία διαθέτει για τό 47 εκατομμύρια τόν κατοίκων της 4.600 άθουσες κινηματογράφου με 5 εν όλω εκατομμύρια καθισμάτων.

★ Στην Γαλλία τώρα, ύπάρχουν για τό 40 εκατομμύρια τόν Γάλλων 4.500 κινηματογραφικές άθουσες με 2 εκατομμύρια καθίσματα.

★ Η Μανταλέν Καρόλ που βρίσκεται από καιρό σ' ό Γαλλία άποφάσισε να γυρίσει έπιτέλους ένα φίλμ σ' ό γαλλικό σ'ότιν. Ο τίτλος του θα είναι ο ίδιος με τον τίτλο του περίφημου μυθιστορήματος του Ντεκουμπρό από τό όποιο είναι έμπνευσμένο: «Η Μαντόνα τόν σληνιγκς».

Ιστορίες της ζωής

Κουστούρια Δόν Ζουάν

Όταν ένας άνθρωπος έχει πνεύμα όξυ κι' ένα χάρισμα που τό λένε παρατηρητικότητα, δεν μπορεί να μην προσέξει μερικά παράξενα πράματα που συμβαίνουν σ' ό ζωή του. Άλλοι λένε πως αυτό τα γεγονότα είναι τύχη, άλλοι πως είναι απλώς, συμπτώσεις. Κατά τη γνώμη μου λένε με άσφαρετικές λέξεις τό ίδιο πράμα. Και κατά τη γνώμη μου πάλι, ύπάρχουν κάποιες μυστηριώδεις δυνάμεις που κανονίζουν τη ζωή και την τύχη των ανθρώπων, κατά την όρεσί τους και κατά τα κέρια τους. Παραδειγματός χάριν, κυττάξτε να ιδήτε τί μου συνέβαινε έμένα. Κάθε φορά που έφτανα κεινούργιο κουστούμι, έπιανα και καινούργια φιλενάδα!

Ξέρω, βέβαια, πως η γυναίκα δίνει μεγάλη σημασία σ' ό ντύσιμο όχι μόνο τό δικό της, αλλά και τό άντρα. Μπορεί να είσαι έξυπνος, εύγενής, σοφός, σοβαρός, νάκης λεπτά αισθητός, να είσαι, τέλος πάντων, ένας τέλειος άντρας. Άμα δεν είσαι ντυμένος σ' όν πέννα, να δεν πιάνεις φράγκο σ' ό μάτια της γυναίκας. Βάλε ένα καλοσμένο κουστούμι από άκριβό ύφασμα, ένα μεταξωτό τρουκάμισο, μία κομψή γραβάτα και θα κερδίσεις άμέσως την προσοχή όλων των θηλυκών, έστω κι' αν είσαι τενεκές από άλλη άποψή. Κι' ένω, πού δεν είμαι τενεκές, αλλά φτιαγμένος από κάπως εύγεύτερο μέταλλο, τό ήξερα σ' ό τό μυστικό. Όμως αυτό δεν δίνει τη σωστή έξήγησι στην περίπτωση μου. Γιατί η νέα φιλενάδα έρχόταν άκριβώς την πρώτη μέρα που έγκοινωνιόταν τό νέο κουστούμι. Και για να είμαι πιο ακριβής την πρώτη ώρα! Σύμπτωσι, θα πής. Άς παραδεχθούμε πως είναι σύμπτωσι και άς πάμε παρακάτω.

Θά σας άφηνηθώ με τη σειρά μερικές περιπτώσεις από την ιστορία των κουστούμιών και των κατακτήσεών μου, για να βγάλετε και σεις τα συμπεράσματά σας. Ο άνατρεψω σ' ό παρελθόν, ός τα δέκα έννια μου χρόνια δεν είχα

σταυρώσει θηλυκό. Όποια πόρτα χτυπούσα, την εύρισκε κλειστή. Δεν ήξερα πώς να έξηγησω τό πράμα. Την έξηγησι την δίνω τώρα, που έχω κατασταλάξει σ' ό μελέτες μου. Ός την εποχή εκείνη, λοιπόν, δεν είχα βάθει κεινούργιο κουστούμι. Την περναγα με τα μεταποιημένα άποφορία του θείου μου και του μεγάλου μου άδελφού. Όταν, επί τέλους, είχα την εύτυχία να φορέσω κι' εγώ τό πρώτο καινούργιο κουστούμι, έντελώς δικό μου και φτιαγμένο σ' ό μέτρο μου, να και η πρώτη έπιτυχία! Μόλις τάβαλα, ηρωί, πρωί, πήγα σ' ό Σάππειο, τάχα για να πάρω καθαρό άέρα, στην πραγματικότητα όμως για να έπιδείξω τα ρούχα μου. Σε μία στιγμή βλέπω ένα ώρσιο κορίτσι. Και βλέπω πως με βλέπει κι' εκείνη. Και σ' αν να μου χαμογέλαει. Και σ' αν να της χαμογέλω. Άφνει τό μαντηλάκι της να πέσ, τό σπκώνω, της τό δίνω και... άγαπιάμαστε...

Δυο χρόνια κράτησε αυτός ο πρώτος μου έρωτας. Στόν έναμιο χρόνο, μάλιστα, έγινε και μία μεταβολή. Έπειδή τό οικονομικά μου ήταν ακόμα στενάχωρο, έδωσα τό κουστούμι μου για γύρισμα. Την ημέρα που τό φορέσα μεταφορμένο βλέπω μία μεταβολή και στην Καίτη (τ' όνομα της πρώτης μου άγάπης). Τα μελλάρια της, που ήταν κρεσάνα, τα είχε βάψει ξανθά!...

Και προχωρούμε. Όταν, σ' ό δυο χρόνια άπάνω έφτάισα τό δεύτερο κουστούμι μου, σ' επιώνεται και η δεύτερη κατακτιση. Θυμάμαι, σ' αν νάνε τώρα τό φορέσα σ' ό ράφτι και πήγα σ' όν κινηματογράφο. Καθούμαι ακριβώς δίπλα από μία νεώτερη μελαχροινή. Δεν ξέρω πώς καί με ρωτάει τί ώρα είναι, καί της λέω τί ώρα είναι και βγαίνουμε μαζί. Για κάμποιον καιρό είχα και τις δυο. Και τη Νανά (τη δεύτερη) και την Καίτη, (τη πρώτη). Και

Ο ΓΟΗΣ ΤΩΝ ΘΕΙΔΙΩΝ

— Ξέρετε; Ο μικρός έχει ταινία...

πότε, λοιπόν, έχασα την πρω-
τη; Όταν το σκέπτομαι μούρ-
χεται να γελάσω. Την ημέρα
που χάρισα το παλιό μου κου-
στούμι στο αδερφάκι μου.
Και η ιστορία συνεχίζεται.
Θυμάμαι εκείνο το μπλε ριγέ,
ένα κουστούμι περίφημο, όχι
άσπαστο. Αυτό μούφερε την Κι-
κη. Όχι την πρώτη ώρα. Την
πρώτη στιγμή! Βγαίνοντας α-
πό το ράφτι, όπου το είχα φο-
ρέσει αφιόνοντας το παλιό, μέ-
φω άπηναν σε μία κουβίτση και
χαριτωμένη μελαχροινούλα.
Της λεω παρντόν. Μου λέει
δεν πειράζει και τα παρακά-
τω ήταν σαν να τα είχε κα-
νόνισει κάποια ανώτερη δύ-
ναμι.
Με το μαρρόν κουστούμι
κέρδινα τη Λίλη. Αυτή τη συ-
νάντησα στο τραμ. Είχε δώσει
χοντρό χαρτονόμισμα στον
εισπράκτορα. Ο εισπράκτορας
δεν είχε ρέστα. Προθυμοποιή-
θηκα εγώ να διευκολύνω την
κατάστασι, κι' έτσι άρχισε κι'
αυτή η ιστορία.
Ός τότε, για να είμαι ειλι-
κρινής, δεν είχα προσέξει αλ-
τες τις παράξενες συμπτώσεις.
Τις πρόσεξα όμως ύστερα από
ένα μήνα, όταν εγκαινίασα μια
εστιατόριο που μου είχε οτεί-
λει ένας φίλος μου από την
Αιγύπτο. Τη φέρεσα βράδυ και
βγήκα στο Σύνταγμα για να
παρω τον καφέ μου. Δεν πρό-
φασα να καθίσω, όταν αντί-
λαμβάνομαι μια όμορφη κοπέ-
λα που καθόταν στο δίπλανο
τροπέλι να με κυττάει. Ή-
πιμονή, φυσικά την κυττάει
κι' εγώ. Συνοδεύονταν από ε-
να νέο που δεν μου γέμισε το
μάτι. Έμεινε όμως τη δουλειά
μας. Όταν σηκώθηκαν να φύ-
γουν, εκείνη μου έστειλε ένα
βλέμμα κι' ένα χαμόγελο που
το μετάφρασα άμεσως: «Ακο-
λύθησέ με». Ακούθησα, το-
ύς είδα που χάρισαν σε κά-
ποιο δρόμο κι' έκανα ό,τι έ-
πρεπε. Γύρισε στο σπίτι της
μεσάνυχτα.
Αί, τότε άκριδω μού ήρθε
μία σκέψη σαν εκθαμβωτική α-
στραπή.
— Κάθε φορά που φοράς και
νούργιο κουστούμι έχεις και
μία ερωτική κατακτῆσι!
Έφερα στο νου μου όλες
τις προηγουμένες συμπτώσεις
και κατάληξα ότι συμπερασμα-
τικά η αστραπή εκείνη έδειξε
πρόσφασια να κάνει την έπα-
λήθεισι, για να μη μου μείνι
η παραμυθική αμφιβολία. Πρώ-
τη πρωί πήγα στο ράφτι.
— Θέλω να κόψω δυό κου-
στούμια, είπα.
— Δυό κιόλας;
— Υπάρχει λόγος;
Την εποχή εκείνη τα κατά-
φερα οικονομικά. Πήρα, λοι-
πόν, και τα δυό. Τη φέρεσα
την ίδια μέρα. Το γκρί με τις
μπλε ρίγες το πρωί. Στις έν-
νυα τόδελα, οτις δέκα παρά
τέταρτο ήρθε το κελεπούρι. Η
Δέλα. Το μπλε με τις γκρι ρί-
γες το κουρνιαχτό το άπογευ-
μα. Δευτέρα επιτυχία: Η Γιο-
λάντα.
Ήταν να τρελλαίνεσαι.
Γιατί, λοιπόν, να μην έκι-
με, πλουτισθώ την ευκαιρία για να
νέ και να κόψω να θυμάμαι στα
νεράματά μου; Θυμάμαι ότι
λεφτά τα έδωσα στο ράφτι,
κατακτῆσις μου. Ένα οικέ-
πας, που μου είχε φίσει κα-
ποιος καλός μου θεός, τόφα-
γα στα κουστούμια. Επειτα
Περιώρεια στο ελάχιστο άλ-
λου κουστούμι άπάνω το κουστού-
μι. Όταν βαρυνόμουν μία φε-
ρεί για νέα περιπέτεια, δεν
είχα παρά να πάω στο ράφτι.
Και ποτέ δεν είχα αποτυχία.
Και όσος του κουστούμια,
λοιπόν.
Η γκαρνταρόμπα μου κόν-
τευε να πάει άσφυζία. Μφο-
ρούσα ν' άνοιξω και κατάσπ-
μα έτοιμην ένδυμασιών, άν
τόφερνε η άνάγκη. Έτσι μπα-
λυνόντουσαν κάπου-κάπου και

κατι πατήριδες συγγενείς.
Αυτό έγινε και την ημέρα
που φέρεσα την καφέ φανέλλα
και γυνώρεια τη Λουλου. Είπε
το μόνο θηλυκό μου με σκλά-
θωσε και με χρεωκόπησε οι-
κονομικά! Γιατί ήταν πολυέ-
ζοδη. Για να πάρη από τη μία
γυνία στην άλλη ήθελε αυτο-
κίνητο. Και άπαιτήσεις φοβε-
ρές. Τουαλέτες, μπίζου, να-
λεντάκια στα καμπιρέ, τα-
ξιδάκια, μέχρι και γιατρό για
το σκυλάκι της, που ήταν φι-
λάσθενο — το κοπρόσκυλο.
Θα μπορούσα, βέβαια, να
την άφισω και να βρω μίαν άλ-
λη. Δεν είχα παρά να πάω στο
ράφτι. Άλλά με τη Λουλου
είχα ξετρελλάθηκε. Αυτή ήταν
η μοιραία γυναικά της ζωής
μου. Κι' αυτή ήταν η οικονομί-
κή μου καταστροφή. Όταν
έφερα στα είχα και δεν εί-
χα, άρχισα το ξεπουλήμα. Κι'
έφερα στη γκαρνταρόμπα. Έ-
πούλησα τριάντα όκτω, άν ά-
ναπάτε, όσα όσα. Μου έμεινε
μόναχα ένα παλιό. Και άκρι-
δώς το πρώτο. Διπλαδή εκείνο
που είχε φέρει την κατακτῆσι
μου, την Καίτη. — άγ θυμάσα-
στε. (Έκείνη που είχε βάψει
το μαλλί της ξανθό). Έντε-
κα χρόνια ιστορία... Αυτό το
κουστούμι έπειδή ήταν μετα-
φρασμένο και φθαρμένο, δεν
τόπαιρνε κανείς. Κι' έμεινε ά-
ναγκαστικά...
Όταν έδεψα και τα τελευ-
ταία μου φιλά, η Λουλου με ά-
φησε — όπως ήταν μοιραίο...
Μου στοίχισε πολύ αυτή η εγ-
κατάλειψι. Πέρασα νύχτες ά-
γρυπνες. Είχα κρηή που με
κυνήγούσαν. Και δεν είχα και
φιλενάδα. Και η ψυχή μου
τραβούσε μία, σαν πρόχειρο
αντιφάρμακο για κίνησι, που κι'
έγκατέλειψε. Βέβαια, δεν είχα
παρά να πάω στο ράφτι. Θα
μούκανε πίσωσι, φαντάζομαι.
Τι διάολο, τόσα λεφτά είχε πάρ-
ει από μένα. Όταν έπληγα,
όμως, άλλη συμφορά: ο ρά-
φτης μου είχε πουλήσει το μα-
γαςί του κι' είχε πάει μακρυνό
ταξίδι. Έξήγησα στο νέο την
υπόθεσι. Έκείνος μου έδειξε
μία τομπέλα με χρυσά γραμ-
ματα που ήταν κρεμασμένη
στο μαγαζί και που έγραφε:
«Πιστώσις εις ουδένα!»
— Άρχη! του καταστήματος,
μου είπε.
Κι' έφωνα άπελπισμένως. Και
σαν να μη έφτανε αυτό κάνω
ν' άνεβα στο τραμ πάνεταί το
σακάκι μου σ' ένα σίδερο και
σχιζέται όλο...
Τι φοράνε τώρα;
Άνοιγω τη ντουλάπα μου
βγαζώ το παλιό εκείνο μετα-
φρασμένο, τοιμημένο κουστού-
μι μου. Το δοκιμάζω. Μου έρ-
χεται κουτί! Και μάλιστα και
κάπως φορδύ.
Το φοράω τ' άπόγευμα και
βγαίνω. Δεν προφταίνω να
στρίψω τη γυνία κι' άκούω μία
γυναικεία φωνή:
— Βάσο! Βάσο!
Γυρίζω. Μία στρουμπουλή
γυναικά μου χαμογελάει. Στην
άρχη δεν την άναγνωρίζω.
Άλλά σιγά-σιγά τη θυμάμαι.
Ήταν η πρώτη μου άγάπη.
— Έσύ, Καίτη!
— Έχει χαλάσει πολύ. Έντε-
κα χρόνια δεν περνάνε έτσι
από το πρόσμοι μιας γυναι-
κάς.
— Έγώ οδ γνώρισα άμέσως,
μου λέει.
— Από πού;
— Κατάξω πάλι το κουστού-
μι μου. Είπε κι' αυτό εξαθλι-
μένο, λυμμένο, μαρμαζμένο.
Κυττάζω μία το πρόσμοι της
Καίτης, μία το κουστούμι και
ανακαλύπτω μία συγγένεια
μεταξύ τους. Οι άνώτερες μυ-
στηριώδεις δυνάμεις έθαλαν
κι' εδω το χέρι τους. Τι να γί-
νι; Λέω μέσα μου. Άς είναι
κι' αυτή. Έπρεπε να το περι-
μένω. Την παίρνω άγκαζέ και
προχωρούμε...
Και τώρα άς έρθη όποιος
θέλη να μου πη ότι όλ' αυτά
είνε συμπτώσεις. Θα του σπάσω
τα μούτρα.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 84

Οριζοντίως

1) Άρθρο (πληθ.). — Άναφο-
ρική άπάντησις.
2) Ένδυμα των άρχαίων. — Γυ-
ναικά που φέρνει δυστυχία.
3) Ξένο πρακτορείο είδήσεων.
4) Θεά των άρχαίων. — Χρονι-
κό διάστημα. — Ευχάριστη κα-
τάστασις και συνεκδοχικός γά-
μος. — Άρνητικό.
5) Πρόθεσις.
6) Το κύριον σωμα ενός πλοίου.
— Ποταμός της Άν. Μακεδονίας.

12) Το καλύτερο μās έρχεται ά-
πό την Άβάνα. — Χωρίς αυτό δεν
άνυψώνεται ένα ζέπελιν.
13) Πρόθεσις.
14) Άποτελεί μαζί με τον λέ-
ανδρο ένα ιστορικό ζευγάρι. — Το
αίσθημα μιας των αίσθησεων. —
Δέν είναι μικρό (ουδ.). — Τιμητι-
κός τίτλος στην Ισπανία.
15) Δημοσιεύονται στις έφημε-
ρίδες.
16) Ο άρμόδιος, ο πιο κατάλ-
ηλος. — Έπιφρημα: μπορεί να
γίνη άλλα και να μη γίνη.

7) Στολίζει το πάτωμα τον χει-
μώνα.
8) Ουράνιο σωμα. — Τροπικό έ-
πίσημα: έξ θεμελίων.
9) Το ύπαρχον. — Κάτοικος της
Άπ' Άνατολής. — Πρόθεσις.
10) Το σύνολο των μέσων των
άπαρητητών για την καταπολέμη-
σιν έχθρου ή κινδύνου. — Ό,τι
βλέπουμε με τα μάτια μας ή με
την φαντασία μας.
11) Κομμάτι ξύλου κανονικού
σχήματος.
12) Βουνό της Άττικής που δέ-
χεται τακτικά έκδρομείς. — Εθ-
ρωτική χώρα.
13) Πτηνό εκ των νηκτικών (κα-
θαρ.).
14) Χωρίς αυτό άχρηστεύεται ή
δρασις. — Προσπαθώ να βρω κάτι.
— Άντικουν στο Θεό και στη θρη-
σκεία (ουδ.). — Θεός των άρχαίων,
προστάτης των βασιών και των ποι-
μινών.
15) Γυναικά νεαρής ηλικίας.
16) Έλληνικόν πέλαγος. — Υ-
πουργός των Έξωτερικών Μ. Α-
νάκτας.
17) Τελικός σύνδεσμος. — Τα
δικά σου.

Καθέτως

1) Έρωτική άπάντησις (ουδ.).
— Υποθετική σύνδεσις.
2) Ήπειρος. — Χώρα της Άπω
Άγιοτλής.
3) Πρόθεσις.
4) Φωνή. — Ό ατομικός τρό-
πος της έκφράσεως εν τώ λόγω.
— Χώρα της Λακωνικής, στους πρό-
ποδας του Ταυγέτου. — Υποθετι-
κός σύνδεσμος.
5) Σύμφωνον.
6) Άνοιχτή θάλασσα, πέλαγος.
— Όμας δεροπλάνων.
7) Σύνολον τριών προσώπων ή
πραγμάτων.
8) Άλμνη της Άθηναινας. — Ά-
φέντης.
9) Νότα μουσικής. — Φροδο-
της έποχής (καθαρ.). — Άριθμητικό
(καθ.).
10) Έκπαιδευτήριο. — Η επί
του Αιγαίου παραλιακή Μ. Ασία.
11) Τροφή των κτηνών.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
2) ΣΙ — ΙΣΑ — ΟΙ. 3) ΟΝ — Α-
ΓΟΣ — ΟΤΑΝ — ΤΑ. 4) ΝΥΝ —
ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ — ΙΟΝ. 5) ΑΜΑ —
ΡΑΣ. 6) ΣΗΜΑ — ΜΟΝΑΞΙΑ —
ΤΟΥΡ. 7) ΑΙΜΑ — ΠΙΟΣ. 8) ΑΝ — ΣΥ — ΤΡΙΑ — ΑΣ. 9) Υ-
ΠΝΟΣ — ΘΕΙ'ΚΗ. 10) ΕΞ — Ε-
ΔΡΑ — ΡΕ — ΡΑ. 11) ΟΡΑΝ —
ΙΩΤΑ. 12) ΠΟΛΟ — ΕΠΙΔΟΜΑ —
ΟΓΚΩ. 13) ΟΣΟ — ΙΣΩ. 14) ΗΩΣ — ΥΙΣΤΙΚΟΣ — ΝΑΙ. 15) ΣΑ — ΑΣΙΑ — ΥΩΣ — ΡΩ. 16) ΣΤ — ΟΣΟ — ΥΣ. 17) Ω-
ΡΑΙΟΤΗΣ — ΜΑΖΟΝΙΚΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ. 8) ΤΙ — ΝΑ — ΑΡΤΙ — ΟΣ. 9) ΣΥΡΙΑ — ΔΥΤΗΣ. 10) ΤΑ —
ΕΝΡΑ — ΤΟ — ΟΜ. 11) ΟΠΑΙ — ΜΙΚΥ. 12) ΑΝΤΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ — ΟΥΪΣ. 13) ΑΑΡ — ΙΣΩ. 14) ΩΝ — ΑΤΟΝΙΣΤΟΣ — ΣΥΝ. 15) ΔΙ — ΙΣΟΣ — ΑΓΩΝ — ΣΙ. 16) ΤΟ — ΑΗΡ — ΑΡ. 17) Α-
ΝΑΔΡΟΣ — ΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Καθέτως

1) ΕΛΟΝΟΣΙΑ — ΕΚΠΛΗΣ.
ΣΩ. 2) ΝΥ — ΝΥΣ — ΩΑ. 3) ΙΣ —
ΝΑΜΑ — ΟΛΟΣ — ΣΑ. 4) ΣΙΑ —
ΜΑΙΝΑΔΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΓΙΑ — ΟΥΣ. 6) ΒΙΟΣ — ΜΑΣ-
ΣΕΝΕ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΟΛΟ — ΠΟΙΑ.

38

Πῶς ἐπιτυγχάνουν νὰ ἔχουν ὥρατα μαλλιά,
κουφὰ πόδια κι' ἐκφραστικὰ μάτια

Θυμαζετε, διχως ἄλλο, τίς ἡ-
βοποιοῦν τὸ κληματογράφοις, ὡς
ὥς τις φθονεῖ λίγο κατὰ βά-
θος. Θὰ θέλατε γάρετε καὶ σεί-
την γὰρ τοὺς, τῇ νομείᾳ τοὺς,
ἐτοι ποὺ νὰ σὰς ἀγαποῦν καὶ νὰ
ὑποπορῶν νὰ σὰς ἐξέχουσιν,
τῇ νομείᾳ λαοὶν τὸν ποῦ δὲ
καὶ ὁ «ἐξέστης» τῇ ὁθύνει καὶ
καὶ τὰς ἄλλας, ἰσὺς μάλιστα λιγυ-
τεροὺς ὡροφες ἀπὸ σὰς Μόνο ποὺ
ἔχουν τῇ νομική τοὺς καὶ τοὺς
εἰδικοὺς «κακινιέρ» τοὺς, ποὺ
προσπαθοῦν διαρκῶς νὰ τίς κα-
νὼν ὡραιότερες καὶ πιὸ ἐπιθυμη-
τὲς. Τώρα λοιπὸν μερικὰς ἀπ' αὐ-
τὰς ἐρχοῦνται νὰ σὰς ἐμπιστευοῦν
τὸ νομικὸν τῇ ὡροφίᾳ καὶ τῇ
νομείᾳ τοὺς

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Π Ρ Ι Τ Ο Χ Ε Ϊ Υ Ν Ο Υ Θ Ρ Θ :
Τὸ Χάλλουνουν τὴν ἀνακάλυψιν κατὰ τὸν πόλεμον. Ἐίναι βλο νεϊτάς καὶ ἀρροσίαι, δίγας προσποιοίσι. Τὰ θούμακα καλλιὰς τῆς πέφτουσιν περὶ ταπεινάτικα ποῦλκες πίσω ὅπ' το χαΐνι της. Καὶ περσεύει τὸν περισ σότερον καιρὸς τῆς τὴν περιποίη- σι τους γιὰτι τὰ θεωρεῖ το καλ- λύτερον νυνιακειο τόλουσια. «Τὸ γτένι—δύει—μπορεῖ νὰ μεταμορφω- σῇ σὲ δύο λεπτὰ μιὰ κα «ένενζην» σὲ ποισία νυνιακά. Μιά νυνιακά πολὺ μικροκαμυμένη εἶναι δυνα- τὴ νὰ κρύβη αὐτὸ τὸ μενεκεμημά- της μὲ τὸ κατάλληλον γένισμα... Κι' αὐτὰ δὲν εἶναι βαρυτάτα τῶν ἐιδικάνων κομπιανών. Κάθε νυνιακά μπορεῖ νὰ τὰ ἐπιτύχῃ όταν κοι- τίσασιν λίγο». Ἀσκολήπητες λοιπόν μὲ τὰ μαλλιά σας, Βουρωτίζετε τὰ καθήμενίνους ἐπὶ πολλὰ ὥρα, πρό πάντων δὲ λοῦζετέ τὰ μιὰ φορὰ τὴ ββουάδα. Σ' αὐτὸ ἐνέγκεται τὸ μυ- στικό τῆς θεωρίας καὶ τῆς ἀπα- λόγητος τους».

ΤΙ ΤΣΙΝΤΙΝΤΣΕΡ ΡΟΤΣΕΡΣ:
Τὸ νόημα της θυμίζει τὸ χορὸ. Φυσικὸν λοιπὸν εἶναι νὰ περιποιητῶ
ἰδιαίτερως τὰ πόδια της. «Καὶ κά-
θε νυκτακὶ δάκνεται» λέει-πρέπει νὰ
κάνη τὸ ἴδιον... Οἱ ἄνδρες κυτὰ-
ζον τὴν τὴν γάμπαν της νυκτακί-
νον ἀπ' τὸ πόδιό της!.. Ἐταί
λοιπόν, κάνει πολλὰ γυμναστικά
καὶ σπορ. Ἰδίως δὲ γυμναστικά
τέχνιν. Ἐσεῖς, ποὺ δὲν διαθέτετε
σταθμὸ μὲ ἄλωνα ὅπως αὐτή, πε-
ριοριζήσατε τὸ πένθος. Εἶναι, κατὰ
τὴν Τζίντσερ, ἕνα τέλει σπορ... Ὡ-
φελει τὰ πρῶτα δύο καὶ τὴν γάμ-
πον, γιατί ἀναπτύσσει τὴν φωνήν
τοὺς υἱς. Ἀποτελεῖ, ὅχι μόνον δια-
σκεδαστὴν, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἀπ' τοὺς κυ-
ριωτέρους παράγοντας τῆς φωνι-
κῆς τοῦ ὁμήρου.

3) Ο ΛΙΘΟΣ ΝΤΕ ΧΕΘΙΛ-
ΛΑΝΤ: Είναι σχετικώς καινούργιο
στο Χόλλυγουντ. Έχει όμως
έπιβληση ήδη με τη γιοιότητα της,
τη νεότητά και το ταλέντο της.
Το μουσικό της ταλάνιζε της προ-
έχεται απ' την 'Ισπανία - Ιωάν-
να γιατί είναι κι' η ίδια μεξικανικής
καταγωγής. Οι Γυναικείες της 'Α-
δελφότητες λέει - που έχουν τα ω-
ραιότερα μάτια του κόσμου, σπα-
ζουν μέσα σε καθένα, το παύ-
σιν δοξίζουν την τουαλέτα τους,
μια σταγόνα από ζουμί πρωτοκα-
λιού». Η μεθοδός είναι απλή.
Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε.

4) Μί λ α Π ά ρ ε λ λ α
Κατά τη γνώμη της το μεγαλύτερο
πρόβλημα της γυναίκας είναι
ένα άρσενικό και νεανικό δέρμα.
Και σάς συνιστά να κάνετε κατά-
χορηση νερού. «Οσάκι έχω λίγη
ώρα ελεύθερη — εξουσιολογείται —
πνιναίνω να κοκμυχίσω στην πισί-
να, στο ποτάμι ή στη θάλασσα.
Ωφελείται έτσι όχι μόνο το πρό-
σωπο, αλλά ολόκληρο το σώμα
μου.

5) Γ κ α μ π ù Σ υ λ θ ι ά:
Είναι γενιάθη νυναικεία νοπεία.
χαρις γ' ἀποτέλει πρότυπον ιδεώ-
δους ὡμορφίας. Κατὰ τὴν γνώμην
τῆς ἀλλοσύνης, συχνὰ οἱ ἀσχημικ-
ἀναποδοῖνται περισσότερο ἀπ' τῆς
ὡραίας. «Τὸ ἀρώμα - προσθήκη -
ἐναι ἀπ' τὸ μεγαλύτερα νυναικεία
ὅπλα τῆς νοπείας, ἰδίως ἐν χρῆ-
σιμοποιεῖται μὲ τέχνη. Οἱ περισ-
σσότερες διωες νυναικείες ἀρωματι-
ζοῦνται ὅπως τὴν, συχνὰ παῶν στὰ
φορεμάτια τους. ἐνὸ τ' ἀρώμα,
γιά νὰ παίην ρόλο «μακρινὸ φιλ-
τροῦ», ποτεῖν νᾶναι ἀνακατεμένο

μέ τῇ φυσικῇ μυρωδιᾷ τοῦ δέ-
ματος καί τῶν μαλλιῶν. Ἀρωμα-
τίζετε πάντα τὰ μαλλιά σας. Δια-
τηροῦν τὸ ἄρωμα πολλὰς ὥρας».

6) Ἡ Ντιάνα Λατίν: Εἶναι ἀπὸ τῆς καινούργιης κθενέτης τοῦ Χόλλυγουντ. Τὸ μουσικὸν τῆς ωμορφίας τῆς εἶναι τὸ γλυκὺ χαμογελὸν τῆς καὶ ἡ διαρκὲς εὐθυμία τῆς. Συμβόλευται τῆς γυναικες ν' ἀποφύγῃ τὴν μεγαλοχολία καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν τῆς πλῆξ, τῆς διασκεδάσεις καὶ τὸ σπορ. Ἡ ὕψις τῆς ωμορφίας - λέγει ἡ ἴδια - εἶναι ὁ κορδὸς ὕψους, τὸ κανονικὸ φαγητὸ καὶ εὐθυμ διαθέσις.

7) Ἡ Λὺν Μέρρικ: Ἡ νεορρή «αστάρ» ὑπῆρξε γιὰ ἀποκά-
λυψιν γιὰ τὸ Χάλλυγμαν ἐδῶ καί
δυσὶ χρόνια. Ἡ μεγάλη νοητεία
της ἐφίλειται στὴ δροσερὴ ὡμορ-
πία της. Γιὰ νὰ διατηρῇ ἡ αὐτὴ
τὴν φρεσκάδα της καὶ τὸ ροδαλὸ
χρῶμα τοῦ προσώπου της ἔχει ἀ-
ποκλείσει ἀπὸ τὸ φαγητὸ της τὸ
πολλὰ κρέας καὶ τὰ ἔχει ἀντικα-
ταστήσει μὲ ἄφθονα φρούτα.

“Όλες οι γυναίκες που ασχολήθηκαν με το χορό κουράζονται άσφα ή γρήγορα και αλλάζουν επαγγελμα. Αυτή, έξασφα, εινε η περίπτωση της περιηγου Τζιντρεν Ρόττερς, που ανακάλυψε οτι εχει ταλντο κωμικη ηθοιοιου κι’ εγκατελειψε οριστικα το χορο. Σε μια συνεντευξη που εδωκε τελευταια εινε τα εηρη:

«Όλοι έλεγαν, ότι ο χορός μὲ διατηρούσε σὲ μιὰ θαυμασιὰ φόρμα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ κἀνὲ ταινία πού γυρίσα ἦταν νὰ μὲν ἀθλητὸν μαρτύρη. Γιὰ νὰ διατηρῶσα αὐτὴ τὴν περφόρμη φόρμα μου ἐξοφούμην ἀποκλειστικὰ μὲ κρέμες κι' ἔμεινα ὅλη τὴν ἡμέρα Ἐπαλμώμενη, στο κρεβάτι μου, γιατί, ἀλλῶστε, ἤμουν τόσο ἐξαντλημένη ποῦ καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις μὲ κορούσα». Ὅταν, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαίτα, πᾶναινα στο σπυτόντι, ἤμουνα ἕνα ζωντανό παύμα. Ὁ χορός εἶνε καλὸς με- ταῦ τῶν ἐκπαιστικῶν καὶ εἰκόσι δυὸ χρόνῳ. Πιὸ πέρα δὲν ἀντέχει κα- νείς».

Μία άλλη διάσημη χορεύτρια, η Ρίτα Χαϊνγουορθ, πρόκειται κι' αυτή να έγκταλείν το χορό, γιά να παίξη «άπλου», και φυσικούς ρόλους, όπως λέει η ίδια, στον κινηματογράφο. Κι' ώστόσο, η γυναίκα αυτή, πού το παγκοσμικό της όνομα είναι Μαργαρίτα Κασσινο, θά μπορούσε να πη κανείς, ότι είναι γεννημένη χορεύτρια. Γιατί άρχισε να χορεύει από την ηλικία τών έξι χρόνων.

«Η Άντλ Άσσιπ, τέλος, που κι' αυτή ήταν μιὰ ἀπὸ τίς διασημότερες χορευτρίες, ἐγκτάλειψε τὸ χορὸ γιὰ νὰ παντρευτῇ τὸν δούκα τοῦ Κάβεντις. Εἶνε σήμερα εὐτυχισμένη κοντὰ του καὶ δὲν νοσταλγεῖ καθόλου τῇ ζωῇ της ὡς χορευτοῖς».

Υπέρ, όμως, που μιὰ διάσπηση ή-
θοποιός, χωρίς να λογαριάσει όλα
αυτά τὰ προσηνόμενα και χωρίς
να άρκεσθ ή στην άναμφισβήτητη
δύναμη της, αποφάσισε να στραφή
άποκλειστικά στο χορό, για να
δράση καινούργιες δάφνες.

Ἡ ἡθοποιὸς αὐτὴ δὲν εἶνε ἄλλη
ὑπὸ τὴν Λορέττα Γιούνγκ.

« Ἀλλά, παρατηροῦν οἱ εἰσβολοὶ
 ὁ χορὸς θὰ τὴν δξωνάστει ἀνὰ μ.
 διαθῆτητα. Τί εἶνε, λοιπὸν, ἐκεῖν
 ποὺ τῆς πῆρισσει νὰ νὰ τὸ θῆ.
 σῆσιν στὸ νῶο τῆς καπρῖσισι;
 Πραγματικὰ ἡ Λορέττα Γιούγκκ
 εἶνε τόσο δξωνάστει, ποὺ ἀναγκά
 ζεται νὰ φορεθῇ, ὅταν παίξῃ πολλὰ
 ζεύγη κάλτσες, τὸ ἕνα πᾶν στὸ
 ἄλλο, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ μενάλῃ
 δξωνάστει τῶν ποδιῶν τῆς.

«Άλλ' ἡ μεγάλη σπάρδὴ δὲν δίνει
καμμιὰ προσοχὴν σ' ὅλες αὐτὲς τ' ἐς
παρατηρήσεις. Τὸ ὄνειρό της, ἐδῆ-
λωσε τελευταία, εἶνε νὰ γίνῃ νο-
μεύτρια. Καὶ πιστεύει ὅτι θὰ τὸ
καταρθῶσιν...

Ἡ χορὴ, ἔνν Γαλλίδα ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Κολέτ Ρισάρ, ποὺ εἶνε μόλις 20 χρόνων, ἔχει ζετρελλάνει τοὺς Περι-
οιστοὺς μὲ τὴν ὁμοιότητά της καὶ τὸ ἀνεξήγητο κέφι της. Ἡ ὁμορφὴ
Κολέτ Ρισάρ ἔχει κατὰ τοὺς εἰδικούς τρία μεγάλα κινηματογρα-
φικὰ προσόντα: τὸ μαλλιάκι τῆς Βερνίκας Λέϊκ, τὸ σπῆρες τῆς
Τζαϊν Ρούσελ καὶ τὰ πόδια τῆς Μπέτυ Γκραϊνμύλ.

Η Κολέτ Ρισάρ ήθελε να γίνει ηθοποιός του δραματικού θεάτρου. Οι Γάλλοι σκηνοθέτες όμως την συνεδούλευσαν γ' ακολουθήσει την κινηματογραφική κάρριέρα.

A black and white portrait of a woman with blonde hair, wearing a dark, textured garment, looking slightly to the side. The image has a grainy, high-contrast quality, typical of a photocopy or a low-quality scan of a photograph. The woman's hair is styled in a voluminous, wavy manner. She is wearing a dark, possibly fur-trimmed coat or jacket. The background is light and indistinct.

*Η Βερόνικα Λέϊκ έχει λανσάρει τη μόδα της «τρελλής μπουκλας» που σκεπάζει το δεξί μάτι.

... συσσελ μία από τις καινούργιες "βεντέ-
τες" του Χόλλυγουντ έχει «το ωραιότερο σιήφος της Αμερικής»

...ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΡΑΙΝΜΠΛ

Ἡ Μπέττυ Γκραίνμπαλ θεωρείται στὸ Χόλλυγουντ ὅτι ἔχει «τὰ
ωραιότερα πόδια τοῦ Νέου Κόσμου.»

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Η έγχειρησις κατά του φόβου του πόνου

Τα πειράματα των Αμερικανών νευρολόγων

Θέλοντας να λυτρώσουν απ' τους πόνους διάφορα θύματα χρονίων και οξυγόνων ασθενειών, οι Αμερικανοί νευρολόγοι Ουάλτερ Γρήμαν και Τζέιμς Ουάιτ, του Πανεπιστημίου Ουάσιγκτον, ανέχτησαν επί πολλά χρόνια ένα μέσον ριζικότερο και από πάνταν διερκοστόρο απ' τις κλασσικές ενέσεις μορφίνης - που φέρουν ως γνωστόν, με τον καιρό ολέθριες συνέπειες στον οργανισμό. Κατέληξαν λοιπόν σε μία τολμηρή λύση: «Αντί να χρησιμοποιούν αναισθητικά φάρμακα, σκεπάσαν να κάνουν μία χειρουργική επέμβαση απ' ευθείας στο μυαλό, στα σημεία του όπου - κατά τις τελευταίες θεωρίες - έδρουν τα συναισθήματα του πόνου, της ανησυχίας, της αγωνίας!»

Είχαν παρατηρήσει πράγματι ότι ο φόβος μόνον μιας καινούργιας οδυνηρής κρίσεως των αρρώστων τους, μεγάλωνε σημαντικά τον πραγματικό πόνο τους. Μ' άλλα λόγια, ο φόβος του πόνου ήγειρε χειρότερος απ' τον ίδιο τον πόνο. «Ετσι λοιπόν, οι δύο νευρολόγοι μελέτησαν το ζήτημα από καθαρά ψυχολογική κι εγκληματική πλευρά. Κι' επινοήσαν μία πρωτότυπη έγχειρησις, που την έχουν ήδη δοκιμάσει μ' επιτυχία. Ανοίγουν δηλαδή μία τρύπα στα δύο κροταφικά οστά και εισάγουν απ' αυτήν ένα λεπτό μεταλλικό σωλήνα, που απομονώνει τους «μεταπικούς λόβους» απ' τον υπόλοιπο εγκέφαλο. Γι' αυτό η έγχειρησις ονομάσθηκε «προμετωπική λοβοτομία».

Με τη χειρουργική αυτή επέμβαση οι αρρώστοι παύει ν' αγωνιάται την άναμνη της προσεχούς κρίσεως των πόνων του. Δεν χάνει την ευαισθησία του, αλλά την ψυχονευρική του υπερνίκηση. Το φέρε, την ανησυχία, κι' έτσι οι πόνοι του γίνονται πια ύποφοροι.

Μερικές απ' τις χαρακτηριστικές επιτυχίες της νέας μεθόδου είναι οι εξής, που ανακοινώθησαν

επίσημως απ' τους δύο νευρολόγους: «Ένας σφοδρ' ταξιδι έπασχε από μία οδυνηρή αρρώστεια και έδωσε 60-70 δολάρια τη βδομάδα για ενέσεις μορφίνης - τις μόνες που τον άνευονταν. Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, θα μπορούσε να υπομείνει τον πόνο, αν δεν τον βασάνιζε από πριν η σκέψη ότι πλησίαζε η στιγμή της κρίσεως.

«Αφ' ότου λοιπόν υπεβλήθη στην λοβοτομία, έπαψε να παραπονιέται, κι' ήταν αμέσως εις θέαν να περιγράψει τι αισθανόταν πάνω στην κρίση.

«Άλλος πάλι είχε καρκίνο. Καθώς ήταν υπερβολικά ανήσυχος, έξεφραζε διαρκώς την ανησυχία του για την ιδέα του θανάτου. Μετά τη λοβοτομία, έπαψε απότομα να εκδηλώνει τους φόβους του και είχε μάλιστα φιλοσοφικά στους γιατρούς:

— Μήπως δεν θα πεθάνουμε όλοι μία μέρα;

Θα υπέθετε κανείς ότι η καινούργια μέθοδος των δύο νευρολόγων προκάλεσε τον ένδοξο σπασμό όλων των συναδέλφων τους σ' ολόκληρο τον κόσμο. Δεν είναι όμως έτσι. «Απεναντίας μάλιστα, ένας Λονδρέζος ψυχίατρος την καταδικάζει ως «ανήθικη» και «βλαβερή».

— Η «προμετωπική λοβοτομία», λέει, εξαφανίζει τη συσχέτιση ιδεών ανώτερας τάξεως, την άνογία του ανθρώπου εμπρός στο μέλλον, το λογικό φέρε με όλες τις συνέπειές του, τέλος πάντων ό,τι διακρίνει τον άνθρωπο απ' τα ζώα. Καταντάει τον άνθρωπο ένα πειθήνιο ήλιθιο πλάσμα.

«Ετσι λοιπόν γεννιέται το ζήτημα αν οι γιατροί έχουν το δικαίωμα να εφαρμόζουν τη λοβοτομία στους ανίατους ασθενείς. Έχουν δικαίωμα να ελαττώνουν τον πόνο τους, ή πρέπει να τους αφήσουν να υποφέρουν, για να διατηρήσουν τη συσχέτιση ιδεών ανώτερας τάξεως;...

Το γυαλί και η άτομική βόμβα

Ο καθηγητής Άλεξάνδρος Σιλδέρμαν, του πανεπιστημίου του Πιττσμπουργκ, ανακοίνωσε ότι το γυαλί πρόκειται να παίξει σημαντικό ρόλο σ' έναν καινούργιο πόλεμο ως μέσον προστασίας από τις άτομικές βόμβες. Πρόκειται, φυσικά, για ειδικό γυαλί, που θα περιέχει μεγάλη ποσότητα ούρανιου και ιωδιούδου. Αυτό το γυαλί, εδήλωσε ο αμερικανός επιστήμονας, δεν θα ανθεή πιθανότατα σε μία έκρηξη και θα θρυμματισθεί. Άλλα σε μία άκτινα 3-4 χιλιομέτρων από το σημείο της έκρηξης, θα μπορούσε να προστατεύσει αποτελεσματικά από τις επικίνδυνες ακτινοβολίες του ούρανιου, εκείνους που θα βρίσκονται κάτω από ένα θόλο από παρόμοιο γυαλί.

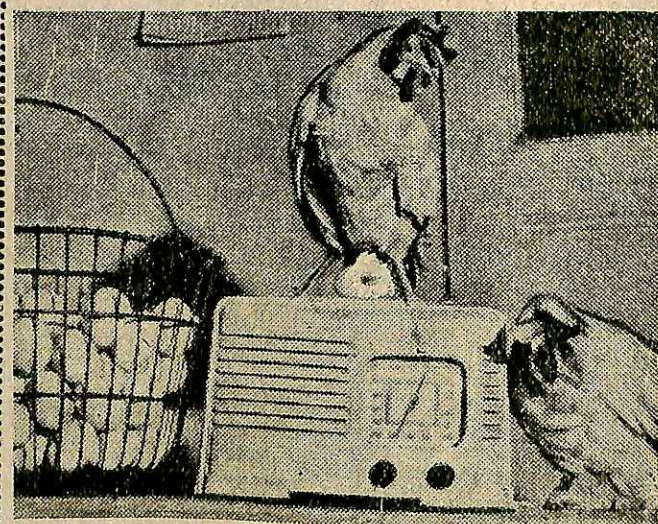
Ο καθηγητής Σιλδέρμαν υποστηρίζει συνεπώς ότι τα καταφύγια έναντι των άτομικών βομβών θα έπρεπε να επενδυθούν εσωτερικά με παρόμοιο γυαλί. «Επίσης από το ίδιο γυαλί θα μπορούσαν να κατασκευασθούν ειδικοί στολές για τα διάφορα συνεργεία παροχής βοήθειών που θα μπόουν στην καταστροφική ζώνη άμέσως μετά την έκρηξη.

Ανώτερο από το Ντι - Ντι - Τι

Οι άγγλοι επιστήμονες, που εργάζονται στο αμερικανικό πανεπιστήμιο του Γλαϊντς, ανέκάλυψαν ένα νέο επιστημονικό φάρμακο, που είναι πολύ ανώτερο από το Ντι - Ντι - Τι. Στο νέο φάρμακο, δόθηκε το όνομα Βελικιδόλ 1608. Έκείνο που κάνει εξαιρετικά αποτελεσματικό το νέο αυτό παρασκεύασμα είναι ότι κατά την έπαρση του με τον ατμοσφαιρικό αέρα αποσυντίθεται και σκορπίζει γύρω του αναθυμιάσεις υδροχλωρίου, που είναι εξαιρετικά τοξικές.

Οι ίδιοι επιστήμονες, έπειτα από μακρά πειράματα, ανέκάλυψαν ότι ο καλύτερος τρόπος χρησιμοποίησης του Ντι - Ντι - Τι είναι η καύση. Ο καπνός που παράγεται σκοτώνει τις μυγες, τους σκώρους, τα κουνούπια κλπ. μέσα σε 5 δευτερόλεπτα. Για να επιτύχουν με αυτό το αποτέλεσμα αρκεί να βρέξουν ένα παρτίδες χαρτί μέσα σε διάλυμα Ντι - Ντι - Τι, να το αφήσουν να στεγνώσει καλά και κατόπιν να το βάλουμε φωτιά. Φυσικά, οι πόρτες και τα παράθυρα πρέπει να μείνουν κλειστά επί μερικά λεπτά.

Η δοκιμή του νέου αυτού τρόπου της χρησιμοποίησης του εντομοκτόνου δεν είναι δύσκολη. Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε.

ΤΟ «ΣΟΥΓΚ» ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΗΝ ΩΤΟΚΙΑ

Ένας πτηνοτρόφος της Καλλιφρονίας διαπίστωσε έσχατως ότι η ευθυμία μουσική του χορού και, ιδιαίτερα ο τρελλός ρυθμός του «σουγκ» άρθε στις όρνιθες και αύξανε κατά περιεργό τρόπο την ωτοκία τους.

Η πειραματική ΡΟΥΚΕΤΑ

1.300 χιλιόμετρα την ώρα

Πρόκειται να γίνει στην Αγγλία ένα ενδιαφέρον πείραμα: Μία μικρή ρούκετα, μήκους 2 μέτρων, θα εκσφενδονισθεί από ένα αεροπλάνο, θα διαγραφεί μία τροχιά στον ουρανό με ταχύτητα 1.300 χιλιομέτρων την ώρα και θα πέσει τέλος στον Ατλαντικό. Έτσι εφωδιασμένη με λεπτότατα επιστημονικά όργανα και μ' ένα πομπό τηλεόρασης, που θα επιτρέψει στους Αγγλικούς επιστήμονες να παρακολουθούν τα φαινόμενα όλης της διαδρομής της. Συγχρόνως, ένα ταχύτατο αεροπλάνο θα πετάει από πίσω της με 1.000 χιλιόμετρα την ώρα και θα προσπαθή να μπει σε μικρή απόσταση απ' αυτήν για να φωτογραφίσει τις διάφορες φάσεις της πτήσώς της.

Πετρέλαιο στην άμμο

Οι εγκαταστάσεις της «Αραβο-αμερικανικής Εταιρείας Πετρελαίων», στο Νταρχάν της Αραβίας, κινδύνευαν σοβαρά να σκεπασθούν από στρώματα άμμου, που προχωρούσαν συνεχώς προς το μέρος τους, παρασυρόμενα από τον άνεμο. Ένας μηχανικός ανέλαβε να βρει τρόπο θεραπείας του κακού. Κι' ανέκαμψε, πράγματι, ένα απλούστατο μέσον, με το οποίο βεβαιώνει ότι μπορεί να σταματήσει για αρκετό καιρό την μετακίνηση της άμμου: Χύνει δηλαδή πάνω της πετρέλαιο, το οποίο κάνει να κολλήσουν οι κόκκοι της άμμου με τον άλλον και σχηματίζεται έτσι ένα είδος καλύμματος που δεν αφήνει πια να παρασυρθεί ή άλλη άμμος.

Ένας κινητήρας με ζάχαρη

Θα έχετε ίσως ότι η σκόνη της ζάχαρης αναφέρεται άμεσως, μόλις έλθει σε επαφή με τη φωτιά. Άλλ' όταν την περιορίσουμε σ' ένα κλειστό χώρο μπορεί να εκραγεί επίσης και μάλιστα με τρόπο πολύ επικίνδυνο. Ένας χημικός υπελαύσε τελευταία επί 300 γραμμάρια ζάχαρης, που θα κλείναμε μέσα σ' ένα δοχείο, γυροκίνητος ενός κυβικού μέτρου και θα το ετοιμαζόμαστε πάνω σε φωτιά, ως που να φθάσουν οι θερμοκρασία 400 βαθμών, θα έσκαζαν πάνω σε κάθε κυβικό εκατοστόμετρο των τοιχωμάτων αυτού του δοχείου μία πίση 20 κιλών, όση δηλαδή είναι και η πίση πάνω στα τοιχώματα του λέβητος μιας ατμομηχανής. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να κατασκευάσουμε ένα θαυμαστό κινητήρα, όπου, στη θέση οποιασδήποτε άλλης καυσίμου ύλης θα κάναμε ζάχαρη...

Η περίεργη ζωή ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ

Το περιπετειώδες μυθιστόρημά τους

Οι μύη ειδικοί πολύ λίγο υποπτεύονται πόσο περίεργη είναι η ζωή των παρασίτων, που έλκονται, λίγο ή πολύ, γνωρίζουμε τις βλαβερές επιδράσεις των στον οργανισμό μας. Ο βελγός μικροβιολόγος Βαν Μπένεντεν την περιέγραψε με περιπετειώδες μυθιστόρημα, γεμάτο από απρόσδοκα επεισόδια, συγκρούσεις, έρωτες και μακρές περιπλανήσεις.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την ταμνία. Στην πλήρη ανάπτυξή του, το παράσιτο αυτό ζει μέσα στον εντερικό σωλήνα του ανθρώπου, όπου παίρνει κάποτε τρομακτικές διαστάσεις. Άλλα κατά τα προηγούμενα στάδια της ανάπτυξής της - ως τα αποκαλούμε βρεφική και παιδική ηλικία - τα έντερα του ανθρώπου δεν αποτελούν κατάλληλο περιβάλλον για τη ζωή αυτού του παρασίτου, που πρέπει να μεγαλώσει μέσα στον οργανισμό ενός άλλου ζώου. Ίσχυ λοιπόν τι γίνεται;

Η ταμνία «προωθεί» τα έμβρυά της να βγουν έξω από το σώμα του ανθρώπου όπου εκκινεί ζή. Πολλά κατοπτρίζονται στην προσπάθεια αυτή ν' αποδημήσουν. Μερικά, όμως, βγαίνουν μέσα στα περιττώματα, που περιέχουν την περιττική «έξαρσση», δηλαδή το νεογνόν του παρασίτου.

Τι θα απογίνουν τώρα αυτά τα έμβρυα; Η μοίρα τους είναι πολύ σκληρή. Γιατί, για να επιβιώσουν, πρέπει να έχουν μεγάλη τύχη. Και η τύχη τους αυτή συνίσταται στο εξής: Πρέπει ένας χοίρος να χώσει το ρύγχος του μέσα σ' αυτές τις ανθρώπινες εκκρίσεις ή ένα βυδί να φάει χόρτο που να είναι «λούσμενο» απ' αυτές.

Άλλ' ως παρακολουθήσαμε την περιπετειώδη σταδιοδρομία του μικρού νεογνού της ταμνίας, θα νομίζετε ίσως ότι βρήκε το ιδανικό γι' αυτό περιβάλλον μέσα στον εντερικό σωλήνα του χοίρου ή του βυδίου, όπου ανεγκραυστικά θα κατοικήσει, γιατί είναι τόσο μικρό, τόσο «ασυλπητό», που οι πιεστικές δυνάμεις του σώματος του χοίρου ή του βυδίου δεν μπορούν να ζήσει μέσα στον εντερικό σωλήνα ούτε του χοίρου ούτε του βυδίου. Τι θα κάνει λοιπόν; Σίγ' αινά θα τρυφήσει το έντερο όπου βρίσκεται και θα πάρει να εγκατασταθεί στον παρακείμενο ιστό του ζώου.

Ετελειώσαμε; Όχι ακόμη. Γιατί εκεί μπορεί να ζήσει ως την παιδική ή το πολύ ως την εφηβική ηλικία, αλλ' όχι περισσότερο. Για να φθάσει αυτό το έμβρυο στην πλήρη ανάπτυξη του, χρειάζεται μία καινούργια σειρά από ευτυχίες συγκυρίες. Πρέπει δηλαδή αυτός ο χοίρος - ή το βυδί - να πέσει στα χέρια ενός κασάπη, που θα τον σφάξει και θα τον πουλήσει στους πελάτες του. Και πρέπει ακόμη κάποιος από τους πελάτες να φάει μισοψημένο το κομμάτι όπου βρίσκεται η μικροσκοπική ταμνία.

Στην τελευταία αυτή περιπέτεια, το παράσιτο συμπληρώνει πια τον κύκλο της περιπετειώδους ζωής του. Γιατί μέσα στον εντερικό σωλήνα του ανθρώπου θα φθάσει στην τελική ωριμότητά του και θα δημιουργήσει έναν αριθμό απογόνων, που θα ξαναρχίσουν την ίδια δραματική περιπλάνηση.

Ας παρακολουθήσουμε τώρα τη ζωή ενός άλλου γνωστού παρασίτου, του πλασμιδίου, που προκαλεί τους ελμώδεις πυρετούς.

Το παράσιτο αυτό ζει μέσα στα έμβρυα αιμοσφαιρίων του ανθρώπου, όπου μετακινείται

με τους καλούμενους «ψευδο-πύρεους». Είναι ένας μονοκύτταρος οργανισμός, με ένα πυρήνα στο κέντρον του.

Όταν, λοιπόν, το πλασμιδίο φθάσει στο έσχατο όριο της ανάπτυξής του, ο πυρήν του υποδιαιρείται σε άλλους μικρότερους πυρήνες. Η υποδιείρεσις αυτή προκαλεί την έκρηξη του εμβρύου αιμοσφαιρίου.

Η εισβολή του πυρετού σ' έναν έλκοντα γίνεται τη στιγμή ακριβώς που οι πυρήνες των πλασμιδίων υποδιαιρούνται και προκαλούν την έκρηξη του αιμοσφαιρίου. Οι νεογεννητοί πυρήνες απελευθερώνονται τότε να χωθούν μέσα στα γειτονικά αιμοσφαίρια.

Άλλα το πλασμιδίο δεν αναπαράγεται μόνον μ' αυτό τον τρόπο. Ακολουθεί κάποτε μία άλλη διαδικασία, που είναι περισσότερο πολύπλοκη και μυθιστορηματική.

Το πλασμιδίο που υποδιαιρείται δεν έχει φύλον. Μερικοί πυρήνες, όμως, αντί να υποδιαιρεθούν σε μικρότερους πυρήνες χωρίς φύλον, χωρίζονται σε δύο όντα, που το ένα είναι αρρεν και το άλλο θήλυ. Και από τη στιγμή αυτή αρχίζει το δάμα των, που είναι πραγματικά ανεκδιήγητο.

Γιατί αυτά τα δύο όντα φέρονται από τον πόνο να συνεχίζουν για να αναπαραχθούν. Άλλ' αυτό είναι αδύνατον να γίνει μέσα στο ανθρώπινο αίμα, γιατί καθένα είναι κλεισμένο μέσα στο αιμοσφαίριό του, όπως μέσα σ' ένα φρεύριο.

Περιφέρονται λοιπόν το ένα πλάι στο άλλο, ριχνουν ελγόμενες ματιές, αναστενάζουν ίσως από έρωτική απελπισία και ανυμνούν την απολυτρώση, που, αλλοίμονο γι' αυτά, έρχεται γαλήνιαν.

Γιατί, για να ομιήσουν, θα πρέπει να έχουν εξαιρετική τύχη. Θα πρέπει δηλαδή να τοιμήσουν τον άνθρωπο, που φιλοξενεί αυτά τα πλασμιδία, ένα ανυπερέλες κουνούπι.

Μαζί με το αίμα του απομυζά το κουνούπι παίρνει επίσης και αρρενα και θήλεα πλασμιδία, που στήνουν πλέον την έρωτική φωλιά τους μέσα στον εντερικό σωλήνα του και αργότερα τεκνοποιούν.

Οι απόγονοι των θα είναι όμως πολύ δυστυχισμένοι αν παραμείνουν μέσα στον εντερικό σωλήνα του κουνουπιού. Γιατί μόλις θα μπερδούν ν' ακολουθήσουν μερικά στάδια της εξέλιξής των. Η μεγάλη τύχη για τα νεαρά αυτά πλασμιδία θα είναι να τοιμήσουν το κουνούπι έναν άνθρωπο και να τα ελκαστεί με το αίμα του. Θα ξαναρχίσουν τότε τον κύκλο που περιγράψαμε.

Υπάρχουν άλλα παράσιτα που για να συμπληρώσουν την εξέλιξή τους πρέπει να αποδημήσουν διαδοχικά σε πέντε, δέκα και κάποτε περισσότερους διαφορετικούς οργανισμούς. Η επιστήμη γνωρίζει όμως αρκετά καλά σήμερα το «ωραίο κύκλο της ζωής» του καθενός, και γι' αυτό τα μέσα της καταπολέμησης των παρασίτων γίνονται κάθε μέρα.

Δόκτωρ ΜΠΑΙΣΕΤ

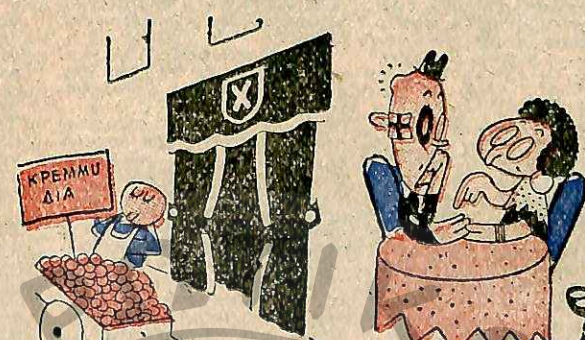
Οι άκαθαρσίες της μιγας

Σε προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε για την ευεργετική επίδραση που έχει στις πληγές το καθαρισμό τους από τις μυγες. Διάφορα νεότερα πειράματα Γάλλων ιατρών απέδειξαν τελευταία ότι και οι άκαθαρσίες της μιγας εξαλειφούνται ωριασμένα βακτηρίδια και ιδίως τον σταφυλόκοκκο. Η ιδιότητα των αυτή οφείλεται σ' ένα ειδικό υγρό που σχηματίζεται μέσα στα έντερα τους, επειδή η τροφή τους αποτελείται από φυτικές ή ζωικές ουσίες, που βρίσκονται σε κατάσταση σήψης.

Γελωτοθεραπεία

— Δέκα χρόνια τώρα βλέπω κάθε τόσο τα μούτρα σου!
— Αυτό σημαίνει, κύρ άστυνέ, πως δεν παίρνετε προαγωγή!

— Στο χέρι σας διαβάζω ότι είχατε κάποια παρεξήγηση με τη γυναίκα σας.
— Ο εξυπνας μανόλης έβλεπε από το σπίτι ενός αποβιώσαντος.

— Μα τι κάθονται λοιπόν και κυττάζουν αυτοί οι δύο χαζοί!

Δραματικό διήγημα

Πρεμιέρα σ τ ο "Κοур. σουάλ".

Η αίθουσα ήταν γεμάτη από κόσμο. Ήν 'Υβέτ Μολι- νιέ και ο Κλάρενς 'Αλλιέ, έπειτα από μια θριαμβευτική περιόδειο στο εξωτερικό, έπρόκειτο να εμφανισθούν σ' ένα καινούριο έργο, τή "Νύχτα τής 'Επιστροφής".

Ήταν ένα παρόξενο ζευ- γάρι η 'Υβέτ και ο Κλάρενς. Ολος ο κόσμος ήξερε το ουσιώσό τους, πού κρα- τούσε από έξη χρόνια τώ- ρα. Κι' ωστόσο, δέν είχαν αποφασίσει ποτέ να νομιμο- ποιήσουν τίς σχέσεις τους.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κλά- ρενς δέν περιοριζόταν μό- νο στους καλλιτεχνικούς θριάμβους του. Πίσω από τίς κοινωνικές σινοφιβήριζαν κάθε τόσο κάποια καινούρ- για περιπέτειά του... Ένα παροδικό καπρίτσιο, ίσως, πού δέν κρατούσε περισσό- τερα από μερικές ώρες ή μερικές ημέρες.

Στό τέλος η 'Υβέτ άνα- κάλυπτε τήν καινούργια ά- πιστία πού ανδρώηπου πού πέν θεωρούσε απόλυτα δική της. Και, τότε, τρωμερές σκηνές ζηλοτυπίας ζεσπού- σαν μεταξύ τους.

Έκεινο το βράδυ τής πρεμιέρας, μία παρόμοια σκηνή είχε ξεσπάσει μέσα σ' το καμαρίνι του Κλάρενς.

Έισαι ένα τέρας! τού φώναζε ή 'Υβέτ. Δέν κατο- λαβαίνω πώς τολμάς να φερτάρσαι κί μπροστά μου σ'όλομ η' αυτή τή μικρή Μωντ!... Μία μέρα θα σε σκοτώσω!

Έξω από το καμαρίνι, ή Μάρθα, ή κομωτρία τής 'Υ- βέτ και ο Λωράν Λουμπέ, ο ηλεκτρολόγος του θεάτρου, κρυφάκουγαν και γελούσαν.

Σε λίγο, πήγαν να είδο- ποίσουν τήν 'Υβέτ ότι ή- τον ώρα γιά να βγή στή σκηνή.

Ο Κλάρενς τήν συνώδευ- σε ώς τήν πόρτα του καμα- ρινίου του και, καθώς έκει- νη άπομακρυνόταν θυμωμέ- νη, τής έπιασε τα χέρια και τή έφερε στή χείλη του.

Ένα χαμόγελο φώτισε ά- μέσως το πρόσωπο τής νεά- ρης γυναίκας.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο Κλάρενς βγήκε κι' αυτός από το καμαρίνι του.

Στό διάδρομο, τόν στα- μάτησε ο διευθυντής του "Κουρσουάλ".

— Αγαπώτ' μου 'Αλλιέ, τού είπε, μήν ξεχνάτε ότι άποψινήν παράστασις θα άποτυπώθ' σέ δίσκους, ό- πως γίνεται πάντα γιά όλες τίς πρεμιέρες του "Κουρ-

σουάλ". Γι' αυτό, θά πρέπει ν' άποφενύγετε να μιλάτε πολύ δυνατά όταν βρισκόσα- στε κοντά στο φωνοληπτι- κό μηχάνημα, πού είναι το- ποθετημένο στο βάθος τής σκηνής, προς τα άριστερά...

— Φυσικά, φυσικά!..., ά- πάντησε ο 'Αλλιέ και προ- χώρησε προς τή σκηνή.

Η παράστασις σημείωσε μεγάλη επιτυχία.

Τό δραματικό κώτερο σημείω- βρισκόταν στή μέση τής τρί- τής πράξεως:

— Τελείωσαν όλα! έλεγε ο Κλάρενς στήν φίλη του, πού υποδούσαν στο έργο τό ρόλο του Ζώρς Νόρμαν. Τιποτε πιά δέν μπορεί νά μέ σκεκράτησι!

— Δέν θά φύγης! άπαν- τούσε ή 'Υβέτ, στο ρόλο τής Ρουμπι Τούφων.

— Πώς μπορείς να μέ έμ- ποδίσης, Ρουμπι; ζανάλεγε ο Κλάρενς. Ξαναγύρισα μέ- σα στή νύχτα και θά ξανα- φύγω μέσα στή νύχτα... Δέν είμαστε παρά δυο οκίες πού έομιζον γιά μία στιγμή!...

— Ό! Άφρη, σε παρκαλώ, αυτό τό περίετροφο...

— Ζώρς!

— Όχι, Ρουμπι. Είναι ά- νωφέλο... Τελείωσαν όλα!»

Έξαλλη ή Ρουμπι τρά- βηζε τό πιστόλι τής από τήν τσάντα τής και πυροβο- λησε.

Ο Ζώρς Νόρμαν ή καλλι- τερα ο Κλάρενς σωριάστηκε κάτω.

Η αύλαιο άρχισε να κα- τεβαίνει άργά, ενώ τό κοι- νον ζεσπούσε ός χειροκρο- τήματα.

Η 'Υβέτ είχε γυρίσει προς τό μέρος των θεατών και περιέμενε τόν Κλάρενς ν' άνασκηκώθ' κι' αυτός γιά να υποκλίθουν και να εύχα- ριστήσουν τό κοινόν.

«Άλλ' ο Κλάρενς έβρινε πάντα άπληρωμένος κάτω.

Η νεαρή γυναίκα γύρισε τότε προς τό μέρος του, άλ- λά, τήν ίδια στιγμή, ένας ανειπίτως τρόμος ζωγραφί- σθηκε στο πρόσωπό τής. Εί- χε διακρίνει μία κόκκινη κηλίδα πάνω στο λευκό που- κάμιό του Κλάρενς.

— Ό! Θεέ μου! ψιθύρισε και σωριάστηκε κάτω λιπό- θυμη.

Η σύλαιο έπese βιαστι- κά, ενώ όλοι όσοι βρισκό- νταν στους διαδρόμους του θεάτρου έτρεχαν στή σκηνή γιά να ίδούν τί είχε συμβεί.

Μερικά λεπτά άργότερα, έφθασε και ο έπιθεωρητής Μοραίν, πού παρακολουθού- σε εκείνο το βράδυ τήν πα- ράστασι με τή γυναίκα του.

Ο Κλάρενς ήταν νεκρός.

.....

*Ανατολίτικη ιστορία χωρίς λόγια.

.....

Τὸ περιστρόφο ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν παράστασι ἦταν γεμάτο καὶ τὰ σφαιρὰ τὸν εἶχε βρῇ λίγοι πρὸς πᾶν ἀπὸ τὴν καρδιά.

— Ὁ Μοραῖν ἀκούσε τις κατὰ θέσεως τῆς Μάρβας καὶ τοῦ ηλεκτρολόγου Λουμπέ, ποὺ τοὺ ἀνέφεραν τὴν σκηνὴν ποὺ εἶχε προηγηθῇ μέσα στὸ καμαρίνι τοῦ Κλάρενς.

— Ἀλλωστε κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ ἤξεραν τὰ κατὰ θερμινὰ ἐπεισόδια μεταξὺ τῆς Ὑδέτ καὶ τοῦ Κλάρενς δὲν ἀμφεβάλλε γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς νεορῆς νυμφαίρας.

Σαφηνά, ἓνας μικρὸς πλῆσιος τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα σμυριέτιμα. Ὁ Μοραῖν ἔφυγε ἀμέσως, ἀκούων παρηγγεῖλε νὰ μὴ μετακινήσῃ τὸ ποίησι.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, βρισκόμενος στὰ ὑπόγεια τοῦ θεάτρου, ὅπου ἦταν ὁ θαλάμος τῆς φωνολήψιας.

— Ἐμοῦ τὸν ἐρχομὸ σας ἀπὸ τὸ μηχανάκι, εἶπεν ὁ μηχανικός καὶ σὰς φώναζε γιὰ νὰ ἀκούσετε τὸ δίσκο τῆς τελευταίας σκηνῆς...

Ὁ Μοραῖν τὸν κύτταξε θυμωμένος.

— Γιὰ νὰ ἀκούετε τὸ δίσκο; ῥωτῶν. θὰ ἀκούεινε σὺς, βέβαια...

— Ὁχι, κύριε, ἀπάντησε ὁ μηχανικός. Τὸ μηχανάκι καταγράφει τὰ πάντα... Ἐπειτα, ἀφαιρῶμεν ὅ,τι εἶνε περιττὸ... Ὑπάρχει, λοιπόν, ἓνας μικρὸς διάλογος πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξί τῆς τρίτης πράξεως, ποὺ θὰ πρέπει νὰ γινε κάπου στοὺς διαδρόμους. Ἀκούετε καλλιτέρα...

Ὁ δίσκος εἶχεν ἀρχίσει νὰ γυρίῃ. Στὴν ἀρχή, μετέδωσε μερικὸς ἀκαθόριστος θορύβος ἀπὸ τὰ παρσκήνια. Ἐπειτα ἀκούσθηκε καθαρά ἡ φωνὴ τοῦ Κλάρενς.

— Ὁχι, Μάρβα, ἔλεγε, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ... Ἀκραστίσῃμε καὶ οἱ δύο μιά καλὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ... ἔφημερο καπρίτσιο μας...

—Καπρίτσιο, λοιπόν, τὸ λέτε σεῖς; ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Μάρβας καὶ τῆς κομμῆτριας τῆς Ὑδέτ.

— Ἀλλὰ πὼς ἄλλοιως νὰ τὸ πῶ, μικροῦλα μου; ἔαναεῖπε ὁ Κλάρενς. Τὸ ἔξερις ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ὑδέτ... Νομίζω ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ... περιστοτικό... θὰ ἦταν καλλιτέρα γιὰ δόλους μας νὰ φύνης, Μάρβα... θὰ φροντίσω, μάλιστα, νὰ σοῦ βρῶ μιὰ ἀνάλγητο ἐργασία...

—Μὲ δῶχνετε, λοιπόν;

— Ὁχι! Ἀλλὰ...

— Ἀνανόρε, φεύγῃ, ὑποκριτὴ! ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Μάρβας. Πήγαινε μὲ τὴν Ὑδέτ σου... Νὰ ἔξερς ὅμως ὅτι θὰ εἰς ἐκδίκησθῃ!

—Δὲν φοβάμαι τίς ἀπειλές σου, Μάρβα!

—Ἐγὼ ὅμως οὐ προεῖδομαι... φυλάξου!... Ἡ ζωὴ σου βρίσκεται ἀπὸ χέρι μου... Ἄν θελήσω... κί' ὅ, ποῦθε ἀκούη...»

Ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μοραῖν ἀναγνώρισεν τὴν σκηνὴν διευθυνέθηκε ἀποφασιστικὸς πρὸς τὸ μέρος τῆς Μάρβας.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου εἶπε, ὅς, συλλαβάναι!

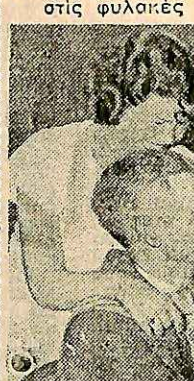
Ἡ Μάρβα, ἔξερπασε τότε σὲ λυγμοὺς καὶ ψυρολόγους τὸ ἐγκλημα τῆς. Μετὰ τὴ φιλωνεῖα τῆς μετὸν Ἀλλιέ εἶχε μιὰ κρινθὰ στὸ καμαρίνι τῆς Ὑδέτ καὶ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ ἀδειανὸν περιστρόφον ποὺ θὰ χρῆται μοιχοποιῶσιν στὴν παράστασι, σὲ ἓνα ἄλλο γεμάτο... Κί' ἡ Ὑδέτ, ἀνυπόπτη, τοῦ εἶχε βάλει στὴν τσάντα τῆς ὅπως ἀπαιτοῦσε ὁ ρόλος τῆς. Καὶ εἶχε πῶσει τὴ σκανδαλίαν, χωρὶς νὰ ἔξερ πῶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ γίνονταν τὸ ὄργανο τῆς ἐκδίκης τῆς Μάρβας καὶ θὰ σκότωνεν τὸν ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε.

ΖΑΝ ΚΑΛΒΕΡ

Ήθελαν να τόν πουλήσουν για 1.000 δολάρια

Ένας Άμερικανός έμπορος του Σικάγου, βρέθηκε εσχάτως σε οικονομικές δυσχέρειες και θέλησε να πουλήσει τον θετό γιού του Τζών όρανης ηλικίας 19 μηνών, για χίλια δολάρια! Αλλά η εκπληκτική αυτή επιχείρησις απέτυχε και ο έμπορος, που λίγο έλειψε να λυντασισθί από τὸ πλῆθος, κλείσθηκε στις φυλακές του Σίγκ-Σίγκ.

Οι περιπέτειες του Χρήστου Τσάμη

Ο νεορός Χρήστος Τσάμης, ηλικίας δέκα ετών, έχει μιὰ ζωημάτη τραγικές περιπέτειες. Γεννήθηκε στὴν Ἀγγλία, σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ νουάγιο στὸ Αἰγαίον, εἶδε τὴ μητέρα του νὰ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείνα στὴν Πάτρα τὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς καὶ τέλος βρῆκε τὸν πατέρα του στὴν Ἀμερική χάρις στὶς ἀναζητήσεις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

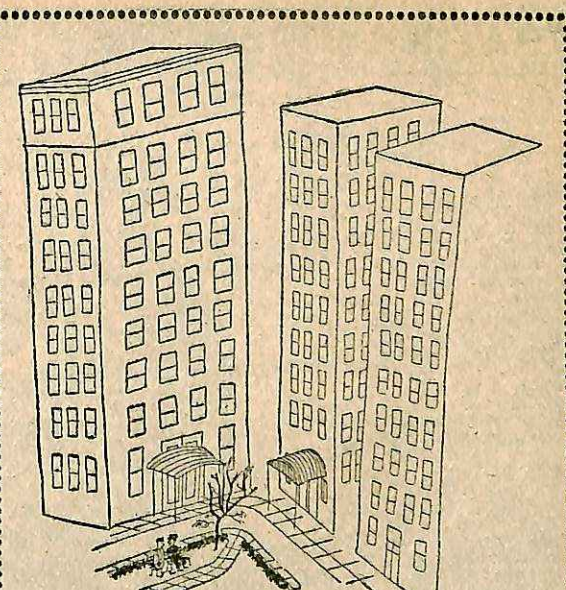
Διάσημες ἀπὸ τὴν χούνια του!...

Ὁ μικρούλης οὗτός ἡλικίας 1 μόνου ἐβδομάδος, ὀνομάζεται Οὐίλλιαμ Πρωτοπαπᾶς καὶ εἶνε ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς ὑπὸχοος ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἰαπωνία μετὰ τὸν πόλεμο. Ὁ στρατηγὸς Μάκ Ἀρθουρ τὸν ψώνυσε ἐπίτιμο δεκανεὸ ἑνὸς μηχανοκινήτου συντάγματος! Οἱ Ἕλληνοαμερικανοὶ γονεῖς του εἶναι μελῆ μίᾶς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς.

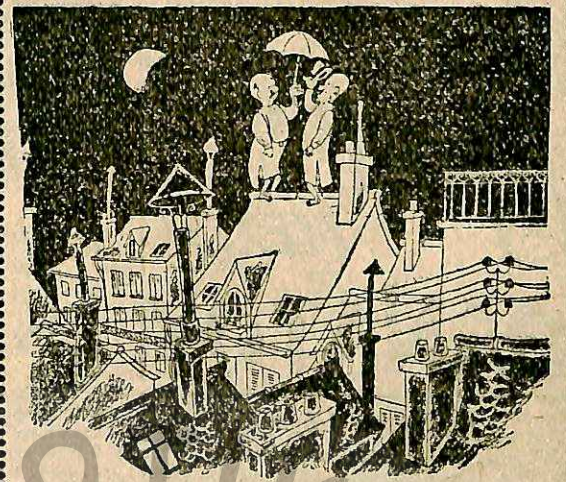
Ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ

«Υπάρχει ένας κακοποιός που τὸν φο-
δώνται, καὶ αὐτὸ ἀκούει οἱ ἀστυνομί-
κοι!... Είναι δ... καληγυτή της διαρ-
ρηκτικής τέχνης. Ὁ «ἀστος τὸν πα-
σιγνώστος Μιχάλη Κακατίμος, ποὺ δὲν
πινεταί ποτὲ στὰ «φθαῖρα νερά». Ὅσες
φορὲς ἔχθηκε νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυ-
λακί, χρειάσθηκε νὰ καταστρώσουν πρῶ-
τὰ ὁλόκληρο ἐπιτελικὸ σχέδιο καὶ νὰ
τὸν «ταῖζουν» μέσα τὸν συνεργὸν του.
Ἡ ἱστορία του εἶναι ἕνα μυθιότα-
το. Ὅταν δ κ. Δ. Ζαγκλῆς ἀνέλαβε
ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος διαρρη-
κτῶν φθαίρα τὸν Κακατίμο:
— Ἀκούσε, μπάριμα Μιχάλη, τοῦ εἶ-
πε ὀρθά- κορτά. Καθρὸς εἶναι νὰ πᾶ-
ψης νὰ «ἐργάζεσαι» ὥπως ἐργάζεσαι
Φρόντισε νὰ βρῇ μὴ θεσολογία γιὰ νὰ
περάσῃ σὰν τιμὸς ἄνθρωπος τὴν ὑπό-
λοιπη ζωὴ σου. Ὁ λαμπρὸς νὰ σὲ κλείσω-
μεθα. Μὰ θὰ σὲ κλείσω. Συνήθισα νὰ
δοῦλεύω σκληρά... τὸ ξέρεις.
— Ὁ μπάριμα Μιχάλης διαμαρτυρήθη-
κε. Εἶπε τίς ἦταν ἐνός παρεξηγημένος
ἄνθρωπος, ἀθάς, ἐφτά φορὲς ἀθώος!
κι' ἔφυγε μὲ ἐλαφρὴ συνείδησι. Μὰ δὲν
περινοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴ γίνῃ καὶ μιὰ
διαρρήξι. Κι' ὅχι μικρὲς δουλειές. Χρυ-
σοχοσία, ἐμπορικά κτλ. κτλ.
— Ὁ Κακατίμος εἶναι διαρρηκτὴς δι-
αντικειδὸς. Ποτὲ δὲ δὲν δουλεύει μό-
νος του. Τὰ παλὰ χρόνια συνεργάζεταν
μὲ τὸν ἀδελφὸν του, ποὺ ἦταν διαρρη-
κτὴς χρηματοκιβωτίων καὶ ποὺ πέθανε
στὴ φυλακί. Τώρα ἂν καὶ 79 (ἑβδομή-
κτα ἐννέα) ἐτῶν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργά-
ζεται μὲ τὸ... ἐπιτελεῖ του. Στὴ μοιρα-
σίᾳ παίρνει πάντα τὴν μερίδα τοῦ λέον-
τος. «Ἐχεῖ δὲ τέτοια ἐπιπορὶ στοὺς μα-
θητάς ποὺ ἐκπαιδεύει, ποὺ παίρνουν τὸ
πᾶν τους στὸ δικαστήριό καὶ τίς πρὸς
ἀσφάρες «δουλειές» του. Ὁμολογῶν ὅ-
τι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐνοχοί. «Ἐτοί οἱ ἀ-
στυνομικοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν βάλουν
γιὰ καλά στὸ γέρι.
— Ὡστόσο μὴ μέρᾳ τὸ 1936 ὁ μπάριμα
Μιχάλης τὴν ἔπαθε.
Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντὶ νὰ παρακολου-
θῶσαν αὐτὸν ποὺ ἐφευγεί ἐκόλου, παρ-
ρηκόληθησαν τὸν συνεργὸν Γ. Χον-
δρόπουλο. Ἐτοί ἤξεραν μὲ καθὲ λεπτο-
μέρεια τὴν δουλειὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γί-
νῃ κι' ὁ «μπάριμα Μιχάλης» πᾶστικῃς
στὰ «πράσας».
Τὸν ἐπέλκεσαν νὰ δικασθῇ στὴν «Αμ-
φισσα. Κι' ἔφαγε τέσσερα χρόνια φυ-
λακί.
★
Δὲν ὑπάρχει μεγάλῃ διαρρήξι στὴν ὀ-
ποία νὰ μὴ εἶναι ἀνακατεμένος ὁ
Κακατίμος. Ἐχεῖ τὴν σχολή του. Μα-
ζεύει καμιά δεκαριά ἐξυμνοῦν ἀλήτης
τοὺς τρέφει, τοὺς γνώνει καὶ τοὺς διδά-
σκει τὴν τέχνην τοῦ διαρρηκτοῦ. Ἐπει-
τοὺς τοὺς φτάνει νὰ ἀντικειδῇ ποὺ χρειά-
ζονται γιὰ καθὲ κλειδαριὰ καὶ τοὺς
στέλνει νὰ δουλεύουν. Εἶναι δαιμόνιος.
Κι' ἔχει τὸν ἀέρα τοῦ μεγάλου τεχνί-
τη, ποὺ βιτριολοῦν τὴς κλωσίδες.
Μιὰ ἀλλὰ φορά τὸν Μάρτιο τοῦ 1945
ἔπιασε τὸν «μπάριμα Μιχάλη» ὁ ἀρχι-
φύλαξ κ. Κ. Μαυροῦδης. Ἐχεῖ ἀνοίξει
τὴν μὴ πᾶρσα του τὸ ἐπὶ τῆς ἀδοῦ Φι-
λῆτος ἐμπορικὸν τὸν ἀδελφὸν Φίλι-
ππο καὶ εἶχαν ἀσφάρεσι μεταξὺ τῶν
3 1/2 γιλιάρων λιρῶν. Πᾶστικῃν μαζὶ
τοὺ οἱ «μητριά» τὸν Κ. Κατσουρὸς,
Εὐάγ. Μπάνης, Β. Σακελλαρίου καὶ
Μαυροπούλου. Ὁ Κακατίμος ἔφαγε αὐ-
τὴ τὴ φροὰ ἐρήμην 5 1/2 χρόνια φυλακί.
Τελειώσας θίμω αἰὼν τὸν ἔλεγε τοὺς
δεκατὼν τὸν ἐνδοχόσιον οἱ ἀστυνομικοὶ
ἀνακαλύψαν τυχαίᾳ τὸν Κακατίμο. Γιὰ
τὸν φέραν στὴν Γενική. Ἀσφάλεια καὶ
νὰ σταλῇ στὴ φυλακί νὰ ἐκτίσῃ
τὸ 5 1/2 χρόνια τὴν καταδικτικὴν του. Ἐτοί
βρίσκειται σήμερα στὸ κρατήριον.
Ζητοῦμε νὰ τὸν δοῦμε καὶ μᾶς τὸν
φέρνουν στὸ γραφεῖο.
Εἶναι ἕνας ψιλὸς, ἀσπρομάλλης κύ-
ριος. Μοιάζει περισσότερο μὲ... καθ-
γῆτὴ τῶν Ἑλλήνων παρὰ μὲ κακο-
ποιό. Μᾶς κτιτίζει καλῶς- καλὰ καὶ
πρὶν τὸ ποῖτε ποτὲ μὴς δῆλνω:
— Θέλειε νὰ συζητήσῃμε; Ἀφῆσε τὴν
πέννα κάτω!... Ὅα κάνουμε μὴ φιλι-
κὸ κοῦβέντα. Ὅχι δημοσιογραφικὰ γί-
γυστα! Ἐχεῖ διαβάσει τοὺς «ΑΒΑ-
λους»; Μὲ τὰ ληγὰ γραμματικά του
δημοτικῶ ποὺ ἔμαθα τοὺς ἔχω διαβά-
σει κι' ἐγώ. Εἶναι ἕνα θῶμα. Ὅπως
ὁ Γιάννης τὸν Βίτκην.

—'Ο Πάτρις 'Αγιάνης τοῦ Βικτω-
ρος Οὐγγῆ.
—'Ακριδῶς. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἐμέ-
να μ' ἔφαγε ἡ γυναῖκα μου. Ἀσπὴ μου
κατάστρεψε τὴ ζωὴ μου. Ἐφαγε μ' ἔ-
να ἀδελφωτικό τῆς χοροφυλακῆς καὶ μ'
ἄφησε μὲ τρία παῖδια. Δυὸ ἀγῶρια καὶ
ἓνα κορίτσι. Μοῦ «ἄφανε» καὶ ἓνα τριώ-
ροφο σπίτι ποὺ εἶχα σὺν Παγκράτι, στὴν
ὁδὸν Κόνωνος. Στῇ γειτονία ὅλοι λέ-
γανε: «Ὁ Κακάτιμος ὡς ἀνθρώπου εἶ-
ναι παλαιοτόμοιο. Μὰ σὰν πατέρας εἶ-
ναι ὑπόδειγμα.»
— Καὶ τὰ παῖδια σου;
— Θές να μιλῆσουμε; Ἀφῆσε ἡσυχα-
τὰ παῖδιά!..
— Πότε γεννήθηκες μπάρμπα Μιχάλη;
— Το 1867 τῆς Ἰαννου. Εἰμαι γέννη-
μα καὶ θρέμα τῆς Ἀθήνας.
— Κι' ὁ ἐπαιτήσις της, παρατηρεῖ ὁ ἀ-
στυνομικὸς κ. Εὐάγ. Οἰκονομοπούλου
ποῦ τὸν συνοδεύει.
— Μὴ μὲ πειράξεις. Βαγγελά! δια-
μαρτυρεῖται ὁ μπάρμπα Μιχάλης...
Τὸν ἠχοῦσάνου.
— Πότε ἀρχίσεις νὰ δουλεύεις; τὸν ρω-
τᾷτε, πότε σὲ πιάσανε;
— Ἡμῖονα 18 χρόνῳ καὶ δουλεύα σ'
ἓνα μαγαζὶ. Μὲ κατηγοροῦσαν ὅτι δα-
σκάλεψα ἓναν ἄλλο ὑπάλληλο νὰ «ἄφνη»
τοῖ ρολοὶ ἐνὸς πελάτη. Μὰς πιάσανε
καὶ μοῦ «κόψανε» ἐξῆ μῆνης φυλακὴν
γιά τὴν δασκάλα μου...
— Ὡστε ἀπὸ μικρὸς ἦσουν δασκά-
λος;
— Τὴ δασκάλος. Θ' ἀρχίσῃ τώρα καὶ
ἐσὺ τὰ «δαστυνομῶ». Μοῦ λέει πῶς
φίλιαν ἀντικλεῖδια. Μ' ἔχουνε μπλεξέ-
σ' ὅλες τὶς διακρίσεις. Το μπάρμπα μου
στὴν αστυνομία εἶναι ὁλοκλήρως κατε-
στάτα. Ὁ ἀσπρσίσις τὰ μαλλιά σου μὲ
χρὶ νὰ το διαβάσῃς... Σκέψου μιά με-
ρὰ πέρανα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σίνα καὶ ἔ-
συχα νὰ διαβάσῃς τὴν ταμπελίττα τοῦ
καθηγητοῦ Μέρμηγκα... Τοῖ βράβυ κλέ-
φτες τ' ἀνολέαν τοῖ σπῖτι καὶ τοὶ χρη-
ματικοὶ τῶν. Ποῖος ἔκανε τὴ δουλειά
Ποῖος ἄλλος... Ὁ Κακάτιμος μὲ τὴ
παρέα του!.. Γλύτωνα εὐτυχὰς γιὰ
πιάσανε τὸν προγραμματικὸ δρόπτη...
— «Πουδῶσις ὅμως ἦταν ὁ ἀδελφός μου!»
Αὐτοῦν τοὺς ἁμαρτίες πλήρουν σήμερα
ἦταν φοδερὸς στὰ χρηματικώτα!..
— Ποῦ διαβάσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ;
— Στὴν Ἀμυσία. Μὲ τῶλεις ὁ Τρ...
ποῦ ἦταν διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας τοῦ
τε καὶ ἐλεγχονίστης τῆς γυναικῆς μου.
Μ' ἔκανε τόσο διασημὸν ποὺ μόλις ἔ-
κουσαν τ' ὄνομά μου τοὺς ἔπιπανε πρό-
μος. Ἐταί πρόφραξά να πείσω τοὺς ἐ-
νὸρκους ὅτι ἦσουν ἀβῶθος. Οἱ ἔνορκοι
στὴ δική μου αὐτὴ φοράγαν φουστάνι-
λες καὶ κάθε τόσο χτυποῦσαν τὰ τα-
ροῦχιά τους σὺν πάτωμα. Νοικοκυράτο
ἀνθρώποις ἦταν, δίκηο εἶχανε νὰ μὲ φο-
δοῦνται!...
— Τώρα γιὰτί σ' ἔπιπασαν;
— Γιά μιὰ ἐρημοδικία. Ἐντάλμα. Θέ-
πῶ μου 5½ χρόνια. Μὰ εἰμαι ἄρρω-
στος. Ἀντὶ τὴ φορὰ θὰ τὰ τινάξω σὺν
φυλακῇ. Δὲν θ' ἀνέξω. Ἐταί θὰ γλυ-
τώσω καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἀπὸ τοὺς μὲ
λᾶδες μου. Σκέψου, τόσο μ' ἔχουν πάος
ἀπὸ κακὸ ματι ποὺ μιά φορὰ ἔνας ἀπὸ
αὐτοὺς μοῦ δῆλωσε:
— Μπάρμπα Μιχάλη, πρέπει νὰ κλει-
σθῇ σὺν σπῖτι σου. Νὰ ζῆσις ὁλοῦν
νοχος. Νὰ μὴ βλέπῃς κανέναν, διαφο-
ρετικὰ θὰ σ' ἐκποτίσουμε... Εἰσαι ἐπὶ
κίνδυνος γιὰ ὅλα τὰ σπῖτια καὶ τὰ μα-
γαζιά τῆς Ἀθήνας!.. Ἡ διακρίσις
εἶναι μέσα σὺν αἵμα σου.
— Καὶ τί θὰ πρῶω; ἀπόρησα
«—Τίποτα! Μὰ κλεισθῇ μέσα σὺν σπῖ-
τι σου καὶ νὰ πεθάνῃ!» Ἐταί θὰ ἔγω-
χάσις καὶ ἐσὺ καὶ ἐμεῖς. Ἀκούσε λογί-
κῃ. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ φαίνεται θὰ γί-
νῃ το χατήρι του. Θὰ τὰ τινάξω σὺν
«φρέσκο»!
Κι' ὁ «Μπάρμπα Μιχάλης» κοπνέ-
μελαγγολικός το τοιγάρ του.
Ὁ Κακάτιμος εἶναι δαιμόνιος. Ἐκα-
νε χρυσὸς δουλειεὶς μὲ τὸν ἀδελφὸ του
Ἀντοῖαν κάθε περηνεῖα τὰ πῶν κεντρὶ
κα μαγαζιά καὶ ἀδείαζαν τὰ ταμπε-
λῶτα. Μὰ ἔχει τόσο πόρεϊ τὸν ἀέρα τῆς
φυλακῆς ποὺ ἐν ἐπιμένει νὰ ἐργάζε-
ται ὑπὲρτα ἀπὸ 60 χρόνια ἀδουλεύας
εἶναι γιὰτί ἔχει συνήθειαν. Δὲν μπορεῖ
νὰ μὴν φτιάξῃ ἓνα «κλειδάκι». Νὰ μὴ
πῇ δυὸ «κουβετινέ» στὰ «παῖδια»
Μὰ μὴ παῖξῃ λιγάκι μὲ τὰ «φοντανί»
τοὺς νέους ἀστυνομικούς ποὺ δὲν ἔχουν
πείρα. Ἐχει τὸ «ἀλλοκλικὸν» του. Κι' αὐ-
τὸν ποὺ ἔκανε νὰ μὰς μιλῇ καὶ νὰ
μὰς... ἀνολεῖ τὴν καρδιά του. Εἶναι
τόσο δαιμόνιος ὥστε ποτὲ ὁ ἀστυνο-
μικὸς καὶ δὲν τοὺς βρίσκουν τὰ κλοπιμαία. Εἰ-
ρει νὰ τὰ ἐξαφανίζῃ τῶς ἔχει καὶ νὰ
σκαρῶνῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια μιὰ δια-
ρηκτικὴ δουλειά. Δικαίως λοιπὸν θεωρεῖ-
ται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς ὁ «κάρσις τῶ
δῶσαν» τοὺ ἐγκληματικούς Πανδῶν.
Θ. ΔΡΑΚΟ

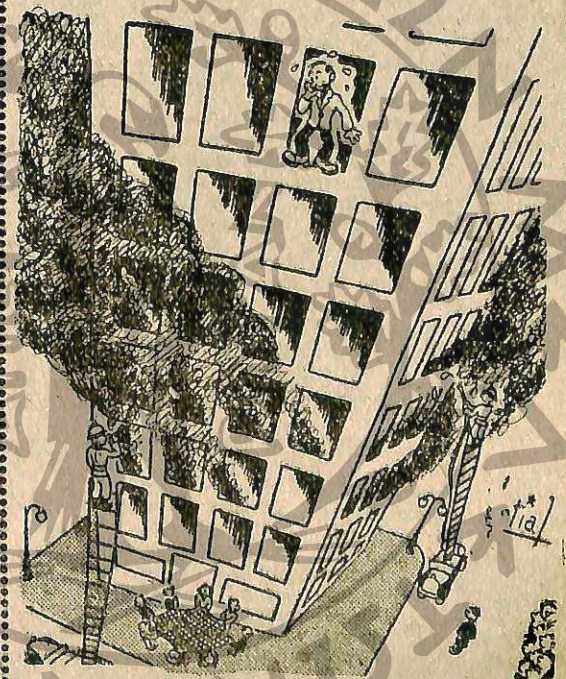

—Βγῆκα ν' ἀναπνεύσω λιγάκι πεῦκο!...

ΟΙ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ

—Γιὰ τὸ Κολωνάκι; Τραβῆξτε ἴσια καὶ στρίψτε δεξιά!...

— Πῶς λένε τὸν ἔμπορο ποὺ σὰς πούλησε τὸ δίκτυ;
— Ντυράν!
— Ἐ, τότε δὲν πηδάω! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ντυράν!...

Μία Μονομαχία μέχρι ΘΑΝΑΤΟΥ

Πολεμικό διήγημα

Ο πόλεμος όρνιάζει απ' άκρη σ' άκρη της γης. Οί Βάρβαροι κατακτητά έχουν υπή στην Ελλάδα άγριοι, σκληροί, άπείσιμοι. Σ' ένα χωριό της Στερεάς Έλλάδος, μέσα σ' ένα σπιτάκι, κοντά στην έκκληση, ο παπάς του χωριού κάθεται κοντά στο τζάκι και διαβάζει τη Γραφή. Πλαί του ή ώραία άνηψία του ή Μαρία, κεντάει. Μακριά ακούγονται φωνές και φαίνονται μεγάλες φωτίες. Είνε, οί Γερμανοί που υπήκαν στην Ελλάδα νικητάί και τύσαν-νοι ενός γενναίου λαού.

Αέσφανα υποστά στο σπίτι του παπα άκουστήκανε πατήματα άλόγων και κοό-τοι σπαθών και σπηρουινών. Χτυπούν γε-ρά την αύλόπορτα, την σπαώνχουν με βία για να την άνοιξουν και στο τέλος μποί-νουν στην αύλή δυό έφοιπποι Γερμανοί άξι-ωματικοί.

Ο γέρο-Μάνθος, ό υπηρέτης του πα-πα-Γιάννη θυώσε κι' άνοιξε να φωνάξη: —Α, τους άχρείους, τους κατεργάρη-δες! Θέλουν να μπουν στο σπίτι!...

Μάνθο, τί τοέχει; οώτησε ή Μαρία άνήσυχη.

Οί Γερμανοί, κόρη μου, μάς περι-κύκλωσαν τό σπίτι. Μά έγγονια τους θα τους δείξω ένα.

Και σκύβοντας άρπαξε ένα βαρύ καν-τηλιό άσπυμένο της έκκλησίας και είπε: —Είμαι ό Μάνθος Φωτιάς, άλλοτε λο-γάνα μιά σπαθιά στο στενά της, Κρέσνας, κόντευα να σκοτωθώ στη Μ. Άσία και μισοπεθαμένο με σκώσκανε απ' τό πεδί-ο της μάνης. Τά γέροντα μου είνε γερά άκό-μη και θα ντυπηθώ μαζί τους!...

Αφού τους, άφασέ τους, φώναξε ή Μαρία, κατακίτρινη από τό φόβο της.

—Νά τους άφήσω; Τι λές, κόρη μου; —Ο παπάς δεν θα μου τό συγχώρη πα-τέ. Γιατί εδώ δεν είνε μόνο τό σπίτι του Θεού, μά είνε συγχρόνως και τό σπίτι του παπα-Γιάννη, κι' άν σήμερα είνε πα-πάς, στα παλιά χρόνια ήταν άτρόμητος.

πολεμιστής κι' έστειλε πολλούς απ' τους έχθρους της Έλλάδος στον άλλο κόσμο. Ένας από τους δυό Γερμανούς είνε πλησιάζει έν τώ μεταξύ, θέλανε να υπή μέσα κι' έσπρωξε τό Μάνθο άπότομα.

—Νά πάρουν χίλιοι διαβόλοι! ούρλια-ξε ό Φωτιάς. "Αν κουνήθης, άξιωματικέ μου, θα σου σπάσω τό κεφάλι!

Αέσφανα όμως ένα χέρι έπίσας τό μπράτσο του που ήταν σπικωμένο για να χτυπήσει κι' ό παπάς παρουσιάστηκε υποστά του.

—Τί τρέχει, Μάνθο; ρώτησε με τη βου-τερή φωνή του.

—Παπά μου... κύριέ μου... —Έξηγήσου λοιπόν.

Έπενέθη όμως ό ένας από τους Γερ-μανούς άξιωματικούς κι' έξηγησε πως ζη-τούσε κατάλυμα για να κοιμηθώ. Ο πα-πα-Γιάννης δεν ταραχθηκε.

—Πολύ καλά, είπε. Θα σάς έτοιμά-σω μιά κάμαρα.

—Ποιά; ρώτησε φουρκισμένος ό γέρο Μάνθος.

—Την δική μου, άπάντησε ό παπάς. Ο Μάνθος έσκυψε τό κεφάλι του κι' ά-νιξε να μουρμουρίζει μέσα στα δόντια του. Ο άξιωματικός πήγε να υπή στην κάμαρα, μά ό παπάς τόν κράτησε.

—Ξέρεις γαλλικά, κύριε; τόν ρώτησε Πολύ καλά. Άκούστε λοιπόν. Ο άνθω-πος που σάς φιλοξενεί άπόψε, έγω, ό πα-πά-Γιάννης ήμουνά άλλοτε πολεμιστής σάν έσας. Έλαβα μέρος σε πολλές μά-γες. Έδωσα ακόμα και στην Μακεδονία πολεμούντας άγρια τους Βουλγάρους. Έ-κει πάνω ένα βόλι μου πήρε δυό δάχτυλα του δεξιού μου χεριού. Νά, κυττάζτε;...

Επειδή δεν μπορούσα πιά να βοηθήσω την πατρίδα μου με τό σπαθί αποφάσισε να την βοηθήσω με τό σταυρό κι' έγινε παπάς. Η σημερινή θέσις μου μου έπιβάλ-λει να είμαι μεσίτης αγάπης και συμβι-λιώσεως ανάμεσα στην πατρίδα μου και σε σάς... Ορίστε μέσα, κύριε. Θα μεί-νε κοντά σε ανθρώπους χωρίς ύπεράστι-σι. Ο βοηθός μου ό Μάνθος είνε σχεδόν γέροντας ή άνηψία μου παιδί άκούα. Μπορούσά στο Θεό που συγχωρεί και παι-δεύει άόλητα τό σπίτι μου στην προστασία της στοασιωτικής σας τιμιότητος. Περά-στε τώρα, κύριε.

Τη νύχτα, κατά τις 10, ή Μαρία έτοι-μαζόταν ν' ανέβη στην κάμαρά της, όταν ό Μάνθος είδοποίησε τόν παπα πως ένα

παιδί μουσκεμένο απ' τη βροχή και λα-σπωμένο τόν ζήτούσε να μεταλάβη τη μά-να του που πέθανε.

—Θα πάω άμέσως, είπε ό παπάς.

Μά, παπά μου, είπε ό Μάνθος, σκέ-φθηκε τί ώρα είνε; Πώς θα περπατήσης τέτοια νύχτα που βρέχει με τό ασκή; Έ-γω είνε σκοτάδι κι' ό διάβολος ό ίδιος δεν βλέπει τη νύχτα του!

—Δώσε μου τό καμηνάχι μου, είπε ό παπάς.

—Θα βοήθ απ' αυτούς εδώ τους βοω-μό-Γερμανούς σ' όλες τις γωνίες των δρόμων. Ξανάψε ό Μάνθος και συνέχισε: Δεν συλλογίζεσαι αυτόν τόν άξιωματικό που άφισες εδώ; Δεν είσαι φρόνιμος, πα-πά μου.

—Θάσαι σύ εδώ, είπε ό παπα-Γιάν-νης. Κι' έέ άλλου σε δυό ώρες θα γυρίσω. Είδοποίησε στο χάνι να μου στείλουν ένα άλογο. Πρέπει να πάω να κάμω τό χρέος μου πρώτο έξωχρήση ή δύστυχη γυναί-κα που έχει την ανάγκη μου!

—Καλά, παπά μου, κάμε όπως θέ-λεις...

... ..

Ήσαν μεσάνυχτα περασμένα όταν γύ-ρισε ό παπάς. Έδωσε τό άλογο στο χάνι και τράβηξε για τό σπίτι του. Μόλις πλησιάζει εκεί είδε μιά σκιά να τρέχει προς τό μέρος που φωνάζοντας:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Είσαι σύ, Μάνθο; Πώς βοήθηκες έ-γω από τό σπίτι σου; οώτησε ό παπάς άνυψίζοντας τό Φωτιά.

Ο άξιωματικός, παπά μου, μ' επέ-ραξε έξω. Είνε σπουσί στο μεθύσι και δεν έρω τί μπορεί να κάμω στη Μαρία μας.

Τη στιγμή αυτή άνοιξε τό παράθυρο του σπιτιού κι' ή Μαρία τρομαγμένη έσκυ-ψε προς τα έξω. Μά συγχρόνως ένα χέρι έφραζε τό στόμα της και την έσπρωξε μέσα χωρίς να την άοήσει να φωνάξη.

Ο παπάς άωμωσε σάν τρελλός. Σπά-σανε την πόρτα και μπήκανε μέσα τρέχον-τας. Στη σκάλα αντίκρουσαν τη μικρή Μα-ρία λιποθυμισμένη. Ο Γερμανός έστειλε υποστά της τύφλα στο μεθύσι.

Μάνθο, είπε ό παπάς, άδήγησε τη Μαρία στην κάμαρά της κι' έλα εδώ πάλι. Σεις κύριε, φώναξε κατόπιν στον άξιωμα-τικό μπήτε εκεί μέσα!

Και τόν έσπρωξε μέσα σ' ένα σκοτεινό καμαράκι υπαινόντας κι' ό ίδιος κατόπιν του.

—Άκουσέ με, του είπε, τότε κυττάζο-

τάς τον στα μάτια. Όταν ήμουν πολεμι-στής ένας σύντροφός μου που είχε πολε-μήσει παλληκαρίσια, ένα βράδυ έκλεψε ένα ρολόι. Διάταξε και τόν τουφέκισαν! Στη Μακεδονία ό υπηρέτης μου που μου είχε σώσει τη ζωή, χτύπησε μιά μέρα μιά γυ-ναίκα. Και διάταξε και τόν τουφέκισαν. Επίσης έναν άλλο σύντροφό μου που ά-τίμασε μιά γυναίκα τόν σκότωσε έγω ό ίδιος... —Ο άξιωματικός έσκυψε τό κεφάλι του. —Ο παπάς ξανάχισε: —Έχετε χρέος να δίνετε στους στρα-τιώτες σας τό παράδειγμα της πειθαρχίας και της τιμής. Τό παραλείψατε, κύριε. "Αν γυρίσατε πού άγνά, θα άτιμάζετε τό σπίτι μου, που έμπιστευθήκα στη στοασιωτική σας τιμή. Πρέπει να δώσης λόγο. "Αν ά-νιγής μπορώ να σε βιάσω να τό κάμης. Ξέχασε πως είμαι παπάς και θυμήσου πως ήμουν στρατιώτης... ..

Πλησιάζει ύστερα στον τοίχο και ξεκοί-μασε τό σπαθί, με τό όποιο είχε πολεμήσει τόσα χρόνια.

—Έλα, Φωτιά, είπε στο Μάνθο που εί-γε γυρίσει έν τώ μεταξύ, πάρε αυτό τό φανάρι και ακολουθήσε μας.

Περωνώντας από την κάμαρα της άνηψίας του ό παπα-Γιάννης, την άκουσε να κλαίη και μπήκε μέσα.

—Σου έχω άπαγορεύσει να κλαίς, κό-ρη μου. Ο πατέρας σου σκοτώθηκε στον πόλεμο χωρίς να φοβήθ και σύ πρέπει νασαι γενναία, της είπε.

Και συνέχισε γλυκαίνοντας τη φωνή του: —"Αν θέλεις φίλσέ με.

—"Αγκαλιαστήκανε και φιλήθηκαν.

—Τώρα γονάτισε και παρακάλα τό Θεό για κείνον που θα πεθάνη! της ψιθύ-ρισε.

Αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια.

... ..

Οί τρεις άνδρες κατεβήκανε από τό σπί-τι και περάσανε έξω από την έκκλησία ό-που λάμπανε τά καντήλια σάν χρυσά ά-στέρια. Ο παπάς σταυροκοπήθηκε, άνοξε τό πίσω πορτάκι της έκκλησίας και βγήκα-νε στην αύλή.

—Εδώ είμαστε καλά, είπε. Κρέμασε Μάνθο, τό φανάρι σου!

Κατόπιν έκαμε τό σταυρό του με τά κουμένα δάχτυλά του και κρατώντας τό σπαθί του με τό άριστερό χέρι είπε στο Γερμανό:

—Ευπρός!

Ο Γερμανός σκούπισε τόν ιδρώτα του και έσπτάθωσε.

Τά δυό μεγάλα σπαθιά συγκρούσθηκαν και πέταξαν σπινθες.

Ο Μάνθος γονατι-στός ψιθύριζε προ-σευχές:

—«Ελέησον, Κύ-ριε, τόν δούλον σου!»

Οί δυό άνδρες υο-μουαχούσαν με λύσ-σα.

—Τραυματίσθηκα! φώναξε άέσφανα ό πα-πάς κι' έκανε πίσω έ-να βήμα.

Είχε χτυπηθό στο μπράτσο του άριστε-ρού χεριού του.

—Δεν μπορείς να ξαναχάσεις πιά, πα-πά μου, του είπε ό Μάνθος.

Ο Γερμανός πλη-σίωσε έπίσης και ψι-θύρισε:

—Δεν μπορώ να χτυπηθώ μ' έναν άν-θρωπο πληγωμένο. Με τό δεξί σου χέρι δεν μπορείς να κρατήσης τό σπαθί. Τού λεί-πουν δυό δάχτυλα.

Ο παπα-Γιάννης άγρόνιξε.

—Οχι δά, μπορώ και παραμπορώ μά-λιστα, φώναξε. Τώρα θα δήτε. Φωτιά, έλα δώ! Δέσε μου γρήγο-ρα τό σπαθί στη φού-χτα του δεξιού μου χεριού με τη ζώνη σου. Ευπρός! Στο διατάσσω!...

Ο Φωτιάς ύπάκουσε. Η μονομαχία ξανάχισε μανιώδης. Άρκετή ώρα τά σπαθιά συγκρούονταν και πετούσαν σπινθες. Από τό άριστερό μπράτσο του παπα έτρεχε άθρονο αίμα.

Ο Φωτιάς ξανάχε γονάτισε και προ-σευχόταν: «Ελέησον, Κύριε, τόν δούλον σου!».

Αέσφανα ό Γερμανός άωμωσε κατά του παπα-Γιάννη με τό σπαθί ύψωμένο. Θα του έσχίζε τό κεφάλι στα δυό. Ο πα-πάς όμως πολλαβε, έσκυψε και τόν έχωσε τό σπαθί στο λαιμό. Ο Γερμανός έπεσε κάτω βγάζοντας αίματηρούς άφρούς από τό στόμα. Ο παπα-Γιάννης σάν να έυπνούσε από κάποιο όνειρο, άφησε τό σπαθί να έξ-φύγη από τό χέρι του, έσκυψε κοντά στον αντίπαλό του που ψυχοραγούσε κι' άρχιζε να ψιθυρίζει με θλίψη και συντομή:

—«Ελέησον, Κύριε, τόν δούλον σου!... —Ελέησόν με, Κύριε!...».

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Από παντού

★ Τό ταχύτερο ζωό δεν είνε ή δορκάς, που τρέχει μόνον 40 χιλιόμετρα την ώρα, αλλά ή λεοπαρδαλός που μπορεί να τρέξη 100 χιλιόμετρα την ώρα (28 περίπου μέ-τρα στο 1').

★ Σε κάθε κυβικό έκαστοστόμετρο καλ-λιεργήσιμου γης, ζούν περί τις 300.000 μικροοργανισμοί που μόνο με τό μικρο-σκόπιό είνε άρατοί.

★ Στην Ταυλάνδη λειτουργεί και σχο-λή για... ελέφαντας. Τά παχύδερμα έξη-μερώνονται εκεί και μαθαίνουν να έκτελούν διάφορες έργασίες. Ένας έλέφας με... ένδεικτικό σπουδαστού από την πρωτό-τη αυτή σχολή, έχει διπλάσια άξία από έναν άπαιδευτο έλέφанта.

★ Σε πολλές φυλές Έρυθροδέρμων της 'Αμερικής παίζουν ένα όργανο που μοιά-ζει με φλάουτο όχι με τό στόμα αλλά με τη μύτη.

★ Δεν έχουν γίνει ως τώρα περισσότε-ρες από 100 αεροπορικές πτήσεις σε ύ-ψος μεγαλύτερο από 12.000 μέτρα.

★ Μιά οικογένεια του Μπουρκλίν έχει στην κατοχή της τη μεγαλύτερη και πο-λυτιμιτή συλλογή πορτοσίτων διασημο-τήτων. Περιλαμβάνει 150.000 φωτογρα-φίες και χρειάσθηκε 56 χρόνια για να κα-ταρτισθώ.

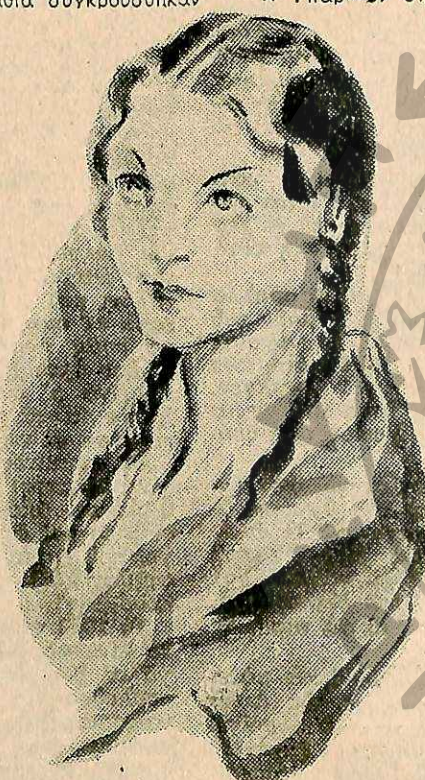
★ Υπάρχουν σήμερα στην 'Αμερική τό-σα ξενοδοχεία, όσα και τό 1925. Περί-τις 28.000, μικρά και μεγάλα, με συνολικό άριθμό 1.500.000 δωματίων.

★ Ένα μικρό ψά-ρι του 'Ατλαντικού, που ζή στα μεγάλα βάθη, είνε ικανό να καταπιή ολόκληρά έ-να ψάρι 3 φορές με-γαλειότερό του και 10 φορές... μεγαλύτερο απ' τόν κανονικό όγ-κο του στομάχου του.

★ Υπάρχουν σήμε-ρα στην 'Αγγλία 20 χιλ. υπηλίσθεα, που έξυπηρετούν 2 έκασ-τομυρία παίκτες.

★ Ένας έχθρος των συρμάτων των τηλε-φωνικών κέντρων είνε ό σκώρος, που τρώει τό μάλλινο πεικιά-λυσμα τους. Αφού δοκιμάσθηκαν μάταια διάφορα μέσα κατα-πολεμήσεώς του, τώ-ρα οί ειδικοί πειρα-ματίζονται μ' ένα ει-δικό ύφασμα επενδυ-σεως των συρμάτων, που περιέχει ένα πο-σόν που άπομακρύνει τους σκώρους.

★ Οί 'Ολυμπιακοί άγώνες του 1948 θα γίνουν στο Ούεμπλε-κοντά στο Λονδίνο.

Η έμορφη κόρη του παπα-Γιάννη, ή Μαρία, τοιμαζόταν ν' ανέβη στην κα-μαρά της.

ΕΙΝΑΙ ΤΙΜΙΟΙ οί σημερινοί άνδρες;

Τι απέδειξε τό τέχνασμα ενός "Αγγλου

Είνε τίμιοι οί άνδρες του είκοστού αιώνας; "Ας υποθέσωμε ότι γάνει κανείς ένα σπουδαίο γράμμα. Υπάρχει πιθανό-της να τό ξαναβρεί; Ο άγνωστος που θα τό μαζέψη από τό δρόμο προκειται να τό ταχυδρομήσει στη διεύθυνσι που είνε γραμμένη στο φάκελλο;

Αυτές τις άπορίες είνε ένας "Αγγλος όνομαζόμενος "Αλεκ Τάιλορ, κι' αποφάσι-σε να τις ίκανοποιήσά με ένα έξυπνότατο τέχνασμα.

Έγραψε σε 24 φάκελλους τη διεύθυνσι του σπιτιού του και στον καθένα απ' αυ-τούς έβαλε από μερικά φύλλα έφημερίδος. Αφού άρίθμωσε όλους τους φάκελλους, πή-γε και σκόρπισε τους 12 σε μερικούς δρό-μους της πόλεως Χαμίλτον και τους άλ-λους 12 στο Τορόντο. Όλοι είχαν γραμ-ματόσημο επάνω. "Ετσι λοιπόν κρυμμένος στη γωνία ενός δρόμου του Χαμίλτον, εί-δε μιά ήλικιωμένη γυναίκα να σηκώνη τόν πρώτο φάκελλο, και με προσποιτητή άδια-φορία να τόν βάξη μέσα στην τσάντα της, καθώς γονάτων πίσω από την πόρτα ενός καταστήματος. Μερικά λεπτά άόγοτερα μιά πολύ ώραία δεσποινίς βοήκε τόν δεύ-τερο φάκελλο. "Ερριξε μιά ματιά γύρω της, διάβασε τη διεύθυνσι κι' άμέσως πλησίασε ένα ταχυδρομικό κουτί τού δρό-μου και τόν έρριξε μέσα.

Σ' έναν άλλο δρόμο ό "Αλεκ Τάιλορ είδε έναν κύριο που έσκυψε γρήγορα-γρή-γορα και άρπαξε τόν τρίτο φάκελλο με τέτοια χαρά σάν να έπρόκειτο για κανέ-να... κομπόδεμα!...

Αυτό τό γράμμα ποτέ δεν τό έλαβε ό Τάιλορ!

Ένα άλλο γράμμα που τό είχε ρίξει στο ίδιο μέρος καταλερώθηκε από τα πα-πούτσια των διαβατών που τό πατούσαν χωρίς να τό προσέξουν. Τέλος μιά χοντοή κυρία που περνούσε από κεί τό κλάσι-σε, χωρίς να τό πιάσ.

Στην είσοδο του σιδηροδρομικού σταθ-μού κάποιος νεαρός μάζεψε από κάτω έ-να άλλο φάκελλο και τόν ταχυδρόμησε ά-μέσως.

Τέλος, από τά δώδεκα γράμματα που σκόρπισε στους δρόμους του Χαμίλτον, ό περιέργος "Αγγλος, όλα, έκτός από δύο, ταχυδρομήθηκαν, από τους ανθρώπους που τά βρήκαν κι' έφτασαν στη διεύθυνσί τους.

«Ας δούμε όμως αν συνέβη τό ίδιο και στο Τορόντο.

Μιά ήλικιωμένη κυρία σήκωσε τόν πρώ-το φάκελλο κι' άφού τόν καθάρισε από τά χώματα και τις πατημασιές, τόν έρριξε σ' ένα ταχυδρομικό κουτί.

Άργότερα πέρασαν δυό άνδρες που συ-ζητούσαν ζωηρά. Ο ένας απ' αυτούς έ-σκυψε και πήρε ένα φάκελλο από κάτω. Πίσω τους ακριβώς βρισκόταν ένα ταχυ-δρομικό κουτί. Αφού συνενοήθηκαν πρώ-τα (μιλούσαν ξένη γλώσσα), προχώρησαν περίπου 500 μέτρα κατά μήκος τού δρό-μου, έφτασαν στο ταχυδρομείο της περι-φέρειας κι' εκεί παρέδωσαν τό γράμμα.

Έξω από τό Δημαρχείο της πόλεως δυό παιδιά βρήκαν έναν άλλο φάκελλο. Α-φού διάβασαν μαζί την διεύθυνσι, προχώ-ρησαν στο ταχυδρομικό κουτί όπου και τόν έρριξαν.

Υστερα από λίγο μιά σωματώδης γυ-ναίκα βήκε έναν άλλο φάκελλο. Κατά πέραν πιθανότατα ύπερίσχυσε ή γυναι-κεία της περιέργεια και τόν άνοιξε, γιατί ποτέ δεν τόν ταχυδρόμησε.

Και στο Τορόντο, τέλος, από τά δώ-δεκα γράμματα που σκόρπισε ό Τάιλορ στους δρόμους τά δέκα ταχυδρομήθηκαν. Στο Τορόντο πέρασαν 80 άνδρες που είδαν χωρίς να ένδιαφερθούν τά 12 γράμματα ενώ στο Χαμίλτον μόνον 70 ά-διαφόρησαν γι' αυτά.

Επίσης στο Τορόντο σήκωσαν τά 12 γράμματα 10 άνδρες και δύο γυναίκες έ-νώ στο Χαμίλτον 6 άνδρες και 6 γυναι-κες.

Ἡ κοσμικὴ «πλάζ» τοῦ Μπιάρριτς κατὰ τὸ 1860. Οἱ ὡμορφες Παρισινὲς παίρνουν τὸ μπάνιο τους μετὰ τὴν «πλάζ» μαγιὼ τῆς μόδας.

1900. Στὴν «πλάζ» τῆς Διέππης ὁ ἀπαραίτητος «διδάσκαλος τῆς κολυμβητικῆς» φοροῦσε μιὰ ζώνη ἀπὸ πίσω. Τὸ μαγιὼ τῆς λουόμενης εἶνε ἡ μεγάλη «νουβωτέ» τῆς ἐποχῆς.

1946. Ἡ σαγηνευτικὴ «βεντέττα» τοῦ Χόλλιγουντ Λέαλι Μπρούκς ἐπιδεικνύει στὸ Μοιάμι τὸ ὑφαίστερο ἐφετεῖνὸ μαγιὼ.

Τὰ χονδρὰ σανδάλια γιὰ τὴν «πλάζ» ἐξανέγιναν τῆς μόδας. Ἀλλὰ ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοιοῖος Μπέττυ Γκρέυς δὲν φαίνεται καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη ἀπὸ αὐτά.

Τὰ μαγιὼ στὰ παλαιὰ χρόνια

Ἡ ζωὴ στὶς κοσμικὲς «πλάζ» τῆς Εὐρώπης

Ἡ μόδα στὰ γυναικεῖα μαγιὼ τοῦ μπάνιου ἔχει περάσει ἀπὸ τόσο κομικὲς ἐξελίξεις ὥστε σήμερα εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ κανεὶς τὰ γέλια του, κυττάζοντας πλεῖνες φωτογραφίες σὲ οἰκογενειακὰ λευκώ-

ματα, ποὺ δείχνουν «ὡραίες λουόμενες» στὶς κοσμικὲς «πλάζ» τοῦ παλαιοῦ καιροῦ...

Οἱ Γαλλίδες, ποὺ θεωροῦνται ὡς οἱ πρὶν τολμηρὲς καὶ οἱ πρὶν τρελλὲς γυναικες τῆς Εὐρώπης, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια, δὲν ἀπεφάσιζαν κἀν' ἀντιμετωπίσουν τὸ σκάνδαλο ἑνὸς μπάνιου στὴ θάλασσα. Καμμιά γυναίκα δὲν τολμοῦσε τότε νὰ ἐμφανισθῇ μισόγυμνη σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά καὶ νὰ χαρῇ τὴ «δροσιὰ τοῦ κύματος».

Ἐνὰ θαλάσσιο λουτρό ἦταν κατὰ περισσότερο ἀπὸ τρέλλα! Ἦταν μεγάλο κοινωνικὸ σκάνδαλο καὶ τὸ νεώτερο ἀσυγκρίτη προσβολὴ κατὰ τῆς δημοσίας αἰδοῦς!...

Κι' ὅμως βρέθηκε μιὰ θαρραλέα γυναίκα γιὰ νὰ λανσάρῃ τὴ μόδα τοῦ μπάνιου στὴ θάλασσα. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔμεινε ἱστορικὸ καὶ ἀναστατώνει ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ὅσο γιὰ τὴν ἑκκεντρικὴ αὐτὴ γυναίκα, ἦταν μιὰ μεγάλη ἀριστοκράτισσα, ἡ περίφημη δούκισσα τοῦ Μπερρύ.

Ἐνὰ ὡραῖο καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Διέππης ἔπεσε ξαφνικὰ μιὰ κανονία! Τὶ συνέβαινε ἄραγε; Μήπως εἶχε ἐκραγῇ κανένας πόλεμος; Ὁχι, κάθε ἄλλο! Ἡ ὡραία δούκισσα τοῦ Μπερρύ ἔμπαινε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο τῆς!

Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς ἦταν μόνη. Τὴ συνόδευε ὁ δήμαρχος τῆς Διέππης, ὁ δόκτωρ Μούργκ, ποὺ φοροῦσε ἐπίσημο ἐνδύμα, δηλαδὴ ζακέττα, ψηλὸ καπέλλο καὶ ἄσπρα γάντια! Κρατώντας λοιπὸν μετὰ τὸ γαντοφορημένο χέρι του τὴν «τρελλή» δούκισ-

σα, ὁ ἀνεκδιήγητος αὐτὸς δήμαρχος μπήκε μαζί της στὴ θάλασσα μετὰ μεγάλη σκηνὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀπολάσῃ σήμερα οὔτε σὲ ὀρεῖττα!

Τὸ σκάνδαλο, ὡστόσο, ἀποσυδῆθη καὶ τὸ ὑψηλὸ παράδειγμα τῆς δουλκίσης τοῦ Μπερρύ ἐσπύσαν νὰ τὸ ἀκολουθήσουν ὅλες οἱ γυναῖκες. Ἡ «πλάζ» τῆς Διέππης ἔγινε τῆς μόδας καὶ ὅλη ἡ παρισινὴ ἀφρόκρεμα μαζεζυόταν ἐκεῖ κάθε καλοκαίρι γιὰ νὰ κἀν τὰ θαλάσσια λουτρά της. Οἱ κομψὲς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς φοροῦσαν γελοῖα μαγιὼ, ποὺ βρίσκονται σήμερα στὰ μουσεῖα. Ἀλλωστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μαγιὼ. Τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου τότε ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα μακρὺ πανταλόνι ποὺ ἐφθανε κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ ἀπὸ ἕνα εἶδος φαρδεῖας καὶ μακρυῆς πουκαμίας ἀπὸ σκουρόχρωμο ὑφασμα. Τὰ μαλλιά ἦταν τυλιγμένα μ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἀδιάβροχο ταφτὰ καὶ τὰ πόδια κλεισμένα μέσα σὲ ψηλά καὶ βαρεῖα πέδιλα.

Οἱ καμπίνες πάλι ἦταν κι' αὐτὲς κομικώτατες! Ἐμοιάζαν μὲ ξύλινα δωμάτια, ἀπάνω σὲ τέσσερις ρόδες κάρρου καὶ ἐσέρνονταν ἀπὸ ἕνα ἄλλο γό, ποὺ ἔμπαινε στὴ θάλασσα ὡς τὸ στήθος μαζί μετὰ τὴν καμπίνα καὶ τὴ λουομένη!

Τὸ 1860 τὰ μαγιὼ ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε φρικωδῶς ἀσχημα. Τὰ «Μεγάλα Καταστήματα» τοῦ Παρισιῶ πούλουσαν μὲ 25 φράγκα τὶς τελεῖταις «νουβωτέ» ἀπὸ μπλὲ ἢ μαύρο ὑφασμα, χωρὶς ντεκολτέ, μετὰ ἀδιάβροχου καὶ «βολάν». Περισσότερο προσέθεσε κανεὶς ὅτι οἱ γυναῖκες ἀπαραίτητες. Οἱ γυναῖκες φοροῦσαν τὸ μπάνιο τους μετὰ τὶς μακρὲς καλ-
τες τους!

μόνο κατὰ τὸ 1900 ἐγκαινιάσθηκε ὁ σκάνδαλο! — τὸ μονοκόμματο μαγιὼ. Κι' ἦταν πρὶν κόντ' ἀπὸ τὰ προηγουμένα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ντεκολτέ. Τὸ ἐλάνσαρε μιὰ περίφημη κομμώτρια, ἡ Ἀννέττα Κέλλερμαν, ποὺ ἦταν πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου καὶ ποὺ εἶχε ἕνα πολὺ ὁμορφὸ σῶμα.

Κατόπιν, τὸ 1908, ἔγινε μιὰ ἄλλη ἀναστάσις! Καταργήθηκαν οἱ κάλ-
τα καὶ τὰ σανδάλια καὶ ὁ ἀδιάβρο-
χο τοῦ κεφαλοῦ ἀντικατα-
στάθηκε μετὰ ὁμορφὴ σκουφίτσα.
Ἄνδρες, γράφει ἕνας παρισινὸς
χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, ὑπεδέ-
χθησαν μετὰ ἐξωφρητὰ, μετὰ οὐρλιάσμα-
τα καὶ μετὰ ἐνθουσιασμόν τὴν και-
νουργία μόδα τῶν γυναικεῶν μαγιὼ.
Ἐπὶ τέλους! Θὰ ἔβλεπαν γυμνὸ ἕνα
χρῆμα μὲν γυναικεῖο ποδαράκι!...

«Λέοντες» τῶν κοσμικῶν σαλο-
νιῶν οἱ γόητες τῆς ἐποχῆς καὶ οἱ εὐ-
νοῖοι ἀριστοκράτες συνήθιζαν νὰ πα-
ρολοῦν μετὰ κιάλια ἀπὸ τοὺς ἐ-
ρωστὲς τῶν μεγάλων ξενοδοχείων τὶς
ὡμορφες λουόμενες, ποὺ μόλις τολ-
μοῦσαν νὰ δείξουν τὰ θέλητρα τους
μὲ τὸν ποῦ ἔμπαιναν δειλὰ στὴ θάλασσα
καὶ ἐφθάνον καὶ μετὰ γέλια.

Ἡ διασκεδάσις αὐτὴ μάλιστα, παρ'
τὴν ἀσώδηττά της, ἔγινε ἀφορμὴ
ραυματισθῆναι θανάσιμα σὲ μιὰ μο-
ναχία ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Γκυ ντὲ
Μονσασάκ, ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναι-
κῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ὁ ἄστυς ἀ-
ριστοκράτης ἔκανε τὴν ἀπρονοήσια
ἐκμυστηρευθῆναι σὲ δύο φίλους του
εἶχε δὴ μετὰ κιάλια τὰ κρυφὰ
θέλητρα τοῦ στήθους μιᾶς Παρισι-
ᾶς καλλονῆς, τῆς κ. Ἐλιάν ντὲ Με-
βλῶν. Ὁ ζῆλος ὅμως οὐκ ἔμελλε νὰ
χολώθηκε ἀπὸ αὐτὲς τὶς «ἀδυσ-
τοίχες» καὶ κάλεσε τὸν μαρκήσιο
Μπρισάκ σὲ μονομαχίαν, ποὺ ἔμει-
νε ἱστορικὴ στὰ παρισινὰ χρονικά.

Κι' ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει, γιὰτ'
ἀπλούστατα εἶχε ἀλλάξει ἡ μόδα
τῶν γυναικεῶν μαγιὼ! Γιατὶ τὸ
ντεκολτέ τους ἦταν πρὶν τολμηρὸ
καὶ ἀπεκάλυψε λιγάκι τοὺς θη-
σαυροὺς τοῦ στήθους!...

Ἡ ζωὴ λοιπὸν στὶς κοσμικὲς
«πλάζ» τῆς Εὐρώπης ἦταν τότε
στ' ἀλήθεια εὐθυμὴ!

Κάθε τόσο ξεποῦσαν «σκάνδα-
λα» ποὺ διασκεδάσαν τὴν κοινὴ
γνώμη καὶ ἔδιναν ἀφορμὴ στὶς ἐ-
φημερίδες νὰ κάνουν τὴν πρὶν καυ-
στικὴ σάτυρα καὶ τὰ πρὶν εἰρωνικά
σχόλια γιὰ τὰ «ὡραία σφυρά» καὶ
τὸ «λευκὸ ἀύχενον» πότε τῆς μιᾶς
καὶ πότε τῆς ἄλλης Παρισινῆς
ἀριστοκράτισσας.

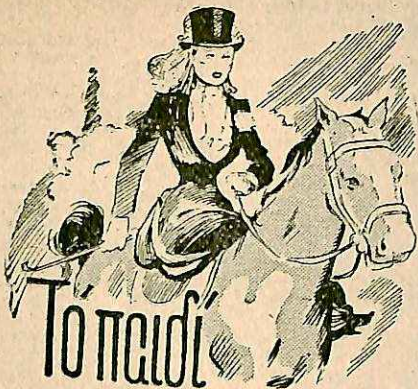
Ἐτοίμως οἱ γυναῖκες μπα-
νιερά, χρόνον μετὰ χρόνον γινο-
νοῦσαν πρὶν τολμηρὰ καὶ πρὶν μο-
ντέρνα. Κι' ὅλες οἱ γυναῖκες ἐγκα-
τέλειπαν τὴ σεμνοτυφίαν γιὰ ν' ἀ-
κολουθήσουν τὴ νέα μόδα.

Ὁραία καὶ ἀλησμόνητα παλαιὰ
χρόνια! Χρειάστηκε νὰ περάσῃ
πολύς καιρὸς καὶ νὰ γίνουν δύο
παγκόσμιοι πόλεμοι γιὰ νὰ φθά-
σῃ τὸ γυναικεῖο μαγιὼ στὸ σχῆ-
μα ποὺ ἔχει σήμερα... Ἐνὰς με-
γάλος παρισινὸς ράφτης ἐλάνσαρε
ἐσχάτως ἕνα καινούργιο μοντέλλο
ποὺ τ' ὠνόμασε «Ἀτομο» καὶ ποὺ
ἡ ἐπιφάνειά του δὲν εἶνε μεγαλύ-
τερη ἀπὸ... τρία γραμματόση-
μα!...

Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ χρό-
νια ἀπ' τὸ ἱστορικὸ μπάνιο τῆς
δουλκίσης τοῦ Μπερρύ, ἂν ὑπάρχει
στὴν ἐποχὴ μας ἕνας ἄνδρας ποὺ
δὲν ἔχει δὴ ὅλα τὰ θέλητρα τοῦ
σώματος τῆς ἀγαπημένης του, δὲν
εἶνε μόνο μωψ. Εἶνε ἕνας ὁσιο-
μάρτυρας!

ZANIN NTENE

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η μεγαλύτερη από τις κόρες της κομψής νετέ Ροσεμυρ, η όμορφη Ελιάνα, είχε συνδεθεί ερωτικά με τον δικαστικό Μπλεζύ ντε Σενόζαν, που τον είχε σώσει από βέβαιο θάνατο, έπειτα από ένα ατύχημα που του συνέβη. Αφωσιωμένη στον έρωτά της, η Ελιάνα έγινε δική του μία μέρα, αλλά λίγο καιρό αργότερα, ανέκαλυψε ένα αισχρο τέκνονισμά του, που της φάνερωσε ότι ο Σενόζαν ενδιαιερόταν μόνο για την προίκα της. Έπισκευόταν τότε μια βίαιη σκηνή μαζί τους και η Ελιάνα έφαγε πια να τον βλέπει. Μερικούς μήνες αργότερα, γέννησε κρυφά ένα κοριτσάκι, τη Μισελίνα, που το έμπιστεύθηκε στο ζεύγος Κορντιέ, που έμενε στο μικρό χωριό του Εσσάρ. Η μητέρα της την πιέζει τότε να παντρευθεί τον δούκα του Φιερνέ, που την αγαπάει από καιρό και η Ελιάνα φεύγει μαζί του για τη Στοκ-Λογεραμικός πόλεμος και, όταν η Ελιάνα ξαναγυρίσει στη Γαλλία δεν κατορθώνει να ανακαλύψει τη ίκνη του παιδιού της. Την εποχή εκείνη η μικρότερη αδελφή της Ελιάνας Λυδία παντρεύεται το γηραιό Παρτοναγόλο ευπατρίδη μαρκησιο ντε Σάντα-Ρεμ. Την προηγούμενη του γάμου της, υπακούοντας ο' ένα στιγμιαίο καπρίτσιο, παραδίδεται στο βαρύνον ντε Σαιν Κριστόλ που είχε έρωστος της μητέρας της. Η κόμηση Ροσεμυρ τους βρίσκει εγκαταλελειμμένους και το θέμα αυτό την γεμίζει με μια βαθιά λύπη. Ο μαρκήσιος ντε Σάντα-Ρεμ, που είναι αντιπάλαιος της Γκόα, φεύγει από την πόλη για τις Ινδίες και η σατανική Λυδία κατορθώνει να τυλίξει στα δίκτυα της το νεαρό υποκόμπα 'Υδον ντε Κερολάν.

4ον Η διακοπή των σχέσεων μεταξύ της Λίνας Ρεμυ και του 'Υδον ντε Κερολάν είχε κάνει μεγάλης εντύπωσης στους θεατρικούς κύκλους.

Γιατί όλοι ήξεραν πως ο νεαρός υποκόμης έλάτρευε τη φίλη του και της ήταν πολύ αφοσιωμένος. Και γι' αυτό αναρωτιόταν ποιά μπορούσε να είχε η άφορη, Σιγιά-σιγιά, το δούνα της μαρκησίας ντε Σάντα-Ρεμ άρχισε να ψιθυρίζεται από στόμα σε στόμα.

Η δυστυχισμένη Λίνα δεν άργησε να μάθει ποιά ήταν εκείνη που της είχε κλέψει την καρδιά του αγαπημένου της. Και, έπειτα, δὴ της είχαν πει ότι τον είχαν ιδεί να βγαίνει κατά τα ξημερώματα από το μέγαρο της μαρκησίας, πήγε ένα πρωί και τον περίμενε εκεί.

Πραγματικά, λίγη ώρα προτού να ξημερώσει, είδε τον 'Υδον να βγαίνει από μια μικρή πόρτα του κήπου του μεγάρου Σάντα-Ρεμ.

Για μια στιγμή, η Λίνα σκέφθηκε να τρέξει κοντά του και να πείσει στα πόδια του. Μά μετάνιωσε αμέσως. Γιατί ήξερε καλά πως αυτή η ταπεινότητα δεν θα χρoσίμεινε σε τίποτε.

Γύρισε τότε στο σπίτι της κι' άφορ έκλαψε πολλές ώρες, πήρε μια ξαφνική απόφαση.

Θα πήγαινε στην αντίζηλό της και θα την παρακαλούσε να της ξαναδώσει τον αγαπημένο της. Η μαρκησία — σκεπτόταν η Λίνα — ήταν γυναίκα. Θα την καταλάβαινε άσφαλώς και θα την συμπονέσει.

Ξεκουράστηκε, λοιπόν, λίγο και κατά το μεσημέρι ντύθηκε πολύ άπλα και πήγε στο μέγαρο της μαρκησίας Σάντα-Ρεμ.

Ένας υπηρέτης την ώδηγησε σ' ένα κοινό σαλόνι και πήρε σ' έναν άσημενιο δίσκο την κάρτα που του έδωσε η Λίνα. Η Λυδία εμφανίστηκε σε λίγο. Φορούσε μια μεταξωτή ρούπα και κρατούσε στο χέρι της την κάρτα της Λίνας.

— Η δεσποινίς Λίνα Ρεμυ, του «Βαριέ-τέ», δεν είναι έτσι; ρώτησε. Σε τί όφελω την ευχαρίστηση της επισκέψεώς σας;

— Η Λίνα δίστασε για μια στιγμή. Η ψυχραιμία της αντιπάλου της την άσφάλισε. — Κυρία, θα σας μιλήσω με ειλικρίνεια, άρχισε. Το διάβημά μου θα σας φανεί βέβαια πολύ παράξενο, αλλά πρέπει να με ιδείτε σαν μια δυστυχισμένη, που κυττάζει να πιασθεί από την τελευταία ελπίδα σωτηρίας... Σας ζητώ να με λυπηθείτε... Αγαπάω τον υποκόμπα 'Υδον ντε Κερολάν... Τον λατρεύω... Λυπηθή-τε με... Λυπηθήτε την αγάπη μου...

— Η Λυδία την άκουγε άτάραχη. Το ύφος της φανέρωνε μια μεγάλη άπορία.

— Συγγνώμη, δεσποινίς, είπε σε μια στιγμή, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί έρχο-σαστε να τα πείτε όλα αυτά σε μένα...

Αυτή η άναίδεια ξαναδόσε το θάρρος της στη δυστυχισμένη Λίνα. Σήκωσε το κεφάλι της και κυττάζε κατάματα την αντί-παλό της.

— Είπε άδύνατο να μην καταλαβαίνετε, είπε. Γιατί θέλετε να καταστρέψετε την ευ-τυχία μιας γυναίκας, που δεν σας έκανε κανένα κακό;... Αν τὸν αγαπούσατε, θα ήταν άλλο πράγμα... Αλλά σεις δεν τον αγαπάτε, είμαι βέβαιη γι' αυτό... Είναι για σας ένα παροδικό καπρίτσιο...

— Τώρα είναι που δεν σας καταλαβαίνω καθόλου, ξαναείπε η μαρκησία. Έξηγηθήτε μου, σας παρακαλώ... Για ποιόν μιλάτε; — Η Λίνα την κυττάζε γεμάτη έκπληξη. — Για ποιόν μιλά; είπε. Για τον 'Υδον ντε Κερολάν, κυρία... Για τον άνθρωπο, που λατρεύω και που σας ίκετω να μου τον ξαναδώσετε... Γιατί είμαι βέβαιη πως αν τον δώσετε θα ξαναγυρίσει κοντά μου.

— Η Λυδία γέλασε ειρωνικά. — Οσέ μου! είπε. Άκουσα πολλές φο-ρές να λένε ότι οι άνθρωποι του θεάτρου έχουν πολύ παράξενες ιδέες... Αλλά σεις ξεπερνάτε τα όρια... Είναι αλήθεια πως γνωρίζω κάποτε τον υποκόμπα ντε Κερο-λάν... Αλλά πως θέλετε να έχω και την παροδική έπιτροφή σ' αυτό τον άνθρωπο; — Η Λίνα δεν μπόρεσε να κρατηθεί περισ-σότερο.

— Άρνεϊσθε, λοιπόν, ότι ο 'Υδον ντε Κε-ρολάν είναι φίλος σας; φώναξε.

— Δεσποινίς ξεχνάτε σε ποιόν μιλάτε, είπε η μαρκησία.

— Μιλάω στη γυναίκα που μου έκλεψε τον άνθρωπο που αγαπώ.

— Είσαστε τρελή!

— Τρελή εγώ!... Σήμερα το πρωί ά-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΞΕΣΤΙΠΩΣΙΕΣ

Δεν το περίμενα, όρσοι, ότι θα φάραγε κι' εσύ μαγιά τόσο μοντέρνα και σου το λέω ντεκλαρέ πως αν θα το ξαναφάρε, δύο χρόνια θα σε δέρνω

★ Έκείνος ήλιοθεραπεύει. Και μούθε από τη ντροπή το αίμα στο κεφάλι κι' είπα γεμάτος βορρα.

★ (Μια ζεστοίπωπη μεγάλη, ότι κι' εσύ έγινες μια ζεστοίπωπη μεγάλη.

★ Αν θές να κάνουμε (χωρίς κανέ μπαιν - μισ στο (πλυστήριο) πούχει προσόντα μά, γδύσου εκεί χωρίς (ντροπή) και για ήλιοθεραπεί, ανέβα στην ταράτσα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

κόμη, κατά τα ξημερώματα, τον είδα να βγαίνει από το σπίτι σας.

— Τότε φροντίστε να μάθετε, δεσποινίς, μήπως τα έφτιαξε με καμιά από τις κα-μαριέρες μου.

— Η Λίνα Ρεμυ άνασχηκώθηκε περήθανα από το κάθισμά της.

— Θαυμάζω την άναίδειά σας, είπε. 'Αλλ' όλο το Παρίσι ξέρει πως ο 'Υδον ντε Κερολάν είναι έραστός σας.

— Η Λυδία είχε ταραχθεί.

— Ξεχνάτε διαρκώς σε ποιόν μιλάτε, είπε.

— Σεις μου δώσατε το δικαίωμα να σας μιλάω μ' αυτό τον τρόπο, της άπάντησε η Λίνα, από τη στιγμή που μου κλέψατε τον αγαπημένο μου... Τὸν μεθύσατε με τη σατανική γοητεία σας... Πρέπει να ξέρετε, όμως, πως στο βάθος της καρδιάς του έμένα μόνον αγαπεί!

Τὸ βλέμμα της μαρκησίας άστράψε σ' αυτά τα λόγια.

— Ε, λοιπόν, όχι! είπε. Δεν σας αγα-πήσε ποτέ. Καί, άφορ θέλετε τόσο να το μάθετε, θα σας το πώ: ο 'Υδον ντε Κερο-λάν είναι πραγματικά φίλος μου και με λα-τρεύει... Μπορεί να του κλείσω την πόρ-τα μου, να τὸν διώξω... Δεν θα ξαναγυ-ρίσει ποτέ πια κοντά σας, γιατί δεν σας αγαπάει!

— Η Λίνα είχε γίνει κατακίτρινη. Τὰ χεί-λη της έτρεμαν.

— Είσαστε πολύ σκληρή, κυρία, είπε. Δεν έχετε καρδιά... Τώρα που σας γνώ-ρισα καταλαβαίνω πως δεν αγαπάτε τον 'Υδον και τρέμω σαν συλλογίζομαι το κα-κό που μπόρετε να τὸν κάνετε, γιατί η ψυ-χή του είναι αγνή και άθωα...

Λέγοντας αυτά, η Λίνα Ρεμυ προχώρησε προς την έξοδο. Η καρδιά της σπάρανε από τὸν πόνο, αλλά το ύφος της ήταν ήρε-μο και περήθανο.

— Η μαρκησία ντε Σάντα-Ρεμ είχε απο-μείνει συλλογισμένη.

— Αγαπούσε πραγματικά τὸν 'Υδον ντε Κερολάν;

— Όχι, ψιθύρισε σε λίγο, έπειτα από μια συντομή εξέτασι. Που έκαμε στην καρ-διά της. Δεν τὸν αγαπώ, όπως δεν αγαπή-σα ούτε τὸν Σαιν Κριστόλ ούτε κανένα άλλον...

— Η ξαφνική έπιστροφή του μαρκησίου ά-πό τις 'Ινδίες σταμάτησε για ένα διάστι-μα τις σχέσεις του 'Υδον ντε Κερολάν με τη Λυδία.

Μά, έπειτα από την άναχώρησι του συ-ζύγου της, η μαρκησία συνέχισε όπως και πριν τις σχέσεις της με το φίλο της. Αυτή τη φορά μάλιστα δεν έπαυσε καμ-μια προφύλαξι και φαίνονταν ολόκληρα αδιά-φορη για τα λόγια του κόσμου.

— Ένα πρωί, η Λυδία έλαβε ένα τηλεγρά-φημα από τὸν εορμημένο τὸν Ροσεμυρ.

— Ο αγαθός κληρικός την πληροφορούσε, ότι η μητέρα της ήταν έτοιμοθάνατη.

— Η μαρκησία έβγαλε αμέσως για να τρέ-ξει κοντά της.

— Ένα άμάξι την περίμενε στο σταθμό.

— Πως είναι η μητέρα μου; ρώτησε τὸν άμαξά.

— Έκείνος κίνησε θλιβερά τὸ κεφάλι του.

— Η κυρία κόμηση είναι πολύ άσχημα, άπάντησε. Από χθες τὸ βράδυ δεν μιλάει καθόλου... Κατά τὰ μεσάνυχτα έφθασαν στὸν πύργο η αδελφή σας με τὸν σύζυγό της.

— Η Λυδία ανέθηκε σ' άμάξι, που έφυγε αμέσως προς τὸ μέρος του πύργου.

— Λίνα λεπτά αργότερα, βρισκόταν στο δωμάτιο της έτοιμοθάνατης.

— Η κόμηση ήταν έατλημένη στο κρεβά-τι της και είχε τὰ μάτια της κλειστά.

— Ο δούκας ντε Φιερμόν και η 'Ελιάνα βρισκόταν στο προσκέφαλό της.

— Μια νεκρική σιγή βασίλευε μέσα στο δω-μάτιο. Άκούγονταν μόνο ο ρόγχος της έτοι-μοθάνατης.

— Ξαφνικά, η κόμηση άνοιξε τὰ μάτια της.

— Τὸ βλέμμα της στρεφθηκε πάνω στην 'Ελιάνα, που έκλειγε άκουμπισμένη στην άκρη του κρεβατιού.

— 'Ελιάνα... παιδί μου... να είσαι πάντα εύτυχισμένη, ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή.

— Η Λυδία πλησίασε κι' αυτή για να πιά-ρη την ευχή της μητέρας της.

— 'Αλλ' η σκηνή που έπακολούθησε είχε κάτι τὸ άπίστευτα τραγικό.

— Η έτοιμοθάνατη, μόλις τὸν άντίκρουσε,

έκαμε μια τρουαγμένη κίνησι, σαν να ήθε-λε να προσφύλαξη, όπως κάνει κανείς υπο-στό σ' έναν έγχρο ή σ' ένα άσυνταμα.

— Έπειτα, τὰ μάτια της κλείσθηκαν και το κεφάλι της έγειρε προς τὰ πλάγια.

— Ήταν νεκρή.

Τὸ Δράμα

— Η Λυδία είχε άρχισει να κουράζεται από την αγάπη του 'Υδον ντε Κερολάν.

— Έβρισκε τώρα ενοχλητικό το φίλο της και βιαζόταν ν' απαλλαγεί το συντομότερο άπ' αυτόν.

— Μια μέρα, τέλος, προφασίσθηκε πως εί-χαν άρσινει να την κακολογούν και παρα-κάλεσε το φίλο της ν' αποταχίσει γι' ένα διάστημα στὸν πύργο που είχε στη Βοετιάνη. Έτσι, του είπε, θα έπαισαν οι φίλαριες τὸ κόσμου και σε λίγο θα τον καλούσε και πάλι κοντά της.

— Ο Κερολάν πείσθηκε σὰ λόγια της και συμμορφώθηκε με την παρακλήσι της.

Μά τὸν κάκου περίμενε να τὸν ξαναφω-νάξει κοντά της. Τὰ άπελπισμένα γράμμα-τα που της έστελνε έμεναν τις πὸι πολλές φορές χωρίς άπάντησι κι' όταν πάλι τὸν απαντούσε, περιωριζόταν να τὸν γράψω με-ρικές 'Αέσεις, για να τὸν επαναλάβει στε-ρεότυπα πως δεν ήταν άκούη καιρός να γυρίσει κοντά της.

— Στο τέλος, ο Κερολάν έχασε την ύπομνη-του. Και, μια μέρα, με την ψυχὴ γεμάτη από αγάπη και πόθο, έτρεξε σὸ Παρίσι.

— Μόλις βγήκε από τὸ ταξίον, πήρε ένα άμάξι και έδωσε στὸν άμαξά το διέθυνσι-τὸν μεντόρη της μαρκησίας.

— Αλλά καθώς έμπαιναν στην οδό Βακι-ράο, ο υποκόμης είδε τὸ λαντὴ της Λυδίας που άπομακρυνόταν από τὸ μέγαρο.

— Ήταν άραγε μόνη; Η μίπως τὴ συνώ-δευε κανείς;

— Ο 'Υδον σκέφθηκε πως θα ήταν προτι-μότερο να μὴν βιασθῇ και εἶπε στὸν άμα-ξά να παρακολουθήσει από άρκετὴ από-σταση τὸ λαντὸ. Έτσι, αν η Λυδία ήταν μόνη, θα μπορούσε να τὴν πλησιάσει τη στιγμή που θα κατέβαινε.

— Το λαντὸ της μαρκησίας διέσχισε τη λε-ωφόρο τὸν 'Ακακιών και σταμάτησε στην αρχὴ του δάσους της Βουλώνης.

— Η Λυδία πήδησε τότε άναλόφωρα κάτω, τυλιγμένη μέσα στίς βελούτινες γούνες της και εἶπε στὸν άμαξά της να φύγει. Έπει-τα, προχώρησε πελὴ σ' ένα γειτονικό δρόμο.

— Ο 'Υδον είχε κατεβῇ κι' αυτός από τὸ άμάξι κι' έκαμε να τρέξει κοντά της.

— Αλλά, ξαφνικά, τὴν είδε να μπαίνει σ' ένα άγοράσι άμάξι που ξεκίνησε αμέσως.

— Ο 'Υδον ένιωισε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά. Τί έσήμαινε, λοιπόν, αυτή η προσφύλαξι;

— Χωρίς να χάσει τότε καιρό, ξαναπήκε στὸ άμάξι με τὸ όποίον είχαν έλθει και εἶπε στὸν άμαξά να παρακολουθήσει τὸ άλλο άμάξι, που έτρεπε υποστό.

— Το άμάξι της μαρκησίας προχωρούσε τώρα προς τὴν πύλη Μαγκλό, Σταμάτησε, τέλος, σε μικρή απόστασι άπ' αυτήν, υπο-στό σ' ένα έξοχικό κέντρο, που περιστοιχι-ζόταν από ένα μεγάλο κήπο.

— Τη στιγμή που η Λυδία κατέβαινε από τὸ άμάξι, ένας άνθρωπος βγήκε τρένοντας από τὸ κέντρο για να τὴν υποδεχθῇ.

— Ο Κερολάν τὸν άναγνώρισε αμέσως.

— Ήταν ο 'Ιολανδός θηριοδαιστής Νίλς Κρίμπ, που όλο τὸ Παρίσι θαύμασε κάθε βράδυ τὴν άλυσία και τὴν εξαιρετική έ-πιδεξιότητά του σὸ τσίρκο Μεντράν.

— Ο 'Υδον ένιωισε τὰ πόδια του να λυγι-ζουν, καθώς κατέβαινε κι' αυτός από τὸ άμάξι του.

— Άλλοιμονο! Γι' αυτό, λοιπόν, η Λυδία τὸν είχεν άπομακρύνει από τὸ Παρίσι!

— Ο Κερολάν υπήκε σε λίγο μέσα σὸ κέντρο. 'Αλλ' η μαρκησία και ο συνοδός της δεν φαίνονταν πουθενά.

— Τότε μόνο πρόσεξε πως τὸ κέντρο διέ-θετε ιδιαίτερα πολυτελή διαμερίσματα σὸ επάνω πάτωμα για τὸς πελάτες του. Η Λυδία θα έπρεπε, λοιπόν, να βρισκεται σ' ένα άπ' αυτά μαζί με τὸ φίλο της.

— Τὰ μπινιγία του δυστυχισμένου χτυπού-σαν τώρα δυνατά.

— Τοκλίζοντας σκεδόν, βγήκε από τὸ κέν-τρο και άρσινει ν' άναβάνει τὴν οδό Νεινύ, χωρίς να ξέρει ποῦ πηγαίνει ή τί έπρόκει-το να κάνει.

— Ξαφνικά, είδε μπροστά του ένα άπλοποι-λείο. Ο 'Υδον σταμάτησε έξω από τὴν προθήκη του και τὸ βλέμμα του στελλώθηκε

με μια παράξενη έπιμονή σὰ διάφορα δ-πλά που ήταν εκτεθειμένα εκεί. Θά έλεγες πως τὸ θέαμα τὸν μαγνίτιζε...

— Στ' αλήθεια, τί νόημα είχε γι' αὐτὸν πια ἡ ζωή. Όλα του τὰ όνειρα είχαν σωσα-στή μεμιάς. Η γυναίκα που έλάτρευε βρι-σκοταν αὐτὴ τη στιγμή στην άγκαλιά ενός άλλου. Κι' αυτός έσερνε τὰ βήματά του μόνος κι' έόπιος για πάντα... Όχι! Ή-ταν καλύτερο, να τελειώνη τὸ συντομότερο μ' αὐτὴ τὴν άθλια ύπαρξι.

— Χωρίς να διστάσει περισσότερο, υπήκε μέσα σὸ άπλοποιλείο, άγόρασε ένα περι-στροφό και τὸ έβαλε στην τσέπη του.

— Έπειτα, γύρισε άρρα σὸ κέντρο.

— Είπε πάρε πια τὴν άπσφαι να τερμα-τίσει τὴ ζωή του. Αλλά δεν είχε παύσει ν' αγαπῇ τὴ Λυδία. Κι' έβρισκε μια παρά-ξενη ευχαρίστησι στη σκέψι ότι θα πέθαινε εκεί, μπροστά σὰ μάτια της σκεδόν, κά-τω από τὸ δαμάτιο, όπου εκείνη διασκέδαζε άμέριμνη μαζί με τὸν νεό φίλο της...

— Ο 'Υδον διάλεξε ένα τραπέζι στὸν κή-πο, παράγγειλε ένα ποτὸ και παρακάλεσε τὸ γκαρσόνι να τὸν φέρη ένα χαρτοφύ-κελλο.

— Έβγαλε κατόπιν τὸ στυλό του από τὴν τσέπη του και έγραψε:

«Αγαπητὸ μου φίλε,

— Σε λίγο δεν θα ύπάρχω. Βαρέθηκα μιὰ ζωή, που εἶνε χωρίς σκοπό και χωρίς ελ-πίδα. Εἶνε περιττὸ ν' αναζητήσω καμιά άλλη άφορὴ της αυτοκτονίας μου, έκτός άπ' αὐτὴ που σου γράφω. Σε παρακαλώ μόνον, έπειδή είσαι ο καλύτερος φίλος μου, να φροντίσεις να παρηγορήσεις τὴ δυστυ-χισμένη τὴ μητέρα μου, για τὴν όποια τὸ χτυπήμα θα εἶνε πολὺ τρωερό.

Δικός σου ως τὴ στερονή στιγμή
ΥΒΟΝ ΝΤΕ ΚΕΡΟΛΑΝ».

— Έγραψε έπειτα πάνω σὸ φάκελλο τὴν έπιγραφή:

Προς τὸν κόμητ Ρομπερ ντε Μαλτρούα
Λεωφόρος Ακακιών αριθ. 35

— Όταν τελείωσε, έκλεισε τὸ γράμμα μέσα σὸ φάκελλο, φάναξε και πάλι τὸ γκαρσό-νι και, βάζοντάς του μερικά χαρτονομίσμα-τα σὸ χέρι, τὸ παρεκάλεσε να τὸ πᾶν σὴ διέθυνσι που έγραφε και να οδηγηση τὸν κόμητα ντε Μαλτρούα σὸ κέντρο, όπου θα καθόταν για να τὸν περιμένει.

— Τὸ γκαρσόνι που είχε δελασθῇ από τὰ χοήματα που τὸν είχε δώσει, συνενωήθηκε αμέσως μ' έναν συνάδελφό του για να τὸν άναπληρώσει κατά τὴν άπουσία του κι' έ-πειτα έτρεξε για να έκπληρώσει τὴν πα-ραγγελία.

— Μερικά λεπτά αργότερα, ένας πυροβολι-σμός άντήχησε από τὸ μέρος του κήπου.

— Εκείνοι που έτρεξαν εκεί, βρήκαν τὸν Κερολάν σωριασμένο κατά γης. Από μιὰ άνοικτὴ όπή που υπήρχε στὸν κορσάφ του, έτρεχε άσθον αίμα. Κρατούσε ακόμη σὸ χέρι τὸ περιστρόφο με τὸ όποίον είχε αὐ-τοκτονήσει.

— Ο Νίλς Κρίμπ άκούγοντας τὸν πυροβο-

λισμό είχε προδάλει σὴν πόρτα του δω-ματίου, όπου βρισκόταν μαζί με τὴ Λυδία και προσπαθούσε να ιδῇ κατοιον για να τὸν ζητήσει πληροφορίες.

— Πέρασε όμως άσκέτὴ ώρα, ως που ο δι-ευθυντὴς του κέντρου και τὰ γκαρσόνια να ξαναγυρίσουν σὴν αίθουσα.

— Ο θηριοδαιστής φώναξε τότε τὸ γκαρ-σόνι που τὸς σερόβιζε ν' άνεβῇ επάνω.

— Τί συνέβη; ρώτησε.

— Κάποιος σκοτώθηκε, κύριε, μέσα σὸν κήπο.

— Εἶχε πληρώσει τὸν λάστιχιστον τὸ λογα-ρίασμό του; ρώτησε με κυνισμό ο Νίλς Κρίμπ.

— Ό, όσο γι' αὐτὸ ναί, άπάντησε τὸ γκαρσόνι. Φαίνεται πως εἶνε πλούσιος και άκούσα να λένε πως εἶνε κάποιος κόμης ή ύποκόμης.

— Έμαθες τὸ όνομά του; ρώτησε η Λύ-δια, που εύρισκε ένδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴν ύπόθεσι.

— Ναί, άπάντησε τὸ γκαρσόνι. Λέγεται 'Υδον ντε Κερολάν.

— Η νεαρή γυναίκα έγινε αμέσως κάτωρη. Έμάντευε τώρα τί είχε συμβῇ. Ο 'Υδον θα εἶχεν έλθει ξαφνικά σὸ Παρίσι, θα τὴν είχε παρακολουθήσει κι' όταν τὴν είδε να μπαίνει σ' αὐτὸ τὸ κέντρον μ' έναν άλλον, άποφάσισε να τερματίσει τὴ ζωή του. 'Αλ-λά, τὴν ίδια στιγμή, ένιωισε μιὰ μεγάλη άνησυχία.

— Μήπως άφισε κανένα γράμμα; ρώτη-σε με φωνή που έτρεπε.

— Όχι, άπάντησε τὸ γκαρσόνι. Προτού ν' αὐτοκτονήσει όμως έστειλε ένα γράμμα σ' ένα φίλο του, που έφθασε μόλις πρὶν από λίγα λεπτά...

— Καί τὸ χειρότερο εἶνε πως, εκείνη τη στιγμή, η μητέρα του βρι-σκοταν σὸ σπίτι τὸ φίλου του και δεν μπόρεσαν να τὴς κραύουν τὴν τρωερό ελ-δοσι...

— Νά κυττάξετε...

— Καί έδειξε σὴν Λυδία μιὰ θλιβερή σκηνή που ξετυλιγόταν κάτω από τὸ παράθυρο σκεδόν.

— Πάνω σ' ένα τραπέζι, είχαν ξεπλώσει τὸ δυστυχισμένο 'Υδον, που τὸ προσώπό του ήταν πλημμυρισμένο σὰ αίματα...

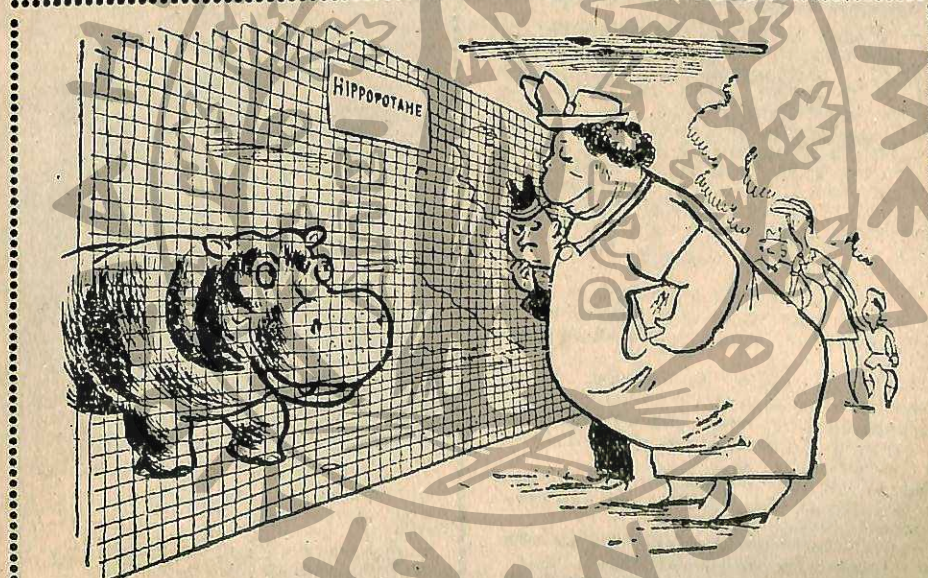
— Καί, πλάι τὸν, μιὰ γυναίκα, με κάτα-σπρα μαλλιά, έκλεινε άπαρηγόρητα, άγκα-λιάζοντας τὸ νεκρὸ παιδί της...

— Η Λυδία δεν μπόρεσε ν' άνθεξῇ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Καί τράβηξε με δουλὴ τὴν κουρτί-να του παραθύρου, για να μὴ βλέπη τίπο-τε πια.

Τὰ γράμματα του πεθμαμένου

— Έπειτα από τὸ θλιβερό αὐτὸ περιστα-τικό, η Λυδία έμεινε για αρκετές βδομάδες κλεισμένη σὸ σπίτι της. Όχι πως ένιω-ζε καμιά λύπη για τὸ θάνατο του 'Υδον.

— Αλλά καταλάβαινε πως ήταν προτιμότερο να άποφύγη για ένα διάστημα τὸν κόσμο, ως που να περαση η πρώτη εντύπωσις, γιατί ήταν πολλοί εκείνοι που έμάντευαν ποιά ήταν η πραγματική άφορὴ της αὐ-τοκτονίας του νεαροῦ υποκόμης. Λογά-

—Τί άσχημο ζωή!...

... ριάζε, μάλιστα, να φύγει για τη Λισαβόνα και από εκεί να επιβιβασθεί σ' ένα πλοίο, που θα την έφερε στη Γκόα, κοντά στο σύζυγό της. Έτσι, όταν θα ξαναγυρίσει στο Παρίσι, όλα θα είχαν ξεκαθαρίσει πια.

Ξαφνικά, ένα απόγευμα, της έφεραν ένα επισκεπτήριο πάνω σ' έναν ασήμενο δίσκο. «Η Λυδία ανατοχίστηκε διαβάλλοντας το δνομα του κόμπως Ρουμπέρ ντε Μαλτρούα πάνω σ' αυτό.

«Τί να με θέλει τάχα;» αναρωτήθηκε, ενώ έδινε στην υπηρέτρια την εντολή να τον οδηγήσει στο σαλόνι.

«Η μαρκησία προαισθανόταν έναν άδικο, στο κίνδυνο σ' αυτή την επίσκεψη και γι' αυτό φρόντισε να όπλισή μ' όλο το θάρος της, καθώς σπικανόταν για να περάσει κι' αυτή στο σαλόνι.

«Ο Ρουμπέρ ντε Μαλτρούα ήταν τριάντα πέντε περίπου χρόνων, ψηλός, καλοφτιαγμένος και είχε ένα παρουσιαστικό πολύ ευγενικό. Πριν από λίγο καιρό, είχε παντρευτεί μια εξαδέλφη του, που την αγαπούσε κι' όλοι τον μακάριζαν για την ευτυχία του.

«Η Λυδία σήκωσε τη βαρειά κουρτίνα της πόρτας κι' έχαιρέτησε με κάποια ψυχρότητα τον επισκέπτη, που είχαν ανασηκωθεί από το καθίσμα του και της ανταπέδωσε με το ίδιο ύφος τον χαιρετισμό της.

— Είστε αρκετός καιρός που δεν σας είδα, κύριε κόμπε, είπε η Λυδία, παίρνοντας θέσι απέναντί του. Γι' αυτό αναγκάζομαι να σας ρωτήσω σε τί οδείο την τιμή της συμπεριφοράς επισκέψεώς σας;

Μιλούσε με απόλυτη ηρεμία, σαν να μην υπήρχε τίποτε που θα την έκανε να ντρέπεται ή να ανησυχεί.

— Δυστυχώς, είμαι επιφορτισμένος με μια δυσάρεστη αποστολή, καί σπεύδω να σας ζητήσω προκαταβολικά συγγνώμην για τις θλιβερές αναμνήσεις που θα σας φέρω ίσως, απάντησε ο κόμπε.

— Ξηγηθήτε, κύριε, έκαμε η μαρκησία. Δεν σας καταλαβαίνω...

— Πρόκειται για ένα φίλο μου που πέθανε, για τον 'Υβόν ντε Κερολάν!

— Για τον 'Υβόν ντε Κερολάν! τον σταμάτησε απότομα η Λυδία. «Α, ναι! Θυμάμαι ότι τον είχα γνωρίσει κι' έμαθα ότι πέθανε μ' έναν τρόπο τραγικό... Με λυπήσε πολύ αυτό... Αλλά δεν καταλαβαίνω τί σχέσι μπορεί να έχη η επίσκεψίς σας με την αυτοκτονία αυτού του νέου...

— Πρέπει να σας πω, κυρία μαρκησία, απάντησε ο Μαλτρούα, ότι ο 'Υβόν ήταν επιστήθιος φίλος μου και ότι δεν είχε μυστικά από μένα. Το αίσθημα που σας συνέδεε δεν μου ήταν άγνωστο.

«Η Λυδία είχε παραχρή απ' αυτή την απότομη επίθεσι, αλλά ξαναβρήκε πολύ γρήγορα την ψυχραιμία της.

— Όσο μεγάλη και αν ήταν η φιλία, που σας συνέδεε με τον 'Υβόν ντε Κερολάν, είπε, δεν φαντάζομαι να σας μίλησε ποτέ για πράγματα που δεν ήταν αληθινά. Και, χωρίς να δώσει στον αντίπαλό της τον καιρό να απαντήσει, συνέχισε με μια τροποποιητή έκπληξι:

— Μήπως ο Κερολάν είχε φαντασθή;... Θά μου φαίνονταν, σ' αλήθεια, πολύ παράξενο... Δεν μπορώ ν' άρνηθώ βέβαια ότι με αγαπούσε, αλλά σας ρωτώ πως θα τον εμπόδιζε σ' αυτό;... Κι' αν ακόμη γνώριζε πως επρόκειτο ν' αυτοκτονήσει, δεν θα μπορούσε να παραβεί τα συζυγικά μου καθήκοντα, για να προλάβω το διάβημά του... Σεις που είσθε παντρεμένοι, πρέπει να με καταλάβετε καλύτερα, κύριε κόμπε... Πώς θα μπορούσα να απαντήσω τον άνδρα μου για την αγάπη ενός ρωμαντικού νέου;

«Ο Ρουμπέρ θαύμαζε την αναιδεια αυτής της σατανικής γυναίκας και χρειάστηκε να βιάσει πολύ τον εαυτό του για να συγκρατηθεί.

— Νομίζω, κυρία, είπε ψυχρά, ότι εκείνο που σκότωσε το φίλο μου δεν ήταν η αδιαφορία σας, στο αίσθημά του, αλλά το ότι τον εγκαταλείψατε, αφού έγινате για ένα διάστημα φίλη του.

Τα λόγια του, υ' όλο τον ήρεμο τόνο που ειπώθηκαν, ήταν ένα άλυτο μυστήριωμα για τη Λυδία.

— Φίλη του; φώναξε. «Ο Κερολάν σας είπε, λοιπόν, ότι ήμουν φίλη του;

— Ένας τέλειαν, κυρία μαρκησία, δεν λέει ποτέ μερικά πράγματα, όσο κι' αν είναι αληθινά, απάντησε ο κόμπε.

— Έχετε αποδείξεις; ρώτησε η μαρκη-

σία. «Νο! Σας εξορκίζω, κύριε κόμπε, μην δίνετε πίστι στην κακογλωσσία του κόσμου. Αισθάνομαι την ανάγκη να διατηρήσω τη φιλία σας, που την θεωρώ πολύτιμη... Μην βιάζεστε τόσο πολύ στις κρίσεις σας.

«Ο Ρουμπέρ έκαμε μια άδιστη χειρονομία.

— Δεν είναι δικαίωμά μου να σας κρίνω, είπε. «Ηλθα εδώ επιφορτισμένος από τη μητέρα του φίλου μου, για να σας ζητήσω να μου επιστρέψετε όσα γράμματα έχετε από τον 'Υβόν.

— Θα σας τα επιστρέψω ευχαρίστως, απάντησε η μαρκησία. Πηγαίνω να σας τα φέρω και τότε θα πεισθώ και σεις ότι δεν υπάρχει τίποτε το ενοχοποιητικό σ' αυτά τα γράμματα. «Ο δυστυχισμένος ο φίλος σας μ' αγαπούσε, αυτό είναι αλήθεια, αλλά δεν έκαμα τίποτε για να ενθαρρύνω αυτό το αίσθημά του.

«Η Λυδία μιλούσε με απόλυτη αὐτοπεποίθησι, και τα χαρακτηριστικά της δεν φανέρωναν καμμία ταραχή.

«Ο Ρουμπέρ ντε Μαλτρούα είχε αρχίσει να κλονίζεται... «Ισως αυτή η γυναίκα έλεγεν την αλήθεια... «Ο 'Υβόν, με τη ζωηρή φαντασία του, δεν είχε άπιαστο να είχε μεγαλοποιήσει τα πράγματα και να είχε πέσει θύμα τών ουνερολογιών του, όπως συμβαίνει σε πολλούς ερωτευμένους... Καί, έπειτα, γιατί θα έπρεπε να πιστέψω την κακογλωσσία του κόσμου, που βρίσκει πάντα ευχαρίστησι να συκοφαντή μια γυναίκα, όταν μάλιστα συμβαίνει η γυναίκα αυτή να είναι τόσο δημοφιλής και τόσο γοητευτική, όσο ήταν η μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ;

«Η Λυδία είχε σηκωθεί στο άναμεταξύ και βγήκε από το σαλόνι. Ξαναγύρισε σ' λίγο, κρατώντας μια ξύλινη κασσετίνα στα χέρια της.

— Έδώ μέσα βρίσκονται τα γράμματα που μου ζητάτε, είπε. Μά πριν σας τα επιστρέψω, θα ήθελα να τα ξαναδιαβάσω, για να πεισθώ ότι δεν ενθαρρύνω ποτέ το φίλο σας... «Αν θέλετε, έλατε εδώ κοντά μου για να τα διαβάσω με μαζί...

Λέγοντας αυτά, του έδειχνε μια θέσι πλάι της και άρχισαν να διαβάζουν μαζί μερικά από τα γράμματα του 'Υβόν.

Κάθε τόσο, η Λυδία γυρῖε προς το μέρος του κόμπως και βυθίσε τα μάτια της μέσα στα δικά του, σαν να ήθελε να εισχωρήσει ως το βάθος της ψυχής του.

— Βλέπετε, του έλεγε, ότι είχα δικιο; Βρέστε μου, αν μπορέθη, έστω και μια φράσι, έστω και μια λέξι, που να δείχνη ότι είχα ανταποκριθί στο αίσθημα του φίλου σας!

«Ο Ρουμπέρ δεν άπαντούσε τίποτε. Είχε γίνει τώρα κατακίτηνος κι' ένα έλαφρό τρεμουλιασμά είχε απλωθί στα χέρια του.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οι 'Αμερικανοί! εγκαινιάσαν στις «ηλές» της θάλασσας ένα καινούργιο παιγνίδι. Θάβουν μέσα στην άμμο, ως το πηγούνι, έναν ή δυο από τους παίκτες, που δεν μπορούν έτσι να κάνουν καμμία κίνηση. Έπειτα πληθαίνουν από πίσω τους οίκα, οίκα και τους κοιτεύουν τα μαλλιά ή τους τραβούν λιγάκι τ' αυτιά. «Ο 'Αμερικανός», για να βγεί από την άμμο, πρέπει να μαντεύσει τ' όνομα εκείνου ή εκείνης που τον πειράζει. Το παιγνίδι αυτό έχει ξετρελλάνει τία 'Αμερικανίδες! και διασκεδάσει μικρούς και μεγάλους.

Το άρωμα αυτής της γυναίκας τον μεθούσε. Κι' ήταν στιγμές, που, καθώς εκείνη έσκυβε προς το μέρος του, για να του δείξει μια περικοπή ή να του υποσημειώσει μια φράσι, έννοιωθε τη φλογερή ανάσα της πάνω στο πρόσωπό του.

Κι' έπειτα, καθώς διάβαζε αυτά τα γράμματα, που ήταν πλημμυρισμένα από ένα δυνατό αίσθημα, έννοιωθε μια αληθινή αναστάτωση μέσα στην ψυχή του, σαν ο ερωτικός παλμός τους να είχε μεταδοθί και στον ίδιον.

— Τί παιδί που ήταν! έκαμε σε μια στιγμή η Λυδία. Δεν πίστεψα ποτέ αυτές τις τρέλλες. Πώς θα μπορούσα να το κάμω;

— Άλλες γυναίκες θα τις πίστευαν όμως, απάντησε ο Ρουμπέρ.

— Μά δεν τον αγαπούσα, δεν μπορούσα να τον αγαπήσω, έπεν η μαρκησία. «Ολα αυτά τα γράμματα δεν απευθυνόνταν σε μένα, αλλά στο ιδανικό πλάσμα που είχε πλάσει με τη φαντασία του... Κι' ένω, αν ποτέ αγαπούσα, θα ζητούσα από τον αγαπημένο μου να ζή μόνο για μένα. Να με λατρεύει με όλα μου τα ελαττώματα και όλες μου τις ατέλειες!... Θά του έδινά τότε, ό,τι πολυτιμώτερο έχω, όλα... όλα... χωρίς να κρατήσω τίποτε για τον εαυτό μου... Μά για ποιο λόγο σας λέω όλα αυτά;...

Σταμάτησε λαχανιασμένη, σαν τα λόγια αυτά να είχαν βγί άθελτα από το στόμα της.

— Συχωρέστε με, έκαμε, κυττάζοντάς τον με μια ανεπίσημη τρυφερότητα.

«Ο Ρουμπέρ, που είχε γίνει τώρα πελιδνός, κατέβασε τα μάτια του.

«Από τη στιγμή αυτή, η Λυδία ήταν βέβαιη για την κατακτίσι του. Κι' η σκέψις ότι θα έκανε να πλημμυρίσει από αγάπη την καρδιά του ανθρώπου που είχαν έλθει σαν τιμωρός και εκδικητής την γέμιζε με μια τρελή χαρά και την έκανε να νομίζει κι' η ίδια πως ήταν η πρώτη φορά που θα αγαπούσε πραγματικά.

«Ο Ρουμπέρ είχε σηκωθεί από τη θέσι του.

— Είμαι βέβαιος, είπε, ότι όταν και η μητέρα του φίλου μου διαβάση αυτά τα γράμματα, θα παύση να σας ενοχοποιή και να σας καταριέται.

— Άλλ' η Λυδία κρατούσε πάντα τα γράμματα στα χέρια της.

— Θα ήθελα να τα διαβάσω άλλη μια φορά ακόμη, είπε. Θά μου κάνετε τη χάρι να μου τα αφήσετε ως μεθαύριο;

— Ευχαρίστως, απάντησε ο Ρουμπέρ. Θά μου επιστρέψετε τότε να ξαναέλθω να σας επισκεφθώ;

— Αυτό θα ήταν, φίλε μου, η μεγαλύτερη ευχαρίστησις για μένα, έπεν η μαρκησία, δίνοντάς του το χέρι της, που εκείνος

έφερε με συγκίνηση στα χείλη του.

«Ο Ρουμπέρ ντε Μαλτρούα, όταν έφθασε στην πόρτα, κοιτοστάθηκε για μία στιγμή, σαν να ήθελε να πη κάτι, αλλά άμέσως έπειτα μετάνιωσε, έκαμε μια βαρεία υπόκλησι και βγήκε.

— Σε δυο μέρες θα βρίσκεται στα πόδια μου, ψιθύρισε η μαρκησία μ' ένα χαυρόγελο θριάμβου.

★

«Ο Ρουμπέρ, από την εποχή του θανάτου του 'Υβόν, έμεινε μαζί με τη σύζυγό του στο σπίτι των Κερολάν, στη Βρετάνη, κοντά στη μητέρα του δυστυχισμένου φίλου του.

Είχαν έλθει τώρα στο Παρίσι, για να κανονίσουν μερικές υποθέσεις του και η κυρία ντε Κερολάν τον είχαν επιφορτίσει να επισκεφθί τη μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ, για να της ζητήση τις επιστολές του γιου της.

«Εκείνο το βράδυ, έπειτα από μια άσκαπη περιπλάνησι σε διάφορα κέντρα, γύρισε στο σπίτι του και κάθισε να γράφει ένα γράμμα στη γυναίκα του, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε μέρα, από τότε που άπυσσε.

«Άλλ' οι φράσεις δεν κατέβαιναν από το μυαλό του και αναγκάσθηκε να το αφήσι μισοτελειωμένο.

— Θα το συνεχίσω αύριο, έπεν.

«Έπενε κατόπιν να κοιμηθί. «Αλλά ο ύπνος του, έκελνη τη νύχτα, ήταν πολύ ταραχμένος. Έβλεπε κάθε τόσο τη Λυδία υποσπτά του και η ανάμνησις των θελκτικών στιγμών που είχε περάσει κοντά της ξαναγύριζε αδιάκοπα στο μυαλό του.

Οι δυο ημέρες που θα έκανε για να την ξαναϊδθί του φάνηκαν ατέλειωτες. «Έτσι, αναγκάσθηκε, στο τέλος, να ομολογήση στον εαυτό του ότι την αγαπούσε. Ναι! 'Αγαπούσε τη γυναίκα, που, ως προχθές ακόμη, δεν του ήταν μόνον αδιάφορη, αλλά την μισούσε θανάσιμα.

Το απόγευμα της ημέρας που πήγε στο μεγάλο της, η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά, όπως ποτέ δεν είχε χτυπήσει ως τότε.

Και, με φωνή που έτρεμε, της έκυυση πούθηκε σε λίγο τον ερωτά του.

«Ήταν καθισμένος πλάι της, σ' έναν καναπέ και το κεφάλι του ακουμπούσε σχεδόν στον ώμο της σειρήνας.

— «Οχι, φίλε μου, του απάντησε η Λυδία, ενώ με τα δαχτυλά της χείδευε απαλά τα μαλλιά του. Αυτό που μου ζητάτε δεν μπορεί ν' ν' ν'... Κι' ως τόσο, δεν θ' έποπε να σας κρύψω πως θα ήμουν εύχυσισμένη έννοτα την αγάπη ενός ανθρώπου σαν και σας... «Ολα σας μου άρεσουν τόσο, πολύ...

«Ο Ρουμπέρ είχε πέσει στα πόδια της.

— Σας αγαπώ! της φώναξε μ' ένα σπαρτακτικό τόνο στη φωνή του.

— «Οχι, Ρουμπέρ, απάντησε η γόσσα. Αυτό που μου ζητάτε δεν μπορεί, δεν πρέπει να γίνει...

— Λυδία, φώναξε εκείνος, δεν το καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι σας λατρεύω; Θάδινα και τη ζωή μου ακόμη, για να σας κάμω ευτυχισμένη!

— Εύχυσισμένη! έκαμε μ' ένα θλιβερό χαυρόγελο η μαρκησία. Πως μπορώ να είμαι ευτυχισμένη; Έχω για σύζυγο ένα γέρο, που δεν τον αγαπώ και η ζωή μου κυλάει πάντα μέσα στη μαύρη μοναξιά. Έγωγ έρω τόσο ατέλειωτες και άδειες μυσ φαίνονται οι μέρες... και οι νύχτες...

«Ο Ρουμπέρ της φιλούσε τα πόδια και έκλαιγε με λυγμούς.

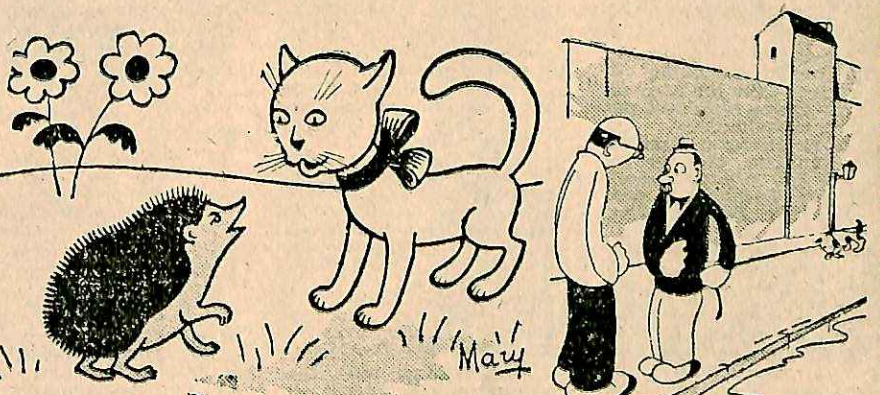
— Λυπηθήτε με, της έπεν Θά κάμω ό,τι θελήσετε... Αφήστε με να σέσωμαι κοντά σας σαν σκλάβος σας... Αυτό θα είναι η μεγαλύτερη ευτυχία για μένα...

«Η Λυδία εθριάμβευε. Ήταν άρετό ένα βλέμμα της, μια λέξι της, ένα άγγιγμά της για να κατακτίση και να υποδουλώση και την πιο περφόανο άνδρα. Τιμή άρετή, καθήκον όλα έβλυναν κοντά της όπως το κεοι κοντά στη φωτιά.

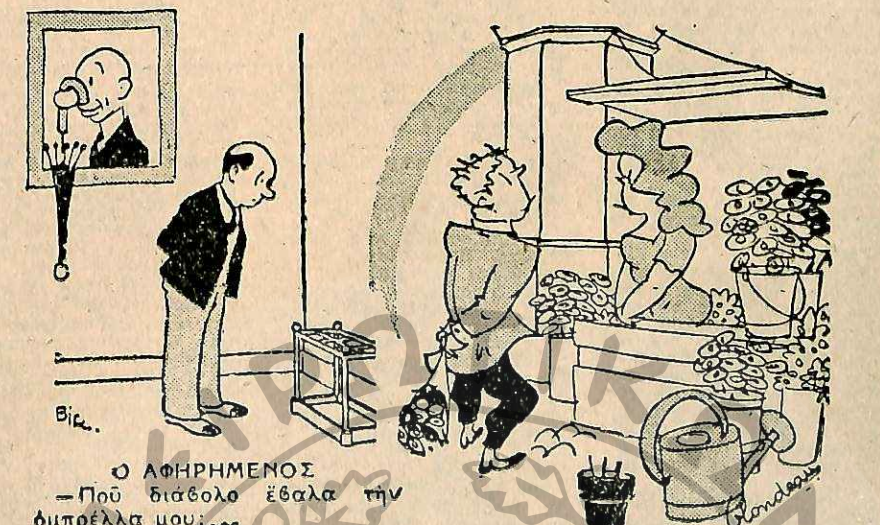
— Είσιαι τοελλός, Ρουμπέρ, τοι ψιθύρισε, ενώ πενούσε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του. Κάνει εγκλημα και μόνο που το συλλογίζεσαι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισα.

Η Ξένη Τελοιογραφία

— Κι' εγώ θα ήθελα να με χαιδεύουν! — Να βρης ένα φακίρη!... — Έδεσα με λάστιχο το σκύλο μου, για να μη στέκομαι σε κάθε φανάρι!...

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ — Πού διάβολο έβαλα την ομπρέλλα μου;... ΣΤΟ ΑΝΘΡΩΠΕΙΟ — Μάντεψε, αγάπη μου, τί σου έφερα!...

— Αφηρημένε! Μου έφερες τη γραβάτα σου, αντί για το μαγίο μου!... ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ — Έπειδή χάλασε το ξυπνητήρι, σας έφερα έναν κόκκορα!...

ΚΑΙΚΙΛΙΑ

Η Ρώμη κολυμπάει στο αίμα. Οι μάρτυρες πεθαίνουν μέσα σε σκοτεινές φυλάκες ή απαράσσονται απ' τα θύρια στο Κολοσσαίο.

Έχουν περάσει δύο αιώνες κι' εξαίτια χρόνια κι' ο Χριστιανισμός θεμελιώνεται μέσα στους διωγμούς. Οι Χριστιανοί ζουν και λατρεύουν τον ξανθό Ναζωραίο μέσα στις κατακόμβες.

Ο αυτοκράτορας Αλέξανδρος Σεβήρος, είναι αυστηρός και δεν συγχωρεί εκείνους που ζητάνε να συντρίψουν την επίσημη θρησκεία...

Στο παράθυρο ενός μεγάλου παλάτιου στην Παλαιστίνη, ο νέος Βαλεριανός κυττάζει την πόλη. Έξαφνα μία μελωδία γοητευτική φτάνει στ' αυτιά του. Το τραγούδι έρχεται από ένα σπίτι γειτονικό, πίσω απ' τη κυπαρίσση. Είναι το σπίτι της αρχαίας οικογένειας των Καϊκιλίων.

Μία ωραία κόρη, τραγουδάει στ' άστρα και στα λουλούδια με μία φωνή που μοιάζει με το γάργαρο νερό της πηγής. Ο Βαλεριανός σκίρτα. Ποθεί να δει εκείνη που τραγουδάει. Μα πώς; Απ' τους δούλους του μονάχα έχει μάθει ότι η νέα τραγουδίστρια είναι ένα κορίτσι 17 χρονών, όμορφο σαν νεράιδα. Η αδελφή του την γνώρισε και του την περιέγραψε με εξαιρετικά χρώματα.

—Και το όνομά της; ρώτησε ο Βαλεριανός την αδελφή του.

—Καϊκίλια! Η αδελφή του είχε φανερώσει επίσης ότι η Καϊκίλια ακολουθούσε τη νέα θρησκεία του Χριστού. Δοκίμασε λοιπόν ένα στρατηγικό για να τη γνωρίσει.

Εκάλεσε κι' έφτιαξε μία άρπα. Λες και κάποια μυστική δύναμη τον βοηθούσε κι' η άρπα έγινε ένα τέλειο όργανο που οι ήχοι του έμοιαζαν με αγγελικό τραγούδι.

Οι Χριστιανοί έψελναν τους ύμνους τους μόνο μέσα στις κατακόμβες. Μα η Καϊκίλια τόλμησε να τους ψέλλει κι' έξω.

Ένα βράδυ, κάτω απ' το φως του φεγγαριού, έψελνε πόλη και το τραγούδι της συντρίβει το μουρμούρισμα της πηγής και το άρωμα των ρόδων. Έξαφνα με καταπλήξει ακούσε από απέναντί να την συνοδεύει μία μελωδία μαγευτική που έβγαίνει από ένα παραδεισίο όργανο. Τόσο μαγευτική τότε που ανέβηκε ο ένας ύψωμα για να δει από που έφτανε η αρμονία αυτή.

Ο Βαλεριανός είχε νικήσει.

Ο Βαλεριανός βρισκόταν το βράδυ αυτό στην άκρη του κήπου του. Κοντά του ήταν η αδελφή του, Εξαίτια. Πήγε κοντά τους και στάθηκε αντίκρου στην αδελφή του Βαλεριανού.

—Η φωνή σας είναι υπέροχη! της είπε ο Βαλεριανός.

—Κι' ενώ νομίζω πως τραγουδούν οι άγγελοι όταν απ' τον κήπο σας ξεχνώνται οι στεναγμοί της άρπας σας, του απάντησε η νέα.

—Ευχαριστώ, Καϊκίλια!

—Πώς έχετε τ' όνομά μου;

—Τά άστρα, έρωτευμένα απ' το τραγούδι σας, μου το έκμυστηρέυθηκαν.

Πέρασε ένας μήνας. Γρελλός από αγάπη ο νέος ζήτησε την Καϊκίλια για σύζυγό του. Αλλά ένα εμπόδιο μεγάλο τους χώριζε: Η θρησκεία. Η οικογένειά του ήταν από τις αρχαιότερες κι' αφοσιωμένη στη λατρεία των ειδώλων. Η οικογένειά της Καϊκίλιας ελάτρευε το νέο θεό. Απ' όλη της όμως την οικογένειά ο πατέρας της έμεινε ακόμα ειδωλολάτρης.

Μόνο μ' ένα όρο θα δεχόταν η Καϊκίλια να γίνει γυναίκα του Βαλεριανού: Ν' άσπασθαι κι' αυτές τη θρησκεία του Χριστού. Ο Βαλεριανός δεν έδωσε να δεχθεί τον όρο αυτόν που του άνοιγε τον Παράδεισο.

Ο άρραβώνας τους ήταν πολύ περιέργος. Σε μία γωνία του κήπου ένα βράδυ, ενώ τρέμυλιαζαν πάνω τους τ' άστρα, η Καϊκίλια του είπε:

—Ορκίσου!

—Ορκίζομαι να γίνω μάρτυς του Χριστού και να σε δεστώ για πάντα την παρθενιά σου! απάντησε ο νεαρός Ρωμαίος.

Τα λόγια αυτά που του τά υπαγόρευσε η Καϊκίλια, ο Βαλεριανός τα προφανερόταν.

Έτσι η Καϊκίλια έκαμε το Βαλεριανό δούλο του Χριστού. Ο γάμος τους υπήρξε λευκός, άγνος.

Σύμφωνα πια στις κατακόμβες. Κι' οι ιεροί εκείνοι θόλοι αντίχουσαν απ' τους αγγελικούς ψαλμούς τους. Ήσαν ευτυχισμένοι. Αλλά μέσα στον παραδείσο τους αυτόν κώχηκε το έρευντικό μάτι του αυτοκράτορα. Ο Σεβήρος είχε δυναμώσει την καταδίωξη των Χριστιανών. Στη Ρώμη ζαναγύρισαν οι φρικτές μέρες του Νέρωνα και του Καλιούλα.

Μία νύχτα, ενώ αναπαύονταν η Καϊκίλια, είδε έναν άγγελο να στέκει κοντά της. Ο Βαλεριανός θυμωμένος ακουώντας την να του μιλάει γλυκά. Το φειδί της ζήτησε κώχηκε στην κορφοίτα. Κι' εφώναξε στον άγγελο:

—Φύγε!... Φύγε άμέσως!...

Ο άγγελος έβαλε το δάχτυλο στα χείλη του για να του επιβάλει σιωπή. Μα ο Βαλεριανός ογκώθηκε για να άρπάξει το σπαθί του. Τότε ο άγγελος τον σταμάτησε και του έδειξε την πόρτα.

Ρωμαίοι στρατιώτες είχαν φτάσει.

—Καϊκίλια! φώναξε ένας στρατιώτης. Ο Διοκλήτης της Ρώμης σε καταδικάζει στο μαρτύριο του θρόνου λουτρού. Ακολουθήσε με, εν όνομα του Αυτοκράτορα!

Άλλοι στρατιώτες άρπαξαν το Βαλεριανό. Κι' οι δύο τους έβρισαν μία ματιά στον άγγελο που είχε μαζέψει την άρπα από κάτω. Το βλέμμα της Καϊκίλιας ήταν γεμάτο αγάπη. Του Βαλεριανού όμως ήταν γεμάτο μίσος. Ζήλευσε τον άγγελο.

—Καίσαρ, αυτοί οι Χριστιανοί θα έλεγαν κανείς πως έχουν μαγική δύναμη για να νικούν κι' αυτούς

τους πόνους των βασανιστηρίων! έλεγε ο Διοκλήτης της Ρώμης στον Αυτοκράτορα. Η παρθένα Καϊκίλια, βουτηγμένη στο θρόνο λουτρό δεν πνίγεται δεν πεθαίνει, αλλά ψέλλει ύμνους στο θεό της με τη γοητευτική φωνή της.

—Να την παραδώσετε στο πρίνι του δημίου! διατάξε ο Σεβήρος.

Μόλις ο δήμιος έλαβε τη διαταγή αυτή, άρπαξε την Καϊκίλια απ' τα μαλλιά, την έβγαλε ολόγυμνη απ' το λουτρό και την πέρασε μέσω απ' τους δρόμους της Ρώμης, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου.

Ο Άγγελος την άκολουθούσε πάντοτε.

Κι' έκείνη πάντοτε τραγουδούσε. Ένα φως ούρα-νισ τριγυρίζει το κεφάλι της. Ο Βαλεριανός, αποφοτισμένος πια να την άκολουθη-σιν στο θάνατο, έκαμε μία τελευταία κίνηση προς τον άγγελο.

—Άρπάξτε την! του είπε. Έγώ θα την συνοδεύω και πέρα ακόμα απ' τη ζωή!

Τα μάτια του ήταν γεμάτα τη ζηλοτυπία. Μόλις κρυβόταν το μέρος του κάτω από ένα κισσόφυλλο.

—Τι θα μπορούσε εσύ να της κάνεις; του άποκρίθηκε ο άγγελος. Έγώ τούλαχ, στον θα της μαλακώω τους πόνους της αγωνίας.

Ο Βαλεριανός άγκωρε τα χέρια του με λύσσα κι' έρχισε να βλαστήσει.

Ο δήμιος έφερε την Καϊκίλια ο' ένα δάσος στο άνοιγμα μιας κατακόμβης. Την έβριζε κατάνη, άρπαζε το πρίνι που ήταν κρεμασμένο ο' ένα δέντρο κι' άρχισε το άπαισιο έργο του. Η Καϊκίλια ήταν πλημμυρισμένη στο αίμα. Η φρικτή άγνωση κράτησε τρεις ώρες. Αλλά ήταν μία άγνωση ουρανίας γλυκύτητας.

Ο άγγελος της έβαλε σιμά της το χερτί της μουσικής, σαν προσέφαλο, και της νανούρισε το στερνό της ύπνο άφρίζοντας το φλογισμένο κορμί της με τα φτερά του, ενώ με την άρπα και τη φωνή του μελωδούσε τους ψαλμούς που δεν μπορούσε πια έκείνη να ψάλλει. Και πριν η στερνό της νύχτα βγει απ' τη χείλη της, ο άγγελος έσκυψε και την φίλησε στο μέτωπο.

Τότε ο Βαλεριανός, τυφλός από ζήλεια, επικατέστηκε το όνομα της Άφροδίτης, έβρισε τον άληθινό θεό και τυπώνοντας το κεφάλι του πάνω στους βράχους ουριώθηκε κάτω νεκρός βγάδοντας άφρους απ' το στόμα του.

Η παρθένα Καϊκίλια άνακρυβήθηκε άργότερα άνα.

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

Οι αυτοκτονίες στις διαφόρες χώρες

Κάθε χώρα έχει και μία ιδιαίτερη εποχή κατά την ό-ποια σημειώνονται οι περισσότερες αυτοκτονίες. Στην Ιταλία, στη Γαλλία, στη Ρουμανία, στη Σερβία, στην Πρωσία και στη Δανία οι περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται τον Μάιο. Ιούνιο και Ιούλιο. Στην Ισπανία και στην Σουηδία τον Απρίλιο, Μάιο και Ιούνιο. Στη Φιλανδία το Μάιο. Ιούνιο και Αύγουστο. Στην Ιαπωνία το Μάιο, Ιούλιο και Αύγουστο. Στη Νορβηγία το Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο. Αντίθετα, οι λιγότερες αυτοκτονίες συμβαίνουν κατά τους τρεις χειμερινούς μήνες, Δεκέμβριο, Ιανουάριο και Φεβρουάριο.

ΜΑΘΕΤΕ να φωτογραφίζεσθε

Τι συμβουλεύει μία Αμερικανίς

Οι διευθυντές των κινηματογραφικών στούντιο ζητούν συνήθως απ' τους υπαίτιους άστέρες φωτογραφίες τους παρμένες από έρασιτέχνες, γιατί τις θεωρούν άποκαλυπτικότερες απ' αυτές που τραβούν με υπερβολική «έπιστήμη» οι επαγγελματίες φωτογράφοι. Για να επιτύχη όμως μία τέτοια φωτογραφία, δεν άρκεί να χρησιμοποιή ο έρασιτέχνης τη μηχανή του με τεχνική. Πρέπει επίσης το μοντέλλο του να ξέρει πώς να σταθεί έμπρός στο φακό. Αυτό λοιπόν το σκοπό έχουν οι παρακάτω συμβουλές, που δίνει στις νέες κοπέλλες μία Αμερικανίδα «πλιν-άπ γκέρλ», απ' αυτές που έχουν ως επάγγελμα να ποζάρουν για διαφημιστικές ή καλλιτεχνικές φωτογραφίες:

1) Μην διατάζετε ποτέ να σταθείτε πολύ κοντά στη μηχανή. Τα «πρώτα πλάνα», που σας άφρουν τόσο πολύ στον κινηματογράφο και στα εικονογραφημένα περιοδικά, είναι παρμένα με τη μηχανή όσο το δυνατόν κοντύτερα στο πρόσωπο.

2) Μην ποζάρετε ποτέ. Να διαλέγετε ένα μέρος καλά φωτισμένο, ώστε να μπορείτε να φωτογραφισθείτε με ένοστανα. Διατηρείτε τη φυσικότητα, τη ζωντάνια σας, τις άφελεις κινήσεις σας, ξεχνώντας ότι φωτογραφίζεσθε. Ο φωτογράφος θα διαλέξει την καλύτερη έκφρασή σας.

3) Ποτέ τα χέρια και τα πόδια σας δεν πρέπει να πλησιάζουν στη μηχανή περισσότερο απ' το άλλο σώμα σας. Άλλοιώς, θα φαίνονται στη φωτογραφία τεράστια. Όλο το σώμα σας πρέπει να βρίσκεται στην ίδια γραμμή.

4) Μην σκύβετε το κεφάλι σας, για να μη φαίνεσθε στη φωτογραφία σαν να χέτε «διπλοσάγονο».

5) Τα πόδια σας νάνε κοντά το ένα με το άλλο. Αν τα κρατάτε άνοιχτά, παίρνει μία λίγο κωμική έκφραση άδεδίτητος κι' άμηνά. Όταν κάθεσθε π. χ. ο' ένα θρανίο ή ακρογιαλιάς, τοποθετείτε τα πόδια σας παράλληλα προς το φακό της μηχανής, σταυρώνετε τους άστραγάλους και τεντώνετε προς τα έμπρός τις μύτες των ποδιών, για να φαίνονται έτσι λεπτότερες οι γάμπες σας.

6) Μην φωτογραφίζεσθε ποτέ «άν φάς» εκτός αν είσθε πολύ λεπτή. Στρίβετε λίγο πλάγια, αν δεν θέλετε να φανητε πως έχετε υπερβολικούς γοφούς. Μην κυττάζετε ποτέ το φακό.

7) Το στήθος σας νάνε προτεταμένο. Θα φαίνεται έτσι λεπτότερη η μέση σας.

8) Μην άφινετε να κρέμονται τα χέρια σας, γιατί σας δίνουν ύφος άδέξιο.

9) Η φωτογραφία πρέπει να σας παρουσιάζει ενώ κάνετε κάτι τι. Π. χ. τη στιγμή που κατεβαίνετε απ' το ποδήλατο, ή παίρνετε το μωρό σας, ή ταιζετε τις κόττες σας. Άφιστε το φωτογράφο να κανονισή την άπόσταςί κι' έπειτα μην άσυχολήσετε πια μαζί του.

10) Μην στέκεσθε άπέναντί στον ήλιο. Θ' άποφύγετε έτσι τους μορφαμούς. Οι ώριότερες φωτογραφίες είναι οι παρμένες λοξά προς τον ήλιο. Έτσι τονίζονται οι γραμμές του προσώπου σας.

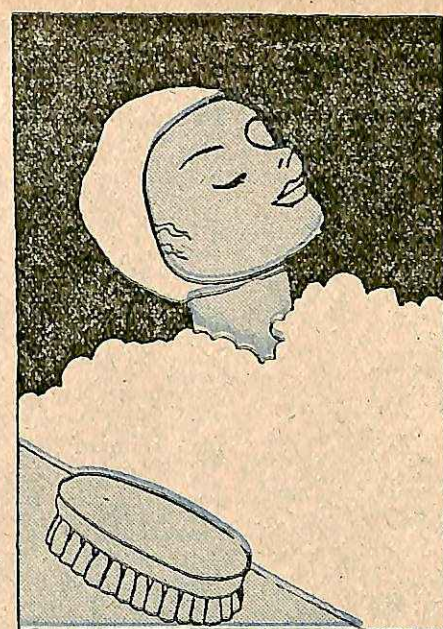
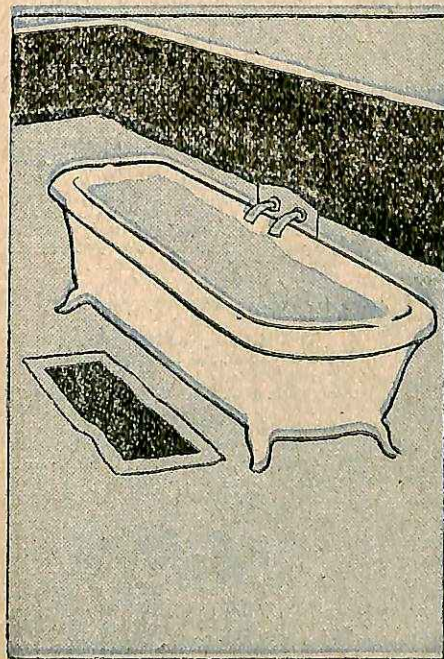
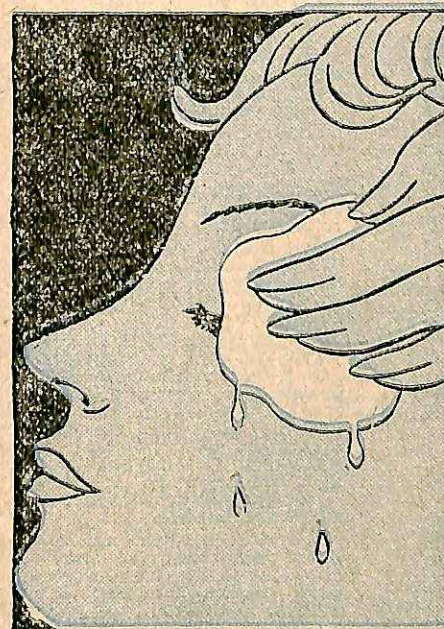
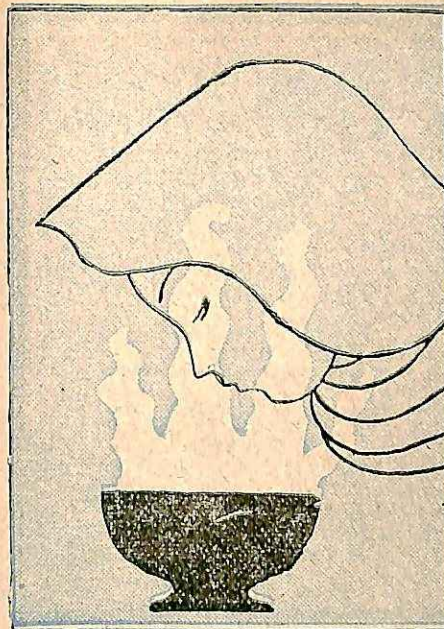
11) Ο πολύ έντονος φωτισμός παραμορφώνει και γερνάει το πρόσωπο. Άλλά και ο διάχυτος φωτισμός στερεί το πρόσωπο απ' τις χαρακτηριστικές γραμμές του.

12) Αποφεύγετε να παίρνετε έκφραση άσπασμένη ή έπιτηδευμένη.

13) Όταν είσθε πολλοί, μην φωτογραφίζεσθε καθισμένοι όλοι στη σειρά, όπως στους χωριάτικους γάμους! Διοργανώστε να παίχνει ή μία συζήτηση, φροντίζοντας να βρισκέσθε όσο το δυνατόν πιο κοντά ο ένας με τον άλλον, χωρίς όμως να σκεπάζε-ται κανείς απ' το δίπλανό του. Ο φωτογράφος πρέπει να μπορεί να σας βλέπει όλους, από μικρή άπόσταση, για να σας φωτογραφισή στη χαρακτηριστικότερη στιγμή.

Σταφίδες στο ραδιόφωνο

Κάποιος Αμερικανός απ' το Σικάγο παρατήρησε ότι το ραδιόφωνό του δεν λειτουργούσε πια κανονικά. Το πήγε λοιπόν να του το έπισκευάσουν. Ο τεχνίτης που το άνοιξε, βρήκε σκουπισμένες στο εσωτερικό του... κάμπο-σες έερές σταφίδες! Πώς είχαν βρεθεί εκεί μέσα; Το μυστήριο δεν άρθηκε να λυηθεί: Τις είχε κουβαλήσει έ-να... φιλόμουσο ποντικάκι, που είχε στήσει τη φωλιά του στο εσωτερικό του ραδιόφωνου!

Η όμορφιά και το νερό

Λουτρά και «ντους»

Το νερό είναι άπαραίτητο στην υγεία σας και στην όμορφιά σας. Για να διατηρήτε σε καλή κατάσταση τον οργανισμό σας πρέπει να πίνετε κάθε ήμέρα τουλάχιστον μία λίτρα νερό. Είναι ή καλύτερη κούρα του πεπτικού συστήματος. Πίνετε νερό το πρωί, μόλις ξυπνήσετε, το άπόγευμα και το βράδυ, πριν κοιμηθείτε. Το δέρμα σας άποκτά έτσι άπαλότητα και ωραίο χρώμα. Αντίθετως πίνετε όσο μπορείτε λιγώ-τερο νερό κατά τη διάρκεια του φαγητού για να μη διαλύετε τα γαστρικά υγρά.

Το νερό ξεκουράζει το σώμα σας και τονώνει το πρόσωπό σας.

1) Όταν είσαστε κουρασμένη, κάνετε στο πρόσωπό σας ένα άτιμόλουτρο. Η έφίδρωση θα καθάρισή τους πόρους του και θα φρεσκάρι το δέρμα.

2) Αν τα μάτια σας είναι κουρασμένα από τον ήλιο ή την άντηνα, βάλτε τους μία κουμπρέσσα, στιμμένη καλά, που θα την αλλάζετε, μόλις κρυώνει.

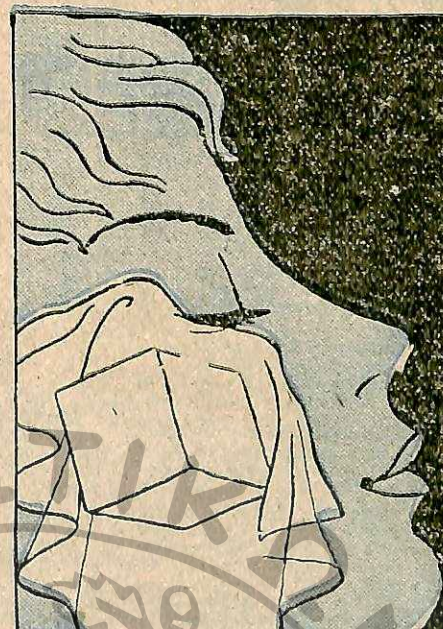
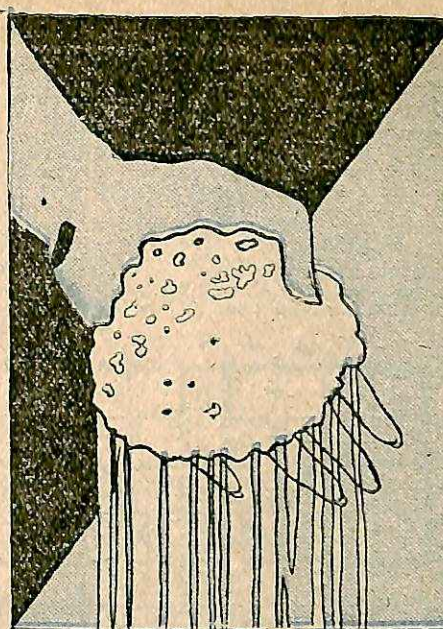
3) Το λουτρό σας δεν πρέπει να κρατά πολλή ώρα. Να τριβετε δυνατά το σώμα σας. Η καλύτερη θερμοκρασία για το νερό είναι 28 βαθμοί. Αποφεύγετε τα κρύα λουτρά ύστε από μία σωματική προσπάθεια.

4) Ο τρίψης και το σαπούνι παίζουν το μεγαλύτερο ρόλο σ' ένα καλό λουτρό. Καθαρίζουν καλύτερα το σώμα και τονώνουν την κυκλοφορία του αίματος.

5) Είναι άπαραίτητο ένα λουτρό κάθε ήμέρα. Το σφουγγάρι δεν πρέπει να λείπει από τον λουτήρα. Τριβετε μ' αυτό γερά όλο το σώμα σας.

6) Το δέρμα έχει άνάγκη από ύγρασία, προ πάντος το καλοκαίρι. Γι' αυτό χρησιμοποιείτε τις κρύες κουμπρέσσες και μία φορά την έβδομάδα να περνάτε πάνω στο πρόσωπό σας ένα κομματάκι πάγου, που τονώνει τους ιστούς του δέρματος.

7) Για τις νευρικές γυναίκες το ντους είναι προτιμότερο από το λουτρό. Έξαιρε-τερό μεθόδος είναι ένα ζεστό ντους και ά-μέσως κατόπιν ένα κρύο ντους. Γι' αυτό όμως πρέπει ν' άντέχει ό οργανισμός σας

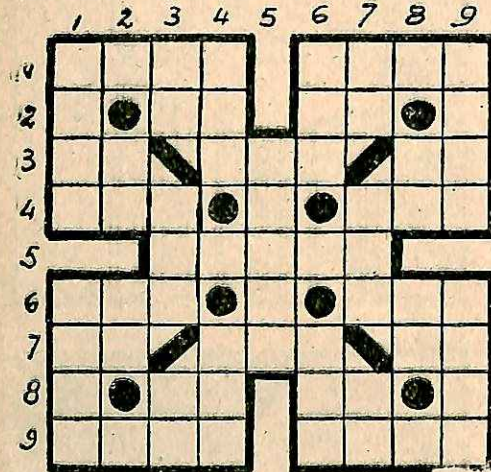
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Αντί να τοποθετήσετε ένα γράμμα μέσα στο κάθε τετράγωνο, θα τοποθετήσετε μία λέξη. Η λέξη μπορεί να είναι οριζόντια ή κάθετη.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Η γυναίκα αυτή δεν άνηκε στη λευκή φυλή. Το πιστό του στρατιώτη.
2) Δωμάτιο του οπιτιού όπου έχασε τις επισκέψεις. Χω-

ρίς αυτήν, μια ζυριστική μηχανή είναι άχρηστη.

3) Αριθμητικό (θηλ.). Περιήγηση κέντρο παραθερισμού της θάλασσας. Αναφορικά αντωνυμία (οὗδ. πληθ.).

4) Δεν είναι τίμια αυτά τα άτομα. Κάτι που ζητάει συχνά από την αγαπημένη ή τον αγαπημένο σας.

5) Ικανότης προς έκτιμηση, ή δημιουργία του υψους.

6) Δημητριακόν (σημ.). Η τελευταία συλλαβή μιας λέξης.

7) Χρονική διάστημα. Έχει χρώμα που θα βρήτε και στην ελληνική σημαία. Μας τα προκαλεί ο δυνατός πυρετός.

8) Έτσι λέγεται ένα ανθρώπινο σπινθήρ. Μορφή σκόνης που διακρίνεται μόνον όταν περνά μέσα από μια ακτίνα του ήλιου.

9) Παίδια κάθε άλλο παρά καλοντυμένα. Σπουδαζω.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προξενία τιμωρούμενη υπό της δικαιοσύνης. Δεν κάνουν κανένα θόρυβο.

2) Υπερήφανο ζώο. Απόθαρον (ξεν.).

3) Απαράτητη στην κατασκευή ενός καλού δρόμου. Επιδόνη. Είθε. Έχει μεγάλα πλάτος.

4) Λανθασμένο καπνιστό χοιρινό κρέας. Θα τα βρήτε στην επιφάνεια της θαλάσσης.

5) Τρόπος ανώδυνου διεξαγωγής εγχειρήσεως.

6) Το χρησιμοποιούν στην κατασκευή καλαθιών. Ευχάριστο και στην όραση και στην γεύση.

7) Πόλις της Παλαιστίνης: «Φωνή ακούσθη εν...» Μέσα σ' αυτήν μας προσφέρεται συνήθως το κρασί. Απομονία.

8) Μηνός ενός εξαιρουμένου. Μας το φέρνει ένα πέταλο.

9) Κατεστραφέν από ατομική βόμβα. Θέλω, γοητεύω.

Η οικογένεια

Δύο αδελφοί, ο Κώστας κι' ο Νίκος, έχουν καθέναν τους 4 παντρεμένους κόρες, και καθένας απ' αυτές έχει 4 παιδιά. Δεδομένου ότι δεν επέθανε κανείς στις τρεις αυτές γενεές, πόσα πρόσωπα εν όλω αποτελούν την οικογένεια;

Η κληρονομιά

Σύμφωνα με μία διαθήκη, ο Β κληρονόμος παίρνει διπλάσια απ' τον Α, ο Γ διπλάσια απ' τον Β, ο Δ διπλάσια απ' τον Γ. Όλη η κληρονομία είναι 450.000 δραχμές. Πόσα παίρνει ο κάθε κληρονόμος;

Τα δύο τραίνα

Ένα τραίνο ταξιδεύει με 60 χιλιόμετρα την ώρα κι' ένα άλλο με 48. Πόσες ώρες αργότερα απ' το δεύτερο πρέπει να ξεκινήσει το πρώτο, ώστε να φτάσουν μαζί σε μια πόλη που απέχει 720 χιλιόμετρα;

Οι κώδοι

Ένας άνθρωπος έχει κάμποσους κύβους και σκοπεύει να βάψει τις πλευρές τους άλλες με κόκκινο κι' άλλες με μαύρο χρώμα. Θέλει όμως να μη μοιάζει κανείς κύβος με τον άλλον ως προς τον αριθμό και τη διάταξη των κόκκινων και των μαύρων πλευρών του. Πόσους τέτοιους κύβους μπορείς να φτιάξεις διαφορετικά τον ένα απ' τον άλλον;

Ένας πυρεδοβόλος στο τραίνο

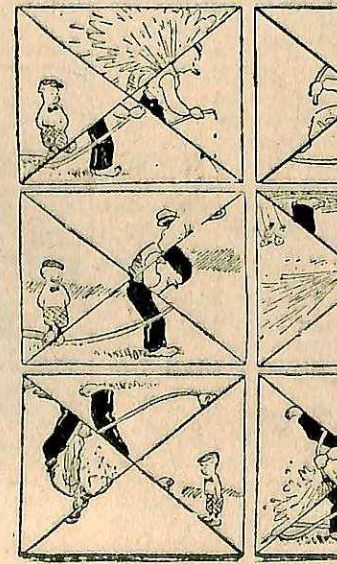
Ας υποθέσουμε ότι ένα τραίνο ταξιδεύει με την ταχύτητα του ήχου. Κάποιος κακοποιός, σκαρφαλωμένος στο τελευταίο βαγόνι, πυροβολεί προς τη διεύθυνση της μηχανής, που βρίσκεται 200 μέτρα πιο εμπρός. Σε πόσα δευτερόλεπτα θ' ακούσει ο μηχανικός τον πυροβολισμό;

Πάντα 22

Το άθροισμα δύο αριθμών είναι 22 και το ημίσιό της διαφοράς των τετραγώνων τους επίσης 22. Ποιοι είναι αυτοί οι αριθμοί;

Παιγνίδι συνκαρμολογήσεως

Οι έξι εικόνες του παρακάτω σχεδίου μας είναι καθώς βλέπετε αρκετά υπερδεμένες. Δεν αρκεί όμως να χωρίσετε την κάθε εικόνα σε τέσσερα κομμάτια και να τα συναρμολογήσετε κανονικά σχηματίζοντας πλήρεις εικόνες. Πρέπει κατόπιν τις έξι εικόνες που θα σχηματίσετε να τις τοποθετήσετε στη κανονική τους σειρά, σχηματίζοντας έτσι μια σκηνή που θα σας κάνει να γελάσετε με την καρδιά σας.

Νάρκες και παγέδες

Δύο πλοία φεύγουν από το Κεμπεκ του Καναδά με προορισμό την Αγγλία. Δεν ακολουθούν όμως ακριβώς τον ίδιο δρόμο.

Το πρώτο πλοίο συναντά κατά την διάρκεια του ταξιδιού του μία νάρκη και το δεύτερο ένα παγόβουνο. Και τα δύο όμως κατορθώνουν να αποφύγουν τον κίνδυνο καθώς και το πειρατικό πλοίο που ενεδρεύει στη μέση του ωκεανού.

Ποιά είναι η πορεία που ακολούθησε το κάθε πλοίο και σε ποιά άγγλική λιμένα κατέληξε το καθένα; Θα δυσκολευθείτε λιγάκι για να βρείτε τη σωστή πορεία τους. Αξίζει όμως να κάνετε αυτή την προσπάθεια, γιατί είναι ευχάριστο το παίγνίδι.

Το χαρτί που διάλεξαν

Την μικρή αυτή ταχυδακτυλουργία μπορείτε να την εκτελέσετε με μία οποιαδήποτε τράπουλα και αφού προηγουμένως την παραδώσετε στους φίλους σας για να την εξετάσουν και να την ανακατασκευάσουν. Η επιτυχία του παιγνιδιού αυτού και η εντύπωση που θα προκαλέσει θα είναι ανάλογη με την ευγλωττία την οποία θα χρησιμοποιήσετε για να... τυλίξετε τους ακροατές σας.

Βάζετε μία τράπουλα πάνω σ' ένα τραπέζι και την σκεπάζετε με μία πετσέτα. Ύστερα από μία σειρά ερωταποκρίσεων, ξεσκεπάζετε την τράπουλα, γυρίζετε το πρώτο ή το τελευταίο χαρτί και τότε οι άλλοι βλέπουν κατάληκτοι πως είναι ακριβώς το χαρτί που μόνοι τους διάλεξαν.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μετά το ανάκταμα της τράπουλας, και προτού την σκεπάζετε με την πετσέτα, τυλίγετε γρήγορα και με επιδεξιότητα για να μη σας αντιληφθούν οι άλλοι το πρώτο ή το τελευταίο χαρτί του σωρού. Ας υποθέσουμε πως το χαρτί αυτό είναι το 6 καρώ. Πρέπει τώρα με επιδεξιότητα και ευγλωττία να αναγκάσετε τους ακροατές σας να διαλέξουν μόνοι τους το χαρτί αυτό και για να το επιτύχετε λέτε στον πρώτο:

— Καθώς γνωρίζετε φυσικά, η τράπουλα περιέχει καρά, κόυ, πέσ, σπαθιά και μπαστούνια.

Διαλέγετε οσες παρακαλώ δυο από τα φύλλα αυτά. Εκείνος σας απαντά, ως υποθέσαμε:

— Τα σπαθιά και τις κόυπες.

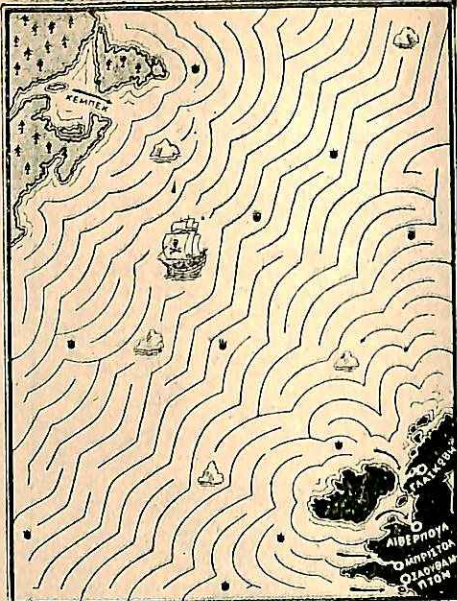
Εσείς που έχετε πάντοτε υπ' όψιν σας το 6 καρώ, λέτε απευθυνόμενος στον Β ακροατή σας:

— Ρωτάει άφινετε στον κύριο Β τα καρά και τα μπαστούνια. Εσείς κύριο Β, ποιά από τα δυο αυτά προτιμάτε;

— Τα καρά.

Αν σας απαντούσε ότι προτιμά τα μπαστούνια θα λέγατε τότε στον Γ:

— Για σας κύριο Γ δεν μένουν παρά τα καρά. Θα σας επιτρέψω όμως να διαλέξετε κι' εσείς κάτι. Τι προτιμάτε

τα ζυγά καρά ή τα μονά;

— Τα ζυγά.

— Τα ζυγά κύριο Α, είναι το 2, το 4, το 6, το 8 και το 10. Διαλέγετε οσες παρακαλώ τρεις από τους αριθμούς αυτούς;

— 2, 6 και 10.

— Και τώρα εσείς, κύριο Β, διαλέγετε δυο από τους αριθμούς αυτούς;

— 2 και 10.

— Αφίνετε λοιπόν το 6 για τον κύριο Γ. Κύριο Γ, ορίστε το χαρτί σας.

Και γράζοντας την πετσέτα του παρουσιάζετε το χαρτί, παίρνοντας το απ' το κάτω ή το επάνω μέρος της τράπουλας.

Όπως βλέπετε, το παίγνιδι επιτυγχάνει με την ευγλωττία και μόνο. Όταν δηλαδή ο θεατής στον οποίον απευθυνόμαστε δεν ομιλήσει το χαρτί που θέλουμε, του λέτε ότι αφίνει στον άλλο αυτό που σας συμφέρει και το θεωρείτε πλέον ως διαλεγμένο απ' τον άλλο. Έτσι καταργείται πάντοτε στο χαρτί που θέλετε.

Καλόν είναι να μην επαναλάβετε δυο φορές το παίγνιδι σας για να μη τυχόν αντιληφθούν οι ακροατές σας το τέχνασμα σας.

Ο σκύλος

Ένας σκύλος, δεμένος μ' ένα αλυσίδιο μήκους 5 μέτρων σ' ένα δέντρο με περιφέρεια 1 μέτρον, περιστρέφεται γύρω απ' αυτό και τυλίγει πάνω του το σκονίρι του. Ένα μεγάλο κοκκαλο, που το κρατάει γέρα στο στομάχι και που ακουμπάει στη γη, ανοίγει στο χώμα ένα μικρό αυλάκι που έχει στην αρχή βάθος μισού ποίντου. Ποσο βαθύ θα γίνει το αυλάκι, ως όπου ο σκύλος τυλίξει ολοκληρωτό το σκονίρι του στο δέντρο;

Οι δύο πέτρες

Ο Γιώργος λέει κάθε φορά την αλήθεια, ο Νίκος λέει κάθε φορά ψέματα κι' ο Ιάκωβος λέει τις μισές φορές αλήθεια και τις άλλες μισές ψέματα. Ένας φίλος τους λοιπόν κρατάει μια πέτρα κόκκινη και μία μπλε. Δείχνει τη μία απ' τις δυο και στους τρεις κι' επειδή την αληλή και στους τρεις πάλι με την ίδια σειρά, όπως πριν. Τους ρωτάει δε κάθε φορά τι χρώμα έχει η πέτρα που τους δείχνει. Οι απαντήσεις που παίρνει, είναι οι εξής κατά σειράν: μπλε, μπλε, κόκκινο, κόκκινο, μπλε, μπλε. Με ποιά σειρά έδειξε στους τρεις τις πέτρες;

Αν έρθουμε, τώρα, στην ομορφιά, θα ιδούμε πως ο άνθρωπος αποδίδει μεγαλύτερη εντύπωση στη γενική κατασκευή του σώματος παρά στις λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών του προσώπου. Άναμεσα σ' αυτά τα δύο, προτιμάει πάντοτε το ωραίο σώμα. Ένώ ένα ωραίο πρόσωπο, που σπληνίζεται πάνω σ' ένα κακοφτιαγμένο σώμα, δεν μας συγκινεί ποτέ.

Εκείνο που ο άνθρωπος προσέχει με την πρώτη ματιά είναι τα ελαττώματα του σκελετού, όπως, έσχατα, ένα

Οι λύσεις στη σελίδα 50

Η έρωτική προτίμησης ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Ποιοι είναι οι λόγοι που προσδιορίζουν την έρωτική προτίμηση του άνδρος; Η, για να μιλήσουμε απλούστερα, τί είναι εκείνο που ξεχωρίζει ο άνδρας στη γυναίκα, που τον βελτιστοποιεί την αγάπη της.

Στο ζήτημα αυτό η φυσιολογία και η ψυχολογία θα μπορούσαν να μας δώσουν μερικές ικανοποιητικές απαντήσεις.

Εκείνο που έλκει περισσότερο από όλα τον άνδρα είναι η φυσιολογική αρμονία, που μερικότερες εκδηλώσεις της αποτελούν η ηλικία, η υγεία και η ομορφιά.

Η προτίμησης μας προς τις γυναίκες είναι έντονη μεταξύ της ηλικίας των 18 και των 28 χρόνων. Πριν από τα 18 χρόνια μας φαίνονται άσχημαίστες και η έρωτική σαγήνη που μπορούν να εξασκήσουν πάνω μας είναι πρόσκαιρη, στιγμιαία σκεδόν, ποτέ μόνιμη. Πέρα από τα 28 χρόνια, αναζητεί τον έρωτα ο κορματισμένος και εξασθενημένος άνδρας, σαν μια ευχάριστη διασκέδαση μέσα στη μονοτονία της ζωής του.

Οι εξαιρέσεις υπάρχουν πάντοτε, αλλά δεν πρέπει να τους αποδώσουμε καμιά ιδιαίτερη σημασία. Ο άνδρας αναζητεί τη νεότητα στη γυναίκα, κι' όταν ακόμη ο ίδιος την έχει ξεπεράσει. Αρκετά το έρωτικό του ένστικτο να μην έχει καταπνέσει και να βρίσκεται σωματικά και ψυχικά σ' ένα υψηλό επίπεδο.

Όσον αφορά την υγεία, ο άνδρας δεν επιζητείται σχεδόν καθόλου η επιρροή της, πρόσκαιρα από τα όσα νοσήματα τούναντιον, πολλές φορές, μια ασθένεια της γυναίκας που αγαπάει εξάπτει την έρωτική του φλόγα και τον γεμίζει με μια γλυκεία προσδοκία μελλοντικών απολαύσεων.

Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο και με τα χρόνια νοσήματα, που είναι πάντα αποκορυφωτικά για τον άνδρα και δεν ελκύουν ποτέ το έρωτικό του ένστικτο ή, όταν συμβεί η εμφάνισή τους να είναι μεταγενέστερη από το ζήτημα του, το αποκοιμίζουν και το ναρκώνουν.

Αυτό θα ήταν χρήσιμο να το ξέρουν μερικές γυναίκες, που παραπονούνται διαρκώς ότι υποφέρουν από όλων των ειδών τις ασθένειες, με τη στρεβλή αντίληψη πως, με τον τρόπο αυτό, κάνουν τον αγαπημένο τους να τις αγαπάει περισσότερο. Το αποτέλεσμα είναι πάντα αντίθετο από εκείνο που περιμένουν.

Αν έρθουμε, τώρα, στην ομορφιά, θα ιδούμε πως ο άνθρωπος αποδίδει μεγαλύτερη εντύπωση στη γενική κατασκευή του σώματος παρά στις λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών του προσώπου. Άναμεσα σ' αυτά τα δύο, προτιμάει πάντοτε το ωραίο σώμα. Ένώ ένα ωραίο πρόσωπο, που σπληνίζεται πάνω σ' ένα κακοφτιαγμένο σώμα, δεν μας συγκινεί ποτέ.

Εκείνο που ο άνθρωπος προσέχει με την πρώτη ματιά είναι τα ελαττώματα του σκελετού, όπως, έσχατα, ένα

κοντόχονδρο και ασύμμετρο σώμα, με υπερβολικά εξογκωμένη τη λεκάνη, κοντές κνήμες και μεγάλα πέλματα.

Το γυναικείο πόδι φαίνεται ότι εξασκήθηκε πάντοτε με μεγάλη γοητεία στον άνδρα, ακόμη και στην εποχή που οι γυναίκες φορούσαν μακριά φορέματα και η θέα του δεν ήταν τόσο εύκολη και τόσο τυχερή όσο στις ημέρες μας. Έτσι βλέπουμε, στην ποικιλική γλώσσα της Αγίας Γραφής, τον Ίησού του Σειράχ να παρομοιάζει το ωραίο γυναικείο πόδι με «στύλους χρυσούς πάνω σε βάσι άργυρους».

Εκείνη που καταγράφονται περισσότερο με τις λεπτομέρειες της γυναικείας ομορφιάς είναι οι μυθιστοριογράφοι και οι ποιητές. Ένας έρωτευμένος βλέπει μόνο τη γενική γραμμή και την αρμονία των σχηματισμών. Τίποτε άλλο. Και, για να μεταχειρισθούμε μια σύγχρονη έκφραση, που δεν ταιριάζει μόνο στις τουαλέτες, επιρροάζεται περισσότερο από την κοινή κατασκευή της γυναίκας που έλκει τα βλέμματα του παρά από την ομορφιά της.

Εάν τώρα περάσουμε στις ψυχικές ιδιότητες, θα ιδούμε ότι ο έρωτευμένος άνδρας πολύ λίγο τις προσέχει και ακόμη να αναλύει τον χαρακτήρα της φίλης ή της γυναίκας του μόνον αφού η έρωτική θέληση κοπιάσει και το αίσθημα του απαλλαγεί από τα φτερά που του έδινε πριν η φαντασία. Κανείς έρωτευμένος δεν υποτιμήθηκε ποτέ την υπαρκτή ελαττωματικότητα της γυναίκας που αγαπάει. Ακόμη κι' όταν αυτά είναι απόλυτως χτυπητά, η έρωτευμένη καρδιά του τα μεταβάλλει σε προτερήματα και θαυμάζει εκείνο που, λίγο καιρό αργότερα, θα του προκαλέσει την αντίπαθεια και την αποστροφή.

Για τον άνδρα που αγαπάει χρειάζεται πάντα μια απόδοσης, χρόνου, για να αναλύσει το αντικείμενο της αγάπης του. Ο χρόνος αυτός είναι το διάστημα που απαιτείται για να διαγραφεί το αίσθημα της μισή περιφέρειας του έρωτικού κύκλου. Αφού ξεπεράσει το ζενίθ, αρχίζει μοιραία να εξασθενίζει και να άτονει. Το αντικείμενο της αγάπης μας, που ήταν πριν αναπόσπαστο μέρος του είναι μας, γίνεται πια αντικείμενο και τότε η εξέτασή είναι πλέον δυνατή.

Υπάρχει, όμως, ένα πράγμα που ο άνδρας το αναζητεί πάντα στο αντικείμενο της αγάπης του. Και αυτό είναι η θηλυκότητα της γυναίκας. Στο ζήτημα αυτό ο άνδρας είναι αμείλικτος. Και όσο περισσότερο έντονος είναι ο ανδρισμός του, τόσο πιο πολύ απαιτεί από τη γυναίκα να έχει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του φύλου της: την τρυφερότητα, τη στοργή, την ηδυσία, ακόμη και αυτή την αδυναμία. Γι' αυτό βλέπουμε πολλές φορές άνδρες με ρωμαλέα σωματική και ψυχική συγκρότηση να δίνουν την προτίμησή τους σε γυναίκες αδύνατες, επιπόλαιες, φαντασιοληκτικές και γεμάτες καπρίτσια. Το αντίθετο όμως σπάνια συμβαίνει. Δυσκόλια οι άνδρες αγαπούν μια γυναίκα με αρρενωπό χαρακτήρα. Και όμως οι θρυλικές αμαζόνες που υπήρξαν και υπάρχουν σ' όλες τις εποχές φαίνεται ότι έχουν και αυτές τις θελκτικές αδυναμίες και τα γοητευτικά ελαττώματά των.

Μαλλιά πράσινα και μπλε

Οι άνθρωποι τρέχουν αποκτούν διάφορα συνήθιστα χρώματα, όταν βρίσκονται συνεχώς σε επαφή με ορισμένους βιοχημικούς αμύλους. Π. χ. τα μαλλιά των εργατών των χυτηρίων χαλκού ή ορειχάλκου γίνονται συχνά πράσινα, ενώ οι εργαζόμενοι σε ορυχεία κοβάλτιου ή σε εργοστάσια λουλακίου έχουν μαλλιά μπλε.

ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ γι' αλκοολικούς

Τα βάσανα των Σουηδών μεπέρδων

Η Σουηδία είναι η χώρα της αβθονίας. Και όμως υπάρχει ένα είδος που δίδεται στους κατοίκους της με το σταγονόμετρο: το κρασί και τα οίνονομα. Όχι γιατί υπάρχει έλλειψη. Άλλα γιατί η κυβέρνηση σκέφθηκε πως αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος για να περιορίσει τη διάδοσι του αλκοολισμού.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στη Σουηδία δεν υπάρχουν μπάρα. Κρασί και ποτά μπορείτε να πιείτε μόνο στα ρεστωράν και μόνο τις ώρες του φαγητού. Όλο τον άλλο καιρό απαγορεύονται.

Θα νομίσετε ίσως ότι την έλλειψη αυτή μπορείτε να την αναπληρώσετε παίρνοντας στο σπίτι σας κρασί ή ποτά. Εδώ όμως ισχύουν άλλοι περιορισμοί. Κάθε οικογένεια δικαιούται να πάρει τέσσερες λίτρες ποτών το μήνα και οι άγαμοι μόνο τρεις.

Απομένουν οι σφραγισμένες μπουτίλλες. Άλλα κάθε μπουτίλλια που αγοράζεται καταγράφεται. Και στο τέλος του έτους η εφορεία σας στέλνει μια ειδοποίηση ότι πρέπει να πληρώσετε έναν πρόσθετο φόρο, που είναι βαρύτερος σμειωτέων, για την καταναλωσι αυτή κρασιού και ποτών. Όσο περισσότερο πίνετε, τόσο περισσότερα θα υποχρεωθείτε να πληρώσετε. Και το ποσό αυτό είναι άσχετο προς την ειδική φορολογία που ισχύει για τις μπουτίλλες και που ανέρχεται σε 15% επί της αξίας του.

Άλλα κι' αν αδιαφορήσετε για τις χρηματικές συνέπειες, υπάρχει ένας άλλος κίνδυνος. Άλλοιμονοι αν περάσει από το μυαλό ενός αστυφύλακος ή ενός μέλους των περιφημών «επιτροπών ενχαρείας», που λειτουργούν και στα μικρότερα χωριά ακόμη, πως είσατε μεθυσμένος.

Σας οδηγούν άμεσα στο τμήμα, όπου σας υποβάλλουν σε μια βασανιστική εξέταση: Σας υποχρεώνουν ν' ανοιγοκλείσετε στη στιγμή τα μάτια σας, να ενώσετε τους δυο δείκτες του χεριού σας στο στήθος σας, να μαζέψετε διάφορα μικρά χαρτάκια που είναι σκουριασμένα στο έδαφος, αφού πρώτα στρίψετε δεκα φορές στις άκρες των ποδιών σας!

Και μετά την εξέταση αυτή, όμως, ο αστυνομικός μπορεί να έχει αμφιβολίες. Σας παραπέμπει τότε στο δημοτικό ιατρείο, όπου σας κάνουν εξέταση του αίματος. Αν ο γιατρός ανακαλύψει την υπαρκτή παρουσία του αλκοόλ, όπου σας εξετάσει τότε στα ερυθρά αιμοσφαίρια σας στέλνουν άμεσα σε ένα από τα ειδικά σανατόρια για αλκοολικούς, όπου θα παραμείνετε τρεις ολοκληρωτές μήνες. Σε περίπτωση υποτροπής, η ποινή διπλασιάζεται, τριπλασιάζεται κτλ.

Τα δύο μεγαλύτερα σανατόρια αυτού του είδους στη Σουηδία είναι ο Πύργος του Βανούγκα, περίφημος γιατί στέγαζε άλλοτε τους έρωτες της βασιλικής Χριστίνας με το Γάλλο Ιππότη ντε Λαγκρανί και η νήσος του Κούρον, που σημαίνει «νήσος της θεραπείας» και που είναι περισσότερο γνωστή ως «νήσος των μεπέρδων».

Στον πύργο του Βανούγκα στεγάζονται σήμερα διακόσιοι «κατάδικοι». Εργάζονται πέντε ώρες την ημέρα σε μια προνομιούχο έλα και τις υπόλοιπες ώρες είναι ελεύθεροι να γυρίζουν μέσα στο πελώριο πάρκο που περιβάλλει τον πύργο. Η τροφή τους είναι άφθονη, αλλά εκτός από νερό και γάλα δεν τους επιτρέπεται να πίνουν τίποτε άλλο. Κάθε πρωί, ο γιατρός τους κάνει μια ειδική ένεση ως πού να εξαφανισθεί και το τελευταίο ίχνος αλκοόλ από τον οργανισμό τους.

Η διαμονή στη νήσο του Κούρον, που βρίσκεται στο μέσον της Λίμνης Βάρταν, είναι ακόμη πιο ευχάριστη. Οι «κατάδικοι» μένουν σε κομψές βίλλες, που έχουν όλες τις σύγχρονες ανέσεις.

Μερικοί ανάμεσα σ' αυτούς τους «κατάδικους» είναι πολύ τακτικοί πελάται και περνούν τους περισσότερους μήνες το χρόνο εκεί. Μεταξύ αυτών βρίσκεται ένας γλύπτης, που οι γιατροί τον έχουν χαρακτηρίσει αθεράπευτο, ένας δημοσιογράφος, που περνάει το τρίτο εξάμηνο του στη νήσο του Κούρον, ένας στρατιωτικός ιερέας, που ορκίζεται ότι από 25 χρόνια δεν έχει βαλσει νερό στο στομάχι του, ένας από τους πιο καλούς σύγχρονους ποιητές της Σουηδίας, ένας πολύ πλούσιος τραπεζίτης, που εξήγησε την αποστολή του η ίδια η γυναίκα του και πολλοί άλλοι, που προέρχονται από όλα τα κοινωνικά στρώματα. Γιατί στη Σουηδία όλοι είναι ίσοι μπροστά στο νόμο και οι εξαιρέσεις είναι ολόκληρα άγνωστες.

Ο «ύπ' αριθμό 1» έγχρως των Σουηδών μεπέρδων είναι ο καθηγητής Όλαφ Κίνπεργκ, που είχε κάμει άλλοτε θεραπεία απορροφίνου στον Γκαίρινγκ και είχε διακηρύξει από το 1925 ότι ήταν ένας επικίνδυνος τρελλός.

Ο καθηγητής Κίνπεργκ είναι ακούρατος στο έργο αυτό της καταπολέμησης του αλκοολισμού στη Σουηδία. Άλλα, παρ' όλες τις προσπάθειές του, οι επίσημοι στατιστικές βεβαιώνουν ότι ο αριθμός των αλκοολικών κυμαίνεται σταθερά γύρω από τις 100.000 σ' έναν πληθυσμό μόλις 6 εκατομμυρίων κατοίκων.

ΑΝΤΡΕ ΚΕΡΑΝΖ

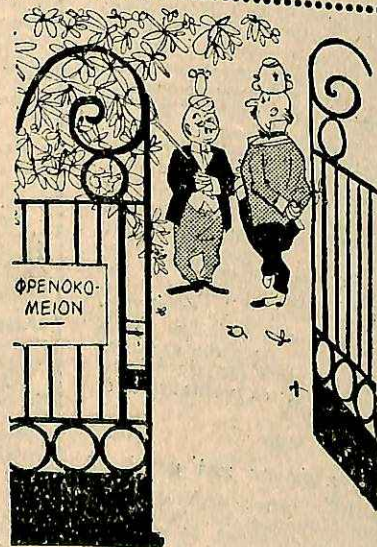

Η ΜΙΚΡΟΛΑΤΟΥ ΤΕΚΝΟΝ

18ον — Φοβάσαι κιόλας; «Οχι δά!... Αυτά δεν είναι τίποτε. Ένα απλό παιχνίδι. Μία βελόνα κώνεται τόσο εύκολα στα νύχια. Ένα δεύτερο ξεφωνητό της Χουάν -Φεε πιο παρακτικό τη σταμάτησε. Δεύτερη βελόνα είχε κωστή σε άλλο νύχι της παιδούλας. — Χουάν-Φεε, μούγκρισε άγρια ο Κθάγκ. — Οχι!... Δεν θέλω να πονάς. — Κθάγκ - Σύ... φώναξε παρακτικά η κοπέλλα, ενώ ο δήμιος, άτακτος της έ- χωνε την τρίτη βελόνα στο νύχι. — Και δεν μπορείς να μιλήσω άλλο. 'Ο πόνος τη νίκησε. Έγειρε πίσω το κεφάλι της κι έβρισε ακίνητη, σαν πεθωμένη. — Πέθανε! ξεφώνισε ο Κθάγκ - Σύ. — Οχι δά, αποκρίθηκε η Γεχονάλα. Τό- λες αυτό γιατί δεν έχεις συννθίσει σε τέ- τοια θέαματα. Είναι ντροπή για έναν αὐτο- κράτορα να δείχνει τόσο αδυναμία. Δεν ξέρεις πόσον πόνο μπορεί να βαστάει ο άνθρωπος. 'Η Χουάν - Φεε λιποθύμησε έ- πείδη της έχωσαν τρεις βελονιτσές στα ρόδια νυκτιάς της. Δεν είναι τίποτε. Λίγο νερό θα την κάνει άμεως να συνέλ- θη... Και θα ιδής τη φανταστική άνοχη θα δείξει ώπου να πεθάνη. Δεν αποκλείε- ται να βαστάει όλη τη νύχτα στα βασανι- στήρια, ώπου να ξεψυχήσει. — Τέρας! βρυχήθηκε ο Κθάγκ - Σύ. 'Αν- θρωπομόρφο τέρας!... — Για κύττα την! συνέχεται κιόλας! είπε η Γεχονάλα. — Πραγματικά, ο δήμιος έρριξε έναν κου- βά νερό στο πρόσωπο της δυστυχισμένης κοπέλλας κι' αυτή πετάχτηκε μούγκρίζον- τας σαν πληγωμένο ζώο. — Οχι!... φώναξε ο Κθάγκ - Σύ. Σταμα- τίστε!... — Και γυρίζοντας στη Γεχονάλα, και κυτ- τάζοντας την με θανάσιο μίσος. — Με νίκησες! τής είπε. Παραδίδομαι. Κάλεσε τους πρίγκιπες και όποιον άλλο θέλεις, και θα πω ό,τι μου επιβάλλεις να πω. — 'Επί τέλους! φώναξε η βασιλομήτωρ ά- νοστενάζοντας μ' άνοκούςφισι. — Μονάχα, είπε ο Κθάγκ - Σύ, μονάχα ένα πράγμα θέλω να ξέρω. Μου δίνεις το βασιλικό σου λόγο, πως δεν έχει πιά τί- ποτε να πάει η Χουάν - Φεε; — Σου δίνω το λόγο μου, πως κι' η Χουάν - Φεε κι' εσύ δεν έχετε τίποτε να πάθετε, απόλυτα τίποτε, αν συμμορφωθί- τε απόλυτα με τη θέλησή μου. — Τότε διάταξε να τη λύσουν. — Λύστε την! είπε η Γεχονάλα, κι' οι δέ- μιαι έλευθέρωσαν την δυστυχισμένη κο- πέλλα. — Κύτταξε γύρω της η Χουάν - Φεε, ζαλι- σμένη. — Κθάγκ - Σύ! φώναξε βραχνά. Τί συ- νέβη; Δεν θέλω. — Αλλά η φωνή της Γεχονάλα άκούστηκε δυνατή: — Ν' απομακρυνθί τώρα από δω η Χουάν- Φεε... 'Οχι, μη φοβάσαι Κθάγκ - Σύ, θα την περιποιηθούν, θα την θάλουν ν' ανα- παύθι ώπου να τελειώσει η δική σου ή διαδικασία. Κι' έπειτα, θα πας να τη βρής. — Οί φρουροί σήκωσαν στα χέρια τη Χουάν- Φεε. Και την άλλη στιγμή όλα χάθηκαν μπροστά από τα μάτια του Κθάγκ - Σύ. Και τότε η Γεχονάλα του είπε: — Εσύ θα μείνεις μόνος στα διαμερίσμα- τά σου ώπου να σε είδοποιήσω. Δεν θα περιμένεις πολύ. 'Ελαχιστά λεπτά της ώ- ρας. Τάχω όλα έτοιμα, έπειδή ήμουν βε- βαιο πως έτσι θα τελειώνει η θλιβερή αυτή ιστορία.

Ο Κθάγκ - Σύ ταπεινώνεται

Στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου ήσαν κιόλας μαζεμένοι όλοι οι πρίγκιπες κι' οι αὐλικοί. Περιμεναν πολλή ώρα, έπειδή η Γεχονάλα είχε διατάξει να συγκεντρω- θούν μόλις συρροήσουν, οίγουρη για την απάντησή του Κθάγκ - Σύ. — Όταν είδαν την Γεχονάλα - Τοί, έσκυ- ψαν και προσκύνησαν ως το έδαφος. — Ανέθηκε αυτή και κάθισε με ύψος αγέ- ρωχο στο θρόνο της. — Έρριξε μία δεσποτική ματιά γύρω, και άρχισε με φωνή σκληρή, σταθερή: — Πρίγκιπες κι' ευγενείς της αυτοκρα- τρίας, Σας κάλεσα σε μία θλιβερή συγ- κέντρωση. 'Η καρδιά μου είναι ραγισμένη. 'Ο γιός μου, ο άντρας που ανάθεωσα σε γιό μου, φέρθηκε ανάξια. Δάκρυα μου έρχονται στα μάτια, καθώς αναγκάζομαι να κάνω αυτή την ομολογία. 'Αλλά, είμαι υποχρεωμένη να αναγνωρίσω την αλήθεια. 'Εξ άλλου και μόνος του ο αυτοκράτορας τό αναγνωρίζει. Τώρα, σε λίγες στιγμές θα τον ιδίτε μπροστά σας. Και θα ιδίτε σε ποιά θλιβερό σημείο μπορεί να φέρη έναν αυτοκράτορα μία κακή συμβουλή και μία κακή σκέψη. — Σταμάτησε και έκανε ένα νόημα. — Μία πλαγινή πόστα άνοιξε. Κι' ο Κθάγκ - Σύ φάνηκε στο κατώφλι. — Ήταν ντυμένος με τη μεγάλη αυτοκρα- τορική στολή του. 'Ετσι του είχε μνησεί η Γεχονάλα να ντυθεί. Πίσω του έρχονταν δύο αὐλικοί. — Ο Κθάγκ - Σύ έρριξε γύρω του μία μα- τιά άθελα τρομαγμένη. — Προχώρησε ως τη μέση της αίθουσας, του ψιθύρισε ο ένας από τους αὐλικούς: — Μιχανικά προχώρησε ο αυτοκράτορας. — Στάθηκε ολόκληρος μέσα στη απέραντη αίθουσα, νοιώδοντας σαν μαχαίρη τόσα μάτια κορφωμένα πάνω του. — Τό κατάλαβαν πως ήταν κλωμός σαν πεθωμένος. Τό κεφάλι του βούιζε. — 'Αλλά, για να μη λυγίση, για να μη φω- νάζη λόγια τρελλά, έσπερνε μπροστά του τό ολλοκωμένο από τον πόνο προσωπάκι της Χουάν - Φεε. — Κθάγκ - Σύ, είπε σοβαρά η Γεχονάλα - Τοί. 'Η στιγμή είναι θλιβερή και για σένα, και για την αυτοκρατορία. 'Αλλά, ευτυχώς τα πνεύματα των προγόνων σου σε φωτί- σαν να ιδής τό σωστό, έστω και άργά. Κι' είναι η μόνη παρηγοριά για την πονεμένη μου καρδιά η σκέψη πως μόνος σου με έλεύθερη απόφαση θέλησες να εξέλθεις. Τί έχεις ν' απαντήσεις; — Ο Κθάγκ - Σύ είχε λάθει οδηγίες ότι ώφειλε να επαναλαμβάνη λέει προς λέει, τα λόγια που θα του ψιθύριζε ο αὐλικός, που στέκονταν πίσω του. — Κι' ο αὐλικός, άρχισε να ψιθύριζε: — Βασιλεύσά μου και μητέρα μου!... Μά- νος μου, με τη θέλησή μου, παρουσιάζο- μαι στη συγκεντρωσι των πριγκίπων και των ευγενών της αυτοκρατορίας. — 'Είπε βαρύ τό έργο μου, κι' η ντροπή μου θάλνει τό νοῦ... 'Αλλά, είναι μικρό, ναν αυτοκράτορα να έναν άνθρωπο και για έ- ζιμό του, παρά να αναγνωρίση τό φται- — 'Επαναλάμβανε μηχανικά στην άρχη τα λόγια ο Κθάγκ - Σύ, κι' ούτε καταλάβαινε τί έλεγε. Λίγο λίγο, όσο αντιλαμβάνονταν την κατάστασι, του έρχονταν σαν τρέλλα.

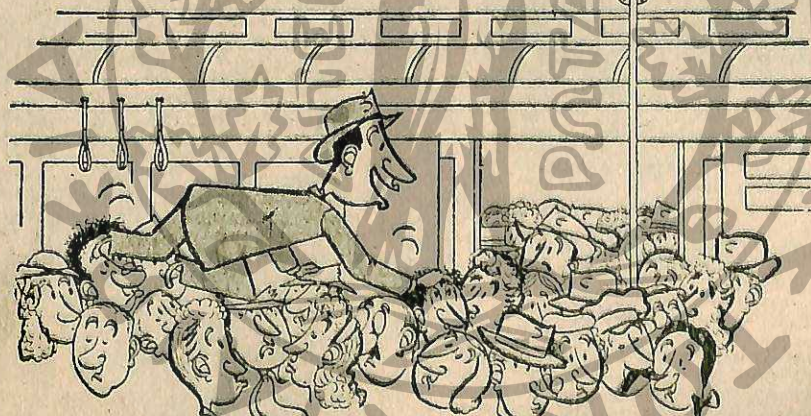
— Δεν μπορεί κανείς να συζητήσει μαζί σου σοβαρά. Είσαι θεότρελλος!...

Ο θυμός του ανέβαινε στο κεφάλι του, και με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυα της λύπης που τον έπνιγαν. — 'Όστόσο εξακολουθούσε να επαναλαμ- βάνη: — Τα κακά πνεύματα μου δόλωσαν τό νοῦ. Με παρέσυραν σ' ένα δρόμο που θα- σφενε όχι μονάχα τη δική μου την κατα- στροφή, αλλά και όλης της αυτοκρατο- ρίας τό χαμό. — 'Ας κοιτάξω, μου υπόδειξαν να κά- νω ώριμμένες μεταρρυθμίσεις. Οί μεταρ- ρυθμίσεις αυτές είναι ολέθριες, και τώρα μετανοιούμενος και ταπεινός, τις άποκη- ρύττω. — Πρόφερε σκληρά τα λόγια, λές και τον έπνιγαν στο λαιμό. — Ευτυχώς συνέχισε, οι θεοί τιμώρησαν τους πρωταίτιους όπως τους άείζει. 'Ο θα- νατός των ύπουρων μου είναι η πρώτη πράξη που μπορεί να με εξέλθω. Θα έ- δινά τέλος και στη δική μου τη ζωή, αν δεν καταλάβαινα ότι έχω υποχρέωσι να ζω και να εξέλθω. 'Ο θάνατος δεν θα ήταν αρκετή εξίλεωσι για μένα, για τό κακό πύκανα. Πρέπει να ζω και να βα- σανιστώ, για να με συγκωρήσουν οι θεοί στην άλλη ζωή. — Τον κύτταζαν όλοι με κατάπληξι, βου- βού, τρομαγμένοι. Οί περισσότεροι δεν φέ- νονταν πως ήταν δυνατόν να δεχθή πο- τέ μία τέτοια διαπόμψευσι ο αυτοκράτορας. Οί πιο έμπιστοι της Γεχονάλα, που φαντα- ζόνταν, μάντευαν μάλλον, ποιά μέσο εί- κε μεταχειριστή η βασιλομήτωρ για να υ- ποτάξει τό γιό της, αὐτό χαμογελοῦσαν ειρωνικά. — Πρίγκιπες, συνέχισε ο Κθάγκ - Σύ, είμαι υποχρεωμένος ν' αναγνωρίσω ότι εί- μαι ανάξιος για να μείνω στο θρόνο. 'Η μητέρα μου, η ένδοξη αυτοκράτειρα Γεχο- νάλα - Τοί, που ώδήγησε τό λαό μας σε τόσες ένδοξες στιγμές, δέχθηκε πάλι να αναλάβη τό γέρα της χέρια την κυδέρ- ζονταν, ποιά κράτους. Δεν έχω λόγια να της εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου γι' αυτό 'Εγώ, τό μόνο που θα κρατήσω, είναι τό δι- καιώμα να εμφανίζομαι μία φορά τό χρό- νο, στο λαό και να κάνω τις θυσίες στα πνεύματα των προγόνων μας. Κι' αυτό, όχι επειδή είμαι άξιος. 'Αλλά για να μη δώσω στο λαό την εύκαιρία να σχολιάση τί γί- νεται μέσα στην ιερή πολιτεία. Για τό λαό τίποτε δεν θ' αλλάξει. 'Εσεις όμως θα έξερετε πως ένο αυτή τη στιγμή, δεν είμαι τίποτε άλλο κι' εγώ παρά ένας απλός υ- πάκουος της αυτοκρατορίας μας Γεχονάλα- Τοί. 'Ενας υπάκουος τοπεινός και μετα- νοιούμενος. 'Αλλο τίποτε, δεν μου επιτρέ- πει η συγκίνησή μου να πω... — Γονάτισε τώρα, του ψιθύρισε ο αὐλι- κός. — Ο Κθάγκ - Σύ φάνηκε να μην άκούσε. Στεκόταν εκεί, σαν απολιθωμένος και έ- νοιθε πως όλα στριφογυρίζαν γύρω του. — Γονάτισε, αν άναγασί τη Χουάν - Φεε, του ψιθύρισε πίσω του ο αὐλικός. — Στ' όνομα της άγαπημένης του, τα γόνα- τα του αυτοκράτορας λυγίσαν. — 'Ενα μουρμουρητό έτρεξε από όκρη σ' όκρη μέσα στο πλήθος των αὐλικών. Τέτοιο θέλημα, ένας αυτοκράτορας να γονατίζει, δεν τό είχαν ποτέ φανταστή. — 'Ενοιθών νη φρίκη να πλημμυρίξη τις καρδιές τους. — 'Η Γεχονάλα - Τοί άφηνε λίγα δευτερό- λεπτα να περάσουν. Κάρφωσε τα μάτια της στο θετό γιό της, και τό πρόσωπό της είχε μία θλιμμένη έκφρασι. — Σε λίγο σπκώθηκε. 'Απώσε τα χέρια της προς τό Κθάγκ - Σύ, και με φωνή θα- τρική, πρόφερε: — 'Ω, καλλίτερα να μη ζούσα παρά να ιδώ αυτό τό πράγμα με τα μάτια μου! Τό παιδί που τό όνόματά ένώ αυτοκράτορα, γον- τιστό κι' έξευτελισμένο... — 'Επειτα γύρισε, και ένώ σκούπιζε τάχα ένα δάκρυ είπε στους πρίγκιπες, με τόνο απειλητικό: — Βλέπετε που φέρνουν οι κακές σκέ- ψεις;... Αυτό τό θλιβερό θέαμα να μη τό ξεχάσετε σ' όλη σας τη ζωή. Και να θυμό- σαστε καλά, πως ο αυτοκράτορας της Κί- νας γονατιστός ψωλόληψε την πλάνη του. — Γύρισε έπειτα πάλι στό γιό της. — Σήκω άπάνω, παραπληγμένο αὐτο- κράτορα, είπε έπίσημα. 'Η μετάνοια σου σε εξίλεώνει. Με καρδιά ραγισμένη δέχο- σε εξίλεωσιν. Με καρδιά σου από τό θρόνο. Τά- μοι την παραιτησι σου από τό θρόνο. Τά- χερια μου είναι γέριχα πιά, και θα ήθελα να ξεκουραστώ. Κι' όμως για κατήρι σου, δέχομαι να έρσπαρής την κυδέρνησι του κράτους. 'Ας γίνη σύμφωνα με την έπι- θυμία σου. — Ο Κθάγκ - Σύ σπκώθηκε. Κύτταξε γύρω του σαν χαμένος. — Τώρα, μπορείς ν' άποσυρθής, του ψι- θύρισε ο αὐλικός. — Κι' ο πρίν λίγης ώρας αυτοκράτορας της Κίνας, σπκώθηκε μηχανικά μπροστά στη μητέρα του, και νοιώθοντας γύρω του την άπυσσάφαιρα σαν παγωμένη, έφυγε από την

αίθουσα του θρόνου που είχε γίνει αίθου- σα βασανιστηρίων γι' αυτόν, χειρότερη ά- πό την αίθουσα όπου είχαν κλείσει τη Χουάν - Φεε. — 'Η Σινάν - Κιάγκ — Στο διάδρομο προχωρούσε τρικλίζοντας. Τό μυαλό του είχε σταματήσει. Τώρα, δεν θυμόταν πιά ούτε τί ήθελε να ιδή τη Χουάν - Φεε. — Και βρέθηκε, έτσι, άθελα, στο δωμάτιο της Σινάν - Κιάγκ. Στην πόρτα θυμήθηκε πως εκεί τον είχαν οδηγήσει οι δύο αὐ- λικοί. — Κθάγκ - Σύ!... — Μία γυναίκα έφην τον έκανε ν' άνα- τριχιάση. Τότε θυμήθηκε τη Χουάν - Φεε. Τότε, σά να ξυπνήσει από τον έφιαλτη. — 'Η Σινάν - Κιάγκ στεκόταν μπροστά του. Τά μάτια της ήταν βουρκωμένα, κι' άπλω- νε τα χέρια της σαν να ήθελε να τον άγ- καλιάση, αλλά δεν τόλμούσε. — Τι θέλεις εσύ μπροστά μου; της ψιθύ- ρισε με κείλη τρεμουλιούσα. Μία τέτοια στιγμή τί θέλεις εσύ μπροστά μου; — Μία τέτοια στιγμή έχεις ανάγκη από αγάπη, του άποκρίθηκε. Γι' αυτό σ' έφερα κοντά μου... — Που είναι η Χουάν - Φεε; — Μία άστραπη μίσους πέρασε στο πρόσω- πο της νέας. — Σε περιμένει στο διαμερίματά της... Μη φοβάσαι γι' αυτήν, είναι καλά. 'Αλλά, θά ήθελα να σου πω... — Δεν θέλω τίποτε πιά ν' άκούσω, την έκοψε. 'Εγώ έκανα τη θυσία, για να μπο- ρέω να σώσω τη Χουάν - Φεε. — Και την έσωσες. Δεν φθάνει όμως αὐ- τό. 'Εσώσες τη ζωή της και τη ζωή σου, με την υποταγή σου, Κθάγκ - Σύ. 'Αλλά, τί θα την κάνης αυτή τη ζωή; — 'Εγώ; γέλασε ο αυτοκράτορας. 'Εγώ δεν την όρίζω πιά τη ζωή μου. 'Η Γεχονά- λα, φαντάζομαι πως θακη κάνει τό σκεδίο της. — 'Εχει κάνει πραγματικά τό σκεδίο της. Θέλεις να σ' πω; Θα σε φυλακίση στο Βανουσαν. 'Ομορφ φυλακή, έ; Μογευ- τική φύσι. 'Αλλά, φυλακή πάντα. Δεν θα- χης τό δικαίωμα ν' απομακρυνεσαι έξω ά- πό τον κίπο του παλατιού... — 'Και θά περάσει όλη σου τη ζωή θλιμ- μένος, απομονωμένος. Δεν θαχης τό δι- καιώμα να επικοινωνής με κανένα, παρά με τό πρόσωπο που θα σου όρίση αυτή. — Αν άνακαλυφθί κανένας άνεπιθύμητος στο Βανουσαν, η τιμωρία του θα είναι θα- νατός επί τόπου. Θα ζήσης όλη σου τη ζωή έρρημος από φίλους... ξεπεσμένος... 'Ενθ... — 'Υπάρχει τίποτε χειρότερο από αυτό που πέρασ; την έκοψε άνυπόμονα. — 'Α- φσέ με, Σινάν - Κιάγκ. 'Η ζωή τελειώσε για μένα. 'Αφσέ με να πάω να κρυφτώ από τα βλέμματα του κόσμου. — 'Η ζωή δεν τελειώσε για σένα του ψι- θύρισε και πήνε κοντά του. Φθάνει να θέ- λης να με άκούσης. — Την κύτταξε χωρίς ένδιαφέρον. — Κθάγκ - Σύ, του είπε με φωνή δονού- μενη. 'Η Γεχονάλα - Τοί μ' άγοπάει. Μου έμπιστεύθηκε πως η τιμωρία σου δεν θα είναι αιώνια, αν φερθής καλά. Και ξέρεις ποίος τρόπος υπάρχει για να της δείξης ότι πραγματικά μεταμελήθηκες; Ν' άπαρ- νηθής τη Χουάν - Φεε... — Σινάν - Κιάγκ!... — Μη βιάζεσαι ν' άπαντήσεις. Δεν θέλω να μείνω εγώ μόνη γυναικα σου. 'Οχι. 'Η Γεχονάλα σου έχει διαλέξει κιόλας τη δεύτερη γυναίκα σου. Θα είναι η Λάγκ. — 'Εξυνη κοπέλλα κι' όμορφη... 'Αλλά, αυτή δε θα την αγαπήσης πιο πολύ από μένα, έ;... Λοιπόν, Κθάγκ - Σύ, πείσε τη Χουάν - Φεε να φύγη θελπητακά από κον- τά σου. Ποιά θα είναι η θεοί της κι' αὐ- τής; Ξέρει πως σε παρέσυρε στην κατα- στροφή, δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένη. — 'Ας γυρίση κοντά στον πατέρα της, κι' έτσι άς κάνει όνειρα για τη μεταμόρφωσι του κόσμου. — 'Ας φύγη από την Κίνα γιατί φυσικά ο πατέρας της δεν είναι δυνατόν να έπιστρέψη πιά εδώ. — Σινάν - Κιάγκ, την έκοψε ο αυτοκρά- τορας, χάνεις τά λόγια σου. Τη Χουάν - Φεε την αγαπώ πιο πολύ και από τον έαυ- τό μου και τό άπέδειξα... — 'Ηλθε πιο κοντά του, τρέμοντας σύγ- κορμη η Σινάν. — ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνέχεια — 'Εκδόσεις — Κυκλοφόρησε εις δεύτερον έκδοσιν τό πατριωτικότατο βιβλίο της κ. Ζαν 'Αντρί «'Ελληνικός Παλμός», βιβλίο κατάλληλο για κάθε οικογένεια.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ δά είνε σε λίγο ώραιες;

Τί λέγει ο "Αγγλος συγγραφέας Ούξ- λεύ. Οί φροντίδες για την όμορφή και τά άποτελέσματά τους. 'Η ώρχιό- της και η ψυχική άσχημία. Τά έπτά θανάσιμα άμαρτήματα. — Σ' ένα πολύ προσεχές μέλλον, διερωτά- ται ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας "Αλντους Ούξλεϋ, όλες οι γυναίκες θα είνε άραγε ώραιες; — Και δεν είναι ο μόνος που κάνει αυτή τη σκέψη. Πολλοί άλλοι επίσης διετύπωσαν τε- λευταία παρόμοια έρωτήματα, βλέποντας την καταπληκτική αύξηση στις ήμέρες μας των διαφόρων μέσων που παράγει η διε- τής βιομηχανία της όμορφιάς και τις έ- ξαιρετικές φροντίδες που οι σύγχρονες γυ- ναίκες άφιερώνουν σ' αυτό τό κεφάλαιο. — 'Ο Ούξλεϋ υπενθυμίζει ότι, στις άρχες του πολέμου, οι "Αμερικανίδες δαπανούσαν την έβδομάδα, σύμφωνα με τις υπάρχου- σες στατιστικές, για την όμορφή του προ- σώπου και του κορμιού των ένα ποσόν που αντιστοιχεί προς 14 δισεκατομμύρια δραχ- μών, πράγμα που ανεβάζει την έτήσια δα- πάνη σε 720 δισεκατομμύρια δραχμών. Και οι άριθμοί αυτοί έχουν διπλασιασθή η τριπλασιασθή ίσως σήμερα. "Όσο για τις Εύρωπαίες, ο "Αγγλος συγγραφέας παρα- τρεί ότι, έδ αίτίας της φτώχειας των έ- κείνων που μπορούν να κάμουν οι περισσότε- ρες άπ' αυτές είναι μόνο να πλένονται, είναι άξιοθαύμαστο όμως, λέγει, τό ότι, μ' όλες τις στενοχωρίες των και την έλλειψι μέσων, προσπαθούν να μιμηθούν όσο μπο- ρούν περισσότερες τις γυναίκες της "Αμε- ρικής. — 'Αλλά ποιά είναι τά πρακτικά αποτέλέ- σματα αυτής της λατρείας προς την ω- ραιότητα, που ένισχύεται από μία τερατώ- δη βιομηχανία καλλυντικών, εργαλείων και ειδικών μηχανημάτων; Οί γυναίκες έγιναν ώραιότερες από άλλους; — Ναι, άπαντά ο Ούξλεϋ. — «'Υπάρχουν σήμερα, παρατρεί, περισ- σότερες γυναίκες από άλλους, του διαπι- ρούν τη νεανική τους όψη σε μία ηλικία που οι γιανιόδες μας ούτε να τό όνειρευθούν θα μπορούσαν. Οί «γυναίκες κυρίες», του- λάχιστον στους καλούμενους κοσμικούς κύ- κλους, γίνονται όλοένα και πιο σπάνιες. Τά λευκά μαλλιά και οι ρυτίδες, η καμπου- ρισμένη ράχη και τα βαθουλωμένα μάγου- λα θ' άνήκουν σε λίγο στο παρελθόν. Και θα έλθη πολύ σύντομα μία μέρα που τό πορτραίτο της υπέρας ένος καλλιτέχνου δεν θα διαφέρει καθόλου από τό πορτραίτο της κόρης της». — Τά αποτελέσματα αυτά δεν όφείλονται μόνο στη μεγάλη χρήση ειδικών καλλυντι- κών, αλλά και στο ότι οι γυναίκες ζούν ση- μέρα μία ζωή πολύ πιο υγιή από πρίν. — «'Η άσχημία, παρατρεί ο Ούξλεϋ, είναι ένα από τά συμπτώματα της άρρώστειας, ενώ η όμορφή είναι ένα γνώρισμα υγείας. — Που όμως πρόκειται να καταλήξη αυτή η διαρκώς έντεινόμενη λατρεία προς την ωραιότητα; Θα έλθη άραγε μία εποχή, ο- που όλες οι γυναίκες θα είνε ώραιες; — Νά τό κεφαλαίως σημείο που ένδια- φέρε όλες τις γυναίκες, αλλά και τους άν- δρες επίσης. — 'Ο Ούξλεϋ, που άναγνωρίζει ότι οι ση- μερινές γυναίκες είνε ώραιότερες από άλ- λους, άπαντά σ' αυτό τό έρώτημα άρνητι- κά. Τό συλλογισμό του θαπρέπει να τον χωνέψουν καλά όλες οι γυναίκες. — «'Η όμορφή ένος βάζου από πορσελάνη παρατρεί, είναι ένα ζήτημα που εξαρτάται από τό σχήμα, τό χρώμα και τις έξωτερι- κές διακοσμίες του. Τό βάζο αυτό ποτε- ρεί να είναι άδείο ή να χορημεύη για κατο- κία σε άράχνες, να είναι γεμάτο με μέλι ή με άκαθαρσίες. Τό περιεχόμενο του δεν έ- χει καμμία σχέση με την έξωτερική όμορφή ή άσχημία του. Δεν συμβαίνει, όμως, τό ίδιο και στο «άνθρωπινο βάζο». Γιατί έδώ τό περιεχόμενο είναι εκείνο που κάνει έναν άνθρωπο να φαίνεται ώραίος ή άσχημος. — 'Ο Ούξλεϋ άναφέρει παραδείγματα γυ- ναϊκών, που ως βάζα, ως έξωτερική εμφά- νισις, δηλαδή, ήταν πολύ ώραιες. Οί γραμμές τους, τά χαρακτηριστικά τους, τό χρώμα τους, όλα ήταν τέλεια. Κι' όμως δεν ήταν πραγματικά ώραιες, γιατί «τό γο- ητευτικό αυτό ανθρώπινο βάζο ήταν ή ά- δειο ή γεμάτο με κάποια άκαθαρσία». — 'Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στο βάζο από πορσελάνη, λέγει ο "Αγγλος συγγρα- φεύς, τό κενόν ή η ψυχική άσχημία διακρί- νονται στον άνθρωπο άπ' έξω. Είναι σαν να διαπερνούν τους πόρους του σώματος και να προβάλλουν στο έξωτερικό. — 'Η ψυχική άσχημία, κατά τον Ούξλεϋ, έχει άπειρες μορφές. Οί χαρακτηριστικώ- τερες άπ' αυτές είναι οι ακόλουθες: — 'Η άσχημία της ηλιθιότητας. — 'Αλλοίμο- νο! Πόσες ώραιες γυναίκες δεν είνε άπειλ- πιστικά ηλιθίες! — 'Η άσχημία της όκνηρίας. — 'Ο Ούξλεϋ παρατρεί ότι αυτό είναι τό θανάσιμο ά- μάστημα των περισσότερών ώραιών γυ- ναϊκών. 'Η συναισθησις του ότι είναι έξω- τερικά ώραιες τις βυθίζει σε μία άπερίγρα- πτη νοχέλεια, που εκδηλώνεται σ' όλη τη διανοητική και ψυχική ζωή τους. Μοιάζουν έτσι σαν κοιμισμένες κούκλες, που δεν πρό- κειται βέβαια να ξυπνήσουν ποτέ από τό βαθύ λήθαργό τους. — 'Η άσχημία του όθονος, που είναι κι' αὐ- τή τόσο συνθησισμένη στις ώραιες γυναι- κες. — Παράλληλα βαδίζει η άσχημία της πλεο- νεξίας. Οί γυναίκες, στην εποχή μας, έ- χουν καταληθθί από ένα τρολλό πάθο για πλούτη, για άνεσεις, για διασκεδάσεις, που εκδηλώνεται σε κάθε τους κίνησι και παρομορφώνει την έκφρασί τους. — 'Η άσχημία της λαγνείας. Κι' αυτή έπί- σης είναι ένα από τά κυριότερα χαρακτη- ριστικά της εποχής μας. — 'Ο τύπος της λα- γνης γυναίκας είναι πολύ της μόδας. 'Εκεί- νες που δεν είνε κάνουν τά πάντα για να φαίνονται πως είνε. Και ίκανοποιούνται με τό θαυμασμό μερικών ανθρώπων που, ποτε-

ΣΤΟ ΤΡΑΜ

— Σταθήτε, βρέ παιδιά, να βγώ!...

σας άγαπώ πολύ, πάρα πολύ, αλλά ποτέ δεν τή το μούσα να βρω μαζί σας έξω, άκουμπώντας στο υπράστος σας. Είπατε... πολύ αδύνατος. Και είμαι πολύ-πολύ παχυντά και κεντή... Άλλοι όμως, φίλε μου! Τό άρσίο μου όνειρο άδύνατο! - Χρυσή μου, άπάντης, ό πεισματάρης ό Ταρτεμπιόν, ποτέ δεν θ' άπαρνήθω τόν έρωτά σου. Σ' άγαπώ όπως είσαι... Όποιαδήποτε δοκιμασία μου έπιβάλεις θα τήν υποστά άγούγυστος, άρκεί να σέ καμώ δική μου.

»Είμαι άδύνατος; Εύ χεν-τρών. 'Η μόνη μου τροφή ά-πό τώρα και στο εξής θα είναι τή ζυμαρική. Θα γεμίσω τήν κειλιά μου μέ σουπές. Θα πίνω μπουκάλια άρωενικού για να τρυφώνω. Θα τρώω στο εξής τό κατ'επέταμο!

»Από μέρους σου όμως, άγ-γελέ μου, άφες κάθε ζυμαρική. Περιόριζο σέ καθορυντι-σμένο ψωμί και ψήτο κρέας. 'Εν ανάγκη κάνε και λίγο πο-δάλατο... 'Ετσι θα πετάξεις άρκετό άπ' τό βάρος πού σέ απελλίψει. Συμφωνώ;

- Συμφωνώ, άγαπημένε μου.

- Περιήγηση! Θουμάσια! συ-νέχισε ό Ταρτεμπιόν. Σέ τρεις μίνες θα ξαναγυρίσω άγαπού-λα μου. Κι' άν στο μεταξύ συ-τό μεταβληθώ μόνον ό έγκος σου κι' ή καρδιά σου μείνη ή ίδια, θα γίνης ό άχώριστος σύντροφός μου.

Χάρισε κατόπιν μέ τό στε-γνά τήν κειλιά τού γυαλιστερού τής μέτωπης κι' έφυγε, άποφα-σισμένος να γυρίση σέ τρεις μίνες... πεντοπλάσιος.

★

'Ενενηνταδύο ημέρες πέρα-σαν. Τρεις οσωτοί μίνες. Και σέ διάστημα αυτό είχαν κά-νει κι' οι δύο τους θούβιατα. Ό Ταρτεμπιόν ζύγισε τώρα 173 λίρες. Κι' 'Εκείνη; 'Εκείνη είχε μείνει πέτοι και κόκκα-λο!

ΓΙΑΤΙ ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ;

Μιά πρωτότυπη και διαφωτιστική έρευνα

Γιατί καπνίζετε; Τι είναι εκείνο πού σας κάνει νά καπνίζετε;

'Εκείνος ποτέ, αυτές τις έρω-θήσεις ενόσ έαυτού σας; Άσφαλώς όχι. Τις έκανε όμως... για λό-γαρισμό σας σέ διάφορα έξέχον-τα πρόσωπα ή Γαλλίδα δημοσιο-γράφος Ζανίν Ντενέ.

Τά συμπεράσματα τής έρένης της είνε πολύ ένδιαφέροντα.

Πρώτα - πρώτα, οι βιολόγοι βεβαιώνουν πως λίγη νικωτική στή γλώσσα ένός βατράχου τόν σκο-τώνει άμέσως και πως ένα σκυλί πεθαίνει έπειτα από τρεις ρουφη-ξίες καπνού.

Όσοσο όλοι έξέριμε πως ύ-πάρχουν άνθρωποι πού καπνίζουν μέρα και νύχτα αδιάκοπα κι' όμως φθάνουν σέ πολύ μεγάλη ηλικία.

Είνε διεγερτικό ή κατενυστικό τό καπνισμός;

Οί άνθρωποι τής έπιστήμης ά-παντούν ότι είνε μόνον κατενυ-στικό. 'Η χημική ένέργεια τού κα-πνού πάνω στο νευρικό μας σύ-στημα είνε υπαδαινή. 'Η επίδρα-σίς του είνε πιο πολύ αποτέλεσμα ύποδόλης.

'Ενός διάσημου ψυχιάτρου νινω-μόδοτης έπαισε ότι τό καπνισμός είνε μόνον καταπραυντικό.

- Έάν μερικοί άνθρωποι, είπε, άισθανόμην τήν ανάγκη νά καπνί-ζουν, αυτό σημάδεύει νά έργάζον-ται, αυτό σημάδεύει νά είνε έκ-νευρισμένοι και ζήτουν νά ήρεμη-σουν τά νευρά τών κρατήσεως κά-π. χ. δέν μπορεί νά κάμη χωρίς τό ποτό του, πού έχει κατανή-σει ιστορικά. Και ό Πουανκαρέ, πού δέν καπνίζε, έκανε διαρκώς σχέδια πάνω στή χαρτιά πού βρι-σκόταν υποστά του. Από τή μα-νιά του αυτή δέν γλύτωναν ούτε ή ήγγραφα, πού τά νείμζε μέ πό-σση, μέ σιλουέτες ζώων, μέ πο-λύπλοκα άραβουργήματα κτλ.

Μόλις είδε τόν Ταρτεμπιόν ή άτυχή νέα νουρμυρίσε μέ λυγμούς:

- Σας τό είχα πη ότ δέν ήμαστε καμωμένοι ό ένας γιά τόν άλλο. Τώρα είσατε οείς γοντρός κι' ένω σαν σπαγέτο! - Μήν απελλιζέσαι, άγαπού-λα μου, τής φωνής ό Ταρ-τεμπιόν. Θα ένωκάνουμε δίρι-τα. 'Εσύ γιά νά ξαναπαχύνης κι' έγω γιά νά ξανααδύναθώ. Συμφωνώ; Σέ τρεις μίνες θα γυρίσω. Περιμένε με. Θάρθω πίσω κομψός σαν τούς αστέ-ρας τού Χόλλυγουντ. Περιμέ-νε με...

'Εκείνη τόν περίμενε. Και ό Ταρτεμπιόν συνεπής στό ραν-τεβού του και στο λόγο του ξαναγύρισε σέ τρεις μίνες ά-κριβώς καμωμένος πιά τήν ίδανική σιλουέττα πού είχε ά-ποκτήσει, και σάσιους βλέπον-τας τήν άγαπημένη του πού σ' αυτό τό διάστημα είχε γίνει κι' αυτή μια έξαιρετική ύμορ-φιά φός-μυγκρ.

- Είσαι υπέροχη, λατρείο-μου! Μουρμούρισε έκστατικός. Είσαι θαύμα, είσαι άριστούρ-γημα, είσαι ποιήμα, είσαι ό-νειρο!

- Είμαι και... παντρεμένη! τού άπάντησε ξερά 'Εκείνη δεικνώντας του μια χρυσή βέ-ρα πού έλαμπε στο δάχτυλό της.

- Πως; έφέλλισε ένθρόνυν-τος ό δύστυχος Ταρτεμπιόν.

- Είμαι παντρεμένη, έπα-νέλαβε 'Εκείνη. Βλέπεις ένι-να τόσο ύμωρη όστε μ' έρω-τεύθηκε παράφορα ό ταπεινός της Ζαν Ντυράν και μέ ζήτηζε άμέσως σέ γάμο. Κι' όπως κα-ταλαβαίνεις δέν μπορούσα ν' άποκρούσω μια τέτοια τύχη...

Αυτή τή φορά ό πολυβασανι-σμένος Ταρτεμπιόν ξαναγίνε-πειτό και κόκκαλο, πραγμάτι-κός σκελετός, χωρίς νά ύπο-λάβη σέ καμμία άπολύτως δίατα!

ΖΩΡΖ ΖΕΡΙΟΛ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΗΘΕΙΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΛΟΡΔΟΙ...

Τά περδέσζα τής σημερινής 'Αγγλίας

Τό κατ'επέταμο τού κ. Σίδνευ Μάρτιν, στήν Γκάρρικ Στρήτ τού Λονδίνου έχει έμφάνισι πιο ά-συνήθιστη από κάθε άλλο στον κόσμο. 'Όταν μπη κανείς εκεί μέ-σα, βλέπει μόνον ένα μακρύ και υμνό άπάγκον από γυαλιστερό ύ-λο. Δέν υπάρχει πουμενά τό παρα-μικρό έχνος έμπορεύματος. 'Αν ό-μως ό έπισκέπτης κατεβή στα ύπό-γεια, θα ίδή πολλές γιλιάδες μα-κρόστενα τενεκεδένια κουτιά, το-ποθετημένα στή σειρά πάνω σέ ά-τελείωτα ράφια, πού νειμίζουν ά-περάντες θολωτές αίθουσες.

Τί περιέχουν τά κουτιά αυτά; Πολύτιμα ύφάσματα, βελούδα και μεταξωτά, στολισμένα μέ βαρύτι-μα κεντήματα, χρυσά και άσημέ-νια έμβλήματα, στέμματα δουκών, μαρκήσιων και κομητών, τουαλέ-τες άμυθητό άξίας, μανούες ιπ-ποτών, έπισημες σολές αυλικών και λόρδων, κτλ. Καθένα άπ' αυ-τά τά θαύματα κοστίζει σήμερα γιλιάδες λίρες.

Τις ημέρες αυτές, ό Σίδνευ Μάρτιν - ένας άξιοπροεσέτατος μεσοκόπος τζέτζεμαν - έχει ίδιαι-τέρως μεγάλη πελατεία. Γιατί ό βασιλεύς τής 'Αγγλίας δημιούρ-γησε μια καινούργια θουρνιά λόρ-δων. Κι' όλοι αυτοί, γιά νά λά-βουν μέρος στίς συνεδριάσεις τής Βουλής τών Λόρδων, νοικιάζουν τά άπαιτούμενα έπίσημα κοστούμια άπ' τό κατ'επέταμο τού Μάρτιν. 'Υ-πάρχουν εκεί όλων τών είδών στο-λές, γιά λόρδους, γιά πρεσβευτάς... άκόμη και βασιλικοί μανούαί τής στέφως! Κάθε πελάτης βρι-σκει ό,τι τού χρειάζεται και τό νο-ικιάζει γιά 4-5 λίρες.

'Η προνομιοχός άλλοτε τάξις τών Λόρδων έχει πολύ δημοκρατι-κοποιηθί, έπειτα άπ' τίς μεταρ-ρυθμίσεις πού έφηρμισε ό Λούδ Τζωρτζ. Κι' άποκτά καινούργια πρόσωπα προεργόμενα άπ' τίς λα-ϊκές τάξεις κι' άπ' τούς κύκλους τού εργατικού κόμματος. Πρά όλ-γαν έτών άκόμη, γιά νά γίνη κα-νείς Λόρδος, έπρεπε νά προσφέρη ένγυήσεις ότ θ' άφινε στους κλη-ρονόμους του τό λιγώτερο 100.000 λίρες. Γιά νά διατηρηθί δέ ό άριστοκρατικός χαρακτήρας τής Βουλής τών Λόρδων, ό εργατικός πολιτευτής πού γινόντουσαν Λόρ-δοι, έπρεπε νά ήσαν άνυπαντρώι ή παντρεμένοι δίγως παιδιά. Τώρα όμως έχουν λείψει αυτοί οι περι-ορισμοί.

'Υπάρχει, μεταξύ τών σοσιαλι-στών Λόρδων, μια μειονότητα πού καταγεται από παλιές άριστοκρα-τικές οικογένειες 3 ή 6 αιώνων. 'Αλλά ό Λόρδος Καλδερλεϋ είνε γνήσις άνθρωπος πού έχει στο όικόσημό του δύο σκαπάνες και μια λάμπα άνθρακαρυχείου. Δυό άλλοι είνε πωών ήδηροδρομικοί υπάλληλοι. Ό Λόρδος Άιμνιόν ή-ταν άλλοτε γραμματοκομιστής, ό Λόρδος Γουέτγουντ έργάτης νουπή γελών, ό Λόρδος Ντάρβιν ύφαν-τοουργός, ό Λόρδος Χέντερσον δι-μοιοσυνάφος, ό Λόρδος Στρίν ή-λεκτρολόγος, ό Λόρδος Σέφερν μι-κροτεχνίτης.

'Απ' τούς 890 Λόρδους τής Μεγ-βρετανίας, δέν λαμβάνουν μέρος στίς συνεδριάσεις τής Βουλής πε-ρισσότεροι από 80 - κι' άπ' αυ-τούς ό περισσότεροι είνε νερόμη-οι ή ανήλθοι, σοσιαλιστά.

Τά χρόνια είνε δύσκολα. Οί με-γάλες περιουσίες έχουν φορολογη-θί άλόπιτα. 'Επαμένως, κι' οι «πλούσιοι» άκόμη Λόρδοι - πολύ δέ περισσότεροι όί άλλοι - είνε άναγκασμένοι νά κάνουν ένα βιο-ποριστικό επάγγελμα ή νά δεχθών μια θέσι μισθοιά, κι' έτσι δέν υπό-ρούν νά συμμετέχουν τακτικά στίς συνεδριάσεις τής Βουλής.

'Εξ άλλου, όσοο δέν μένουν στο Λονδίνο, έχουν ν' άντιμετωπίσουν τά έξοδα τών ταξιδιών, πού κο-στίζουν ακριβώτατα.

'Όλα τά έξοδα τού σοσιαλιστού Λόρδου Σνέλλ συνιστανται στίς 5

λίρες πού παίρνει κάθε βδομάδα από ένα ένδοτικό συνδικάτο. Κι' ό σοσιαλιστής Λόρδος 'Ολνιερ δέν μπορεί νά πρεφύρεθί στίς συνεδρι-άσεις τής Βουλής, παρά μόνο κά-θε Τετάρτη, γιατί δέν είνε είνε βέ-σιν νά πληρώση όλόκληρο είσιτη-ριο τού σιδηροδρόμου άπ' τό Μπόν-κπορ όπου κατοικεί ως τό Λονδίνο. ένώ τήν Τετάρτη τό τσάινο κάνει έκπτωσι 50%.

'Εχει άλλάξει ήδη πολύ ή Βου-λή τών Λόρδων. Και τήν περιμέ-νουν κι' άλλες άκόμη μεταβολές... 'Ενα σχέδιο, πού πρόκειται νά συ-ζητηθί προσεχώς, προβλέπει ριζι-κές μεταρρυθμίσεις τής λειτουργί-ας της. 'Εκτός από μερικούς πού ή-λούς άριστοκράτες μέ κληρονο-μικά δικαιώματα, τά υπόλοιπα μέλη της θάναι διαλεγόμενα, γιά τήν προσωπική τους αξία, μετά-ξύ τών προσωπικοτήτων τής θουρ-γανίας, τού έμπορίου, τών συνδι-κάτων και μεγάλων οργανώσεων και τών έλευθέρων επαγγελματιών. Θα γίνη δηλαδή ένα είδος συντε-χνιακής Βουλής. Και τότε θα λι-γοστεύουν άσφαλώς σέ έπικίνδυνο σημείον οι δυνάεις τού Σίδνευ Μάρτιν, γιατί θα λείψουν οι τύποι κι' ή έπισιμότητα στίς συνεδριάσεις της.

●●

Οί ταχυρομαχίες έγιναν άπρόσιτες

'Η γενική ύψωση τών τιμών, πού παρατηρείται στήν 'Ισπανία, έπείρασε μεταξύ τών άλλων και τίς ταχυρομαχίες. 'Ενώ άλλοτε κι' ό φτωχότερος άκόμη λούστρος τής Βαρκελώνης ή τής Μαδρίτης υπο-ρούσε νά παρακολουθήσθι τό πα-τροπαράδοτο αυτό θέαμα, σήμερα πρέπει νάνε κανείς πλούσιος γιά νά πληρώσθι τό είσιτήριο, πού φθάνει τίς 80.000 έλληνικές δραχ-μές! Μέ τήν τόση ακρίβεια, δέν μπορεί βέβαια νά γεμισών οι «δόνες» από θεατές. Και τά έ-ξοδα όμως μέσ ταχυρομαχίας είνε τεράστια: Κάθε ταύρος κοστίζει σέ δραχμές περισσότερο από 10.000.000. 'Ενας καλός ταυρομά-χος, γιά νά σκοτώσθι δυό ταύ-ρους, ζητεί νά πληρώσθι 60.000.000. Γενικώς δέ, τό κόστος μιας ταχυρομαχίας μέ τρεις ταυρομά-χους κι' έξη ταύρους φθάνει τά 200.000.000 - έκτός άπ' τούς πό-ρους τού Κράτους!

'Εμπρός σέ μια τέτοια κατά-σταση, έλάχιστοι έπιχειρηματίαι τόλμουν νά διοργανώσουν ταυρο-μαχίες.

Κάπου - κάπου, δίδονται ταυ-ρομαχίες μέ άρχαίους ταυρομά-χους και μέ ταύρους παλιό νέου και δίγως μαχητικότητα. Είνε οι λεγόμενες «νοθιλαίνες». Στοιχί-ζουν φτηνότερα, δέν παρουσιάζουν όμως μεγάλο ένδιαφέρον και συνε-πώς, δέν έχουν πολλούς θεατές. Συχνότερα άπ' τούς άσθενείς ταυρομάχους κάνει τώρα τήν έρ-φάνισι τίς στίς Ισπανικές «δόνες» μια γυναίκα, ή ώραία Κον-ταίτα Τοντράν. 'Αντιμετωπίζει τούς ταύρους έπιπιπ, κι' όχι πεθί-σάν τούς συνήθισμένους ταυρομά-χους. Δέν έχει τήν αξία τών έμ-πειρων «απατανών», αλλά ή όμορ-φία της άντισταθμίζει τά τεχνικά της μειονεκτήματα.

Συλλέκτης τσιγάρων

'Αντί νά μαζεύη γοσιματάσημα ή κουμπιά, ένας 'Αγγλος προτί-μηση νά δημωφύρησθι μια πρωτό-τυπη συλλογή τσιγάρων. 'Εχει μα-ζεύει λοιπόν 394 διάφορα είδη τσιγάρων, κάθε είδους και προε-λεύσεως διευθετημένα όλα μέ τά-ξι μέσα σέ μια μεγάλη βιβλίνα. Ποσολεμικά, είχε μόνον 150 εί-δη. 'Ο πόλεμος όμως κι' οι ά-ναγκαστικές μετακινήσεις του - γιατί ύπηρέτουσε στο στρατό - τού επέτρεψαν νά πλουτίσθι τή συλλογή του.

Αυτοί που διευδύνουν τις τύχες του κόσμου

Η ζωή τους και οι συνήθειές τους με λίγα λόγια

	Ποιοί είνε	Τό περλθέν τους	Τά γεύστα τους	Ό τρόπος τής ζωής τους
ΑΤΛΗ (Κλέμαν)	Πρωθυπουργός τής 'Αγγλι-ας, 62 έτών. Μετρίου άνα-στήματος. Λίγο ντροπαλός. Είλικρινής.	Πολέμησε στο 1914-18. 'Ε-γινε κατόπιν δικηγόρος και βουλευτής. 'Εχει ένα γυίο και τρεις κόρες.	Τού άρέσει νά φαγουλεύη ό-ταν ψωνίζει, γιά νά κάνη κα-λή έκλογή. 'Αγαπάει τό τσέρρυ.	'Όταν μείνη μια μέρα έλεύ-θερος, πηγαίνει νά ξεκουρα-σθί στο κτήμα του, στο Στάντιορ.
ΓΚΑΝΤΙ (Μαχάτις Καρμα-σάντ)	77 έτών. 'Απίστευτα αδύνα-τος. Δέν έχει κανένα έπιση-μο τίτλο, αλλά είνε ό άναμ-φισήτης άρχηγός 300.000.000 'Ινδών.	Γυιός κυβερνητικού υπαλλή-λου τών 'Ινδών. Σπούδασε στήν 'Οξφόρδη. Δικηγόρος στή Νότιο 'Αφρική, πριν ά-φοσιωθί στα 'Ιδωδθ του	'Αποστρέφεται τήν καλοφα-γία και τήν άνεσι. Τρέφεται μέ κατσικίσιο γάλα και ύ-φαίνει ό ίδιος τά ρούχα του.	Μένει σ' ένα μικρό σπίτι, στήν περιφέρεια τής Βομ-δάης.
ΙΣΜΕΙ ΙΝΟΝΟΥ	Πρόεδρος τής Τουρκικής Δη-μοκρατίας, 60 έτών. Εύσε-δής, μετρημένος, ήρεμος. Μιλεί γαλλικά, άγγλικά και γερμανικά. Προσποείται κά-ποτε τόν κουφύ, από διπλω-ματία.	Γυιός δικαστού τής Σμύρ-νης. Σπούδασε στήν Κων-σταντινούπολη. Συνταγμα-τάρχης στα 31 χρόνια του. 'Επιτελάστας τού Κεμάλ. Πήρε μια μόνο γυναίκα. 'Ε-χει 3 παιδιά.	'Αγαπάει τήν οικογενειακή ζωή. Παίζει μπριόκι, μπιλιάρ-δο, σκάκι. Τού άρέσει ή κα-λή μουσική.	Αισθάνεται ιδιαίτερη αδυνα-μία γιά τό σπίτι του στήν 'Αγκυρα, πού οι τοίχοι του είνε στολισμένοι μέ πολυ-ριθμες εικόνες άλόγων.
ΜΟΛΟΤΩΦ (Βιατσλαβ Μιχα-ήλοβιτς)	'Επίτροπος έπί τών 'Εξωτε-ρικών τής Σοβιετικής Ρωσ-σίας. Φυσιογνομία άνεξιχνί-σστη, 56 έτών.	Σπούδασε στήν Πετρούπολη. Διοργάνωσε στα νεατά του υπολεσδικές φοιτητικές ό-μαδες. Κατά τήν 'Επανάστα-σι, ύπήρξε μέλος τών Σοβιέτ τής Πετρούπολης.	Κανείς δέν ξέρει τί τού ά-ρέσει και τί όχι.	Βρίσκεται παντού όπου συ-ζητούνται συνθήκες. Μοιρά-ζει τόν καιρό του στα άεσο-πλάνα (ταξιδεύοντας), τίς πρεσβείες, ένοδοχεία και τίς αίθουσες διασκέψων.
ΜΠΕΒΙΝ (Έρνεστ)	'Υπουργός τών 'Εξωτερικών τής 'Αγγλίας, 55 έτών. Πα-χύς, χαρούμενος τύπος. 'Ε-χει ύγεια σιδερένια.	Δυστυχισμένα παιδικά χρό-νια. 'Ορφανός από 8 έτών. 'Εκφορτώτης, Γραμματέ-ς 'Εν. λιμενεργάτων. 'Υπουρ-γός Έργασίας έπί Τσώρτσιλ.	Γερός στο φαγοπότι. Τού ά-ρέσει νά ζή καλά και χα-ρούμενα.	Ζή όπως όλος ό κόσμος, χω-ρίς ιδιορρυθμίες.
ΜΠΕΡΝΣ (Τζέιμς)	'Υπουργός τών 'Εξωτερικών τών 'Ηνωμ. Πολιτειών, 66 έτών. Μαλλιά γκριζά, τύπος 'Αμερικανός.	Δυστυχισμένα παιδικά χρό-νια, δύσκολα νεατά. Δικη-γός κι' έπειτα βουλευτής. 'Υπουργός τής Οικονομίας κατά τόν πόλεμο	Διαλέγει γραδάτες πολύ φανταζί. 'Ερασιτέχνης στε-νογράφος πρώτης τάξεως.	Ζή καλά, αλλά χωρίς σπα-τάλες.
ΝΤΕ ΓΚΩΛ (Σάρλ)	56 έτών. Γυιός καθηγητού τής φιλοσοφίας. 'Η τόσο γνώριμη σιλουέττα του χα-ρακτηρίζεται άπ' τό ψηλό του άνόστημα.	Λαμπρό στάδιο αξιωματικού. Πληγώθηκε δύο φορές στα 1914-18. 'Ιδρυτής νέας στρατιωτικής θεωρίας. 'Αρ-χιγός τής 'Αντιστάσεως.	'Αγαπάει προπάντων τή Γαλ-λία. Φοδερός καπνιστής, ό-ταν ένα δύσκολο πρόβλημα άπασχολεί τό νού του.	Ζή άπλά, όπως τό έπιτρέπουν οι περιστάσεις.
ΠΑΤΣΕΛΛΙ (Ευγένιος)	'Ο Πάπας τής Ρώμης Πίος ό 12ος, 70 έτών. Ψηλός, μέ βαθύ βλέμμα. Μιλεί 6 γλώσ-σες. 'Εγινε Πάπας τό 1939.	'Αρχιεπίσκοπος τής Σαρδη-νίας Νούτσιος από Μόναχο, έπειτα γραμματέας τού Κρά-τους τού Βατικανού.	'Αγαπάει υπερβολικά τό διά-δασμα.	Κατοικεί σ' ένα άπλό και μι-κρό δωμάτιο τού Βατικανού.
ΣΤΑΛΙΝ Τζουγκασβίλι 'Ιω-σήφ	'Αρχηγός τής κεντρικής Κυ-βερνήσεως τής Σοβιετικής Ρωσσίας, 60 έτών. Μέτριο άνάστημα. Μαλλιά γκριζά και σπύθνα, μέτωπο χαμηλό, γκριζά και διαπεραστικό μά-τια. Πλάτυ στήθος, κοντά μέλη.	Γυιός γεωργιανού χωρικού παπουτή. Γεννήθηκε στήν Ιυρλίδια. Μηκέρ στήν Ιερα-τική σχολή αυτής τής πόλε-ως. 'Εβρασε από νωρίς έπα-ναστατικά. Καταδικάσθηκε κι' έξορίσθηκε έπανελληνί-ως. 'Εχει δύο γιουούς και μια γοητευτική κόρη.	Τού άρέσουν τά όρσία στα-τιωτικά χιτώνια. Πρώι και πίνει πολύ. 'Εργάζεται άρε-τές άρες τή νύχτα. 'Αγαπάει τόν κινηματογράφο.	Ζή στή Μόσχα, σέ ώραία δι-αμερίσματα. Περνάει όλο τό-τέ άργεμά του στο Κρεμλίνο.
ΤΙΤΟ (Μπρός 'Ιωσήφ)	Πρόεδρος τής Γιουγκοσλαβι-κής Δημοκρατίας, 53 έτών. Ψηλός και καλοκαμωμένος.	Πρώην χτίστης και έργάτης μεταλλουργός. Αιχμάλωτος στή Ρωσία κατά τόν πόλε-μο 1914-18, άπελευθερώθη-κε άπ' τήν 'Επανάστασι και πολέμησε κατά τών Λευκο-ρώσων.	Τού άρέσει ή δρόσις. 'Εμπνέ-ει όλος του τις πράξεις ή σημερινή ιδεολογία του.	Ζή άπλά.
ΤΡΟΥΜΑΝ (Χάρου)	Πρόεδρος τών 'Ηνωμ. Πολι-τειών, 60 έτών. Ψηλός, αδυ-νικός, πάντα λογικός. 'Ακο-λουθεί τό θερμοκρατικό δόγμα τών Βαπτιστών.	Γεννήθηκε στο Μισσούρι. 'Υπήρξε έμπορος ψαλίκων, πριν άσχοληθί με τήν πολι-τική. Παντρεύτηκε τήν Μπές Ουάλλας, πού τήν ά-γαπούσε άπ' τό σχολείο. 'Εχει μια κόρη, τή Μάρ-γκαρετ, πού τελειώνει τώρα τό Πανεπιστήμιο.	Δέν τού άρέσει ή έπίδειξις. Περνάει ζωή ήσυχη και κα-ρηνική. Παίζει κάποτε πό-κερ. Δέν πίνει ποτά.	Κατοικεί στο Λευκό Οίκο, μά δυσκολεύεται στή συντή-ρησί του, γιαι πληρώνει τεραστίους φόρους γιά τά εισοδήματά του.
ΤΣΑΓΚ ΚΑ'Ι ΣΕΚ	Πρόεδρος τής Κινεζικής Δη-μοκρατίας. Ψυχρός, αμείλι-κτος, τρωμερός όταν θυμά-νη. 'Αφωρη έμφάνισις. Καμ-μία χιουμοριστική διάθεσις, 59 έτών. Δέν μιλεί καμμία ξένη γλώσσα.	Γυιός γεωργού. 'Ελαβε μέ-ρος στή Μαντζουριανή έπα-νάστασι τού 1911. 'Ο γά-μος του με τή κοριτωμένη Μεί-Λινγκ, τού έξασφάλι-σε πολλές και ισχυρές προ-σταςίες.	Στά νεατά του τού άρεσαν τά ιυκτερινά όρνια. Τώρα όμως περνάει ζωή άσκητική. Δέν πίνει, δέν παίξει χαρ-τιά. Κάνει τακτικά γυμνα-στική.	Ζή άπλά με τή γυναίκα του σ' ένα κτήμα, φρουρούμενο άγρυπνα και τρυφούμενο μέ τοίχο ύψους 5 μέτρων.
ΓΣΩΡΤΣΙΑ (Ουίνστον)	'Αρχηγός τού συντηρητικού κόμματος τής 'Αγγλίας. Δη-μιουργός τής νίκης.	'Επειτα από λαμπρές σπου-δές, ριχήθηκε στήν πολιτική και στή δημοσιογραφία συ-χνώνως, μέ διπλή έπιτυχία.	Τού άρέσουν τά πούρα, τά ούσκυ κι' ή ζωγραφική. Εί-ναι άρκετά φιλάρεσκος, ί-διως στα καπέλλα του.	Ζή άνετα σ' ένα έξοχικό σπίτι με μια καλή ακάδα. Διαβάζει πολύ, ιδίως άρ-χαίους συγγραφείς και ποιητάς.
ΦΑΡΟΥΚ	Βασιλεύς τής Αιγύπτου. 26 έτών. Ψηλός, μέ δυνατό χαρακτήρα και σταθερές ιδέες. 'Ο μεγαλειότερος γαι-οκτμήμων τού κόσμου.	Σπούδασε στήν 'Αγγλία και στήν 'Ελβετία. 'Η σύ-ζυγός του Βασίλισσα Φα-ρίντα, τού χάρισε δύο κόρες.	Τού άρέσουν τά καλά φα-γητά και τά όρνια αυτόκι-νητα.	Ζή στο παλάτι του, στο Κάιρο. 'Εχει τά ωραιότερα ίσως άσημά τού κόσμου κι' έχει ένα μικρό περίπτε-ρο κοντά στίς Πυραμίδες.
ΦΡΑΝΚΟ (Φραντζίσκο)	'Ισπανός δικτάτωρ, 53 έ-τών. Κ' γτος μάλλον, μέ πλατείς ώμους. Λιγόλογος.	Λοχαγός στα 20 χρόνια του. Πολέμησε στο Μαρρόκο. Στρατηγός στα 34 χρόνια του και άρχηγός τού 'Επι-τελείου τό 1934.	Τού άρέσουν τά σπόρ, ή Ιππασία, τό κινύγι. Πρώι καλά, πίνει λίγο, καπνίζει μέτρια.	Προσποείται ότι έχει άπλά-γούστα, αλλά άγαπάει τήν πολυτέλεια.

Η μεγάλη δυσία

Ο δικηγόρος Κλεριμάν Έργκιε μου διηγήθηκε μία μέρα την τραγική ιστορία του ζεύγους Φεριέρ.

Ο Κλώντ Φεριέρ, άρχισε ο φίλος μου, ήταν ένας νεαρός ζωγράφος με ταλέντο. Οι πίνακές του είχαν κάμει εντύπωση στους κριτικούς κι είχε πάρει το πρώτο βραβείο στο τελευταίο «φθινοπωρινό σαλόνι».

Λίγο καιρό άργότερα, συναντήθηκε με την Κλαίρη Λευάν.

Ήταν μια πολύ όμορφη νέα, που έγραφε ως δακτυλογράφος σε μία τράπεζα.

Από την πρώτη στιγμή, οι δύο αυτοί άνθρωποι ένοιωσαν ο ένας για τον άλλον μιαν άκατακίτητη έλξη, που έξεληξε πολύ γρήγορα ο ένας φλογερό αίσθημα... Ήταν και οι δύο πολύ νέοι ακόμα και γεμάτοι έμπιστοσύνη για το μέλλον. Έτσι, μία μέρα, η Κλαίρη εγκατέλειψε την Τράπεζα, για να γίνει γυναίκα του Κλώντ Φεριέρ.

Πιστεύουμε συνήθως πως ο έρωας σταματάει στο κατώφλι του γάμου. Άλλα, στην περίπτωση του Κλώντ και της Κλαίρης συνέβη το αντίθετο. Γιατί η άνακτη τους συνεχίστηκε και μάλιστα με μεγαλύτερη ένταση από πριν. Ήταν μια αληθινή λατρεία, που ένοιωσε ο ένας για τον άλλον.

Πέρασαν έτσι δυο χρόνια. Καί, ξαφνικά, ο Κλώντ έπεσε βαρύνει άρρωστος. Είχε πάθει παράλυση των άκρων. Η δυστυχισμένη Κλαίρη περνούσε μέρα και νύχτα στο προσκέφαλό του.

Άλλα, σιγά-σιγά, οι οικονομίες που είχαν εξαντληθεί. Καί η δυστυχία χτύπησε μία μέρα την πόρτα τους... Πως θα μπορούσε τώρα η Κλαίρη, χωρίς χρήματα, να περιποιηθεί το σύζυγό της; Είπε αλήθεια πως η κατάστασις του Κλώντ είχαν άρχισει να καλυτερεύει σημαντικά. Άλλα θα περνούσαν πολλοί μήνες ακόμη ως που να υπορσθή να αναβεί την ύπεια του και να έλυνσθή.

Η Κλαίρη κατέφυγε τότε στον τραπεζίτη Μερσιέ, τον παλιό προϊστάμενό της. Είχε ανάγκη από ένα μικρό δάνειο.

Εκείνος προθυμοποιήθηκε να την εξυπηρετήσει και της έδωσε είκοσι χιλιάδες φράγκα. Η Κλαίρη του υπόγραψε ένα γραμμάτιο που έληγε έπειτα από ένα μήνα.

Μην άνησυχής για την εξέλιξη της είπε ο Μερσιέ, καθώς έσπασε τον εύχαιστούς. Έάν δεν είθροίσε τον τρόπο στην προθεσμία, θα αυτό το ζήτημα...

Και η Κλαίρη, όπως ήταν επόμενο, δεν ήταν συνεπής στην προθεσμία. Ένα πρωί, ένας δικαστικός κλητήρας της κοινοποίησε μια άνω-

Η νεαρή γυναίκα έκουσε την αλήθεια από τον άνδρα της και έτρεξε άμέσως στον Μερσιέ. Παρακάλεσε, έκλαψε, σύρθηκε στα πόδια του...

Ο τραπεζίτης είχε οικονομικές στενοχωρίες και πως αυτός δεν μπορούσε να κάμει τίποτε... Εκτός αν...

Αφού την άφησε να ταπεινωθή και να εξευτελισθή μπροστά του, της έκαμε στο τέλος τις αντίθετες προτάσεις του... Την άγαπούσε από την εποχή που την είχε στην υπηρεσία του, της είπε, και ήταν εύκολη για-τί το μικρό αυτό περιστατικό του επέτρεπε να της το υπενθυμίση...

Η Κλαίρη έφυγε κατανακτι-σμένη. Άλλα, μερικές ημέρες αργότερα, ένας δικαστικός κλητήρας πήγε και πάλι στο σπίτι της για να κάμει κατασχέσι στα έπιπλα.

Η δυστυχισμένη έτρεξε στο τηλεφώνου και πήρε τον Μερσιέ.

Λυπηθήτε με! παρακάλεσε, Συλλογισθήτε, τουλάχιστον, τον άνδρα μου... Η παραμικρή συγκίνησις μπορεί να τον σκοτώση...

Ο Μερσιέ της απάντησε ότι αυτά τα πράγματα δεν μπορούσαν να συζητηθούν με το τηλεφώνου και την προσέκαλε να πάη το ίδιο απόγευμα ο ένας μικρό διαμέρισμα που κρατούσε στην οδό των Καπουκινών. Έπειτα έδωσε εντολή στον κλητήρα να αναβάλει την εκτέλεσι για μία μέρα...

Ο δικηγόρος Έργκιε κοντοστάθηκε για μερικές στιγμές.

Συντομεύω την αφήγησί μου, είπε σε λίγο, γιατί δεν θα μου άρεσε να έπεκταθώ σε μερικές ανατριχιαστικές λεπτομέρειες που σας αφήνω να της φαντασθήτε... Η Κλαίρη, για να σώση τον άνδρα της, θυσιάσε την τιμή της...

Η κατάστασις του Κλώντ καλυτέρευε στο μεταξύ και σε λίγο ήταν καλά. Είχε άρχισει μάλιστα να εργάζεται.

Άλλα το καταραμένο γραμμάτιο βρισκόταν πάντα στα χέρια του Μερσιέ. Καί ο άθλιος άπειλούσε την Κλαίρη, πως θα φανέρωνε τα πάντα στο σύζυγό της, αν δεν δεχόταν να τον ξαναδώ.

Μία μέρα, η Κλαίρη πήγε στο ραντεβού που της είχε δώσει. Ήλπιζε ακόμη πως θα μπορούσε να τον συγκινήση... Άλλα, βλέποντας πως ήταν ανένδοτος, άρπαξε στην άπελπισία της μια βαρεία τοιμητιά από το τζάκι και χτύπησε μ' αυτή τον Μερσιέ στο κεφάλι. Ο άθλιος σωριάστηκε νεκρός!

Η Κλαίρη έτρεξε κατόπιν στην αστυνομία και άμολόνησε τα πάντα. Ήμουν συνήγορός της στη δίκη της... Οι ένορκοι την άθώωσαν...

Και έζησε κατόπιν με τον Κλώντ: ώρτια.

Ναι, απάντησε ο Έργκιε. Τρείς ή τέσσερες μήνες... Δεν θυμάμαι ακριβώς. Πήγαινα κάπου-κάπου και τους έβλεπα... Φαινόταν ήρεμοι και οι δύο... Δεν ήθελαν να δίνουν την εντύπωση πως υπέφεραν... Κι όμως ήμουν βέβαιος γι' αυτό... Η εύτυχία είχε φύγει μακριά τους... Άλλοι όμως! Δεν έπρόκειτο πια να ξαναγυρίση. Ένα πρωί, τους βρήκαν νεκρούς μέσα στο δωμάτιό τους. Είχαν άφήσει άνοιχτο το διακόπτη του γκαζιού, αφού πρωτίτερα είχαν φροντίσει να δώσουν την υπέρτατη από το σπίτι...

Έτσι, τεματίσαν μια ζωή, που ήταν ένα αδιάκοπο μαρτύριο και γιό τους δύο.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΥΚΛΟ

Αν θέλετε το πιστεύετε...

Οι αμερικανικές εφημερίδες γράφουν ότι ο Γκούντριν Πόουελ, Αυστραλός φάρας, κατόρθωσε να... φαρσική με το καλμί έναν καρκαρία βάρους 900 κιλών! Φυσικά, πρόκειται για τα γνωστά θυσιακά καλμία φαρμάκων, που χρησιμοποιούν σε άλλα μέρη οι φαρδές. Άλλα και πάλι το κατόρθωμα του Πόουελ φαίνεται υπερβολικό.

Το κατόντημα της «Σειρήνας της Αυτοκτονίας»

Η μυθιστορηματική ζωή της άρχιας Ότερο

Πρό όλων μνηνών, ο «μύθος» του γαλλικού θεάτρου Ανρύ Βαρνά είχε μια πρωτότυπη έμπνευσις: να εμφανισή πάνω στη σκηνή του «Καζίνο ντε Παρί» το φάντασμα της Ήραιας Ότερο. Μα δεν το πέτυχε.

Ίσως οι μεγαλειότεροι απ' τους αναγνώστες μας θα θυμούνται ακόμη τα μεγάλα που γνώρισε αυτή η γυναίκα - μία απ' τις μεγάλες σειρήνες του ημικαίου της εποχής 1890 - 1914, του καλού εκείνου και ξεγνοιαστού καιρού που δεν υπήρχαν ατομικές βόμβες και μικροβιακός πόλεμος, άλλα μόνο ασπνία, βάλς και γλέντι τρελλό... Η γόνισσα αυτή καταγόταν απ' την Ισπανία και λεγόταν Καρολίνα Ότερο. Οι σύγχρονοι της όμως την είχαν επωνομάσει χαρακτηριστικά «Ήραία Ότερο» κι οι Αμερικανοί την έλεγαν «Σειρήνα της αυτοκτονίας».

Πότες καρδιές είχε κάψει η γοητευτική Άνταλουζα χορεύτρια! Πότες μεγάλοι άριστοκράτες είχαν κατατραφή γι' αυτήν, πόσοι είχαν αυτοκτονήσει! Ένας Ρώσος πρίγκιπ της είχε μία μέρα:

Κατάστρεψε με, Νινούτσκα μα μη μ' αφήνεις!...

Ο Βαρνά λοιπόν σκέφθηκε να ξαναθυσιάσει στο παρισινό κοινόν τα πάθη, τις απολαύσεις, τα κουτομπολιά, τα σκάνδαλα της χρυσής προπολεμικής εποχής, εμφανίζοντας για μία ακόμη φορά στο πρόγραμμα ενός μεγάλου μιούζικ - κώλλ το όνομα της Καρολίνας Ότερο. Η Ότερο έχει εγκατασταθή στην Ισπανία. Πρό μνηνών όμως, βρισκόταν στο Παρίσι. Οι προτάσεις του Βαρνά την προσέλκυαν με στιγμή. Έπειτα όμως της φάνηκε τρέλλα να εμφανισή τα 80 χρόνια της και τις ρυτίδες της στο φως των προβολών της θεατρικής σκηνής. Καί ξαναγύρισε στην πατρίδα της, φεύγοντας μακριά απ' το Παρίσι, όπου της έφερνε λίγγο η σημερινή ακρίβεια της ζωής. Έχει γράψει πια όριστικά τη λέξη «Τέλος» στο μυθιστόρημα της περιπετειώδους ζωής της.

Θα μπορούσε νάταν βαθύπλουτη η γυναίκα αυτή. Οι διάφοροι φίλοι της της είχαν χαρίσει κασμήματα, μαργαριτάρια κολλίε, βίλλες, μέγαλα, έσοικα σπίτια... Της τάφαγε όμως όλα το καρτοπαιγνίο! Ένώ συνήθως ήταν μάλλον φιλόργουρη, έμπρος στο πράσινο τραπέζι έκανε τα λογικά της και το χρήμα εξατμιζόταν μέσα απ' τα δαχτυλά της.

Πως άποχτισε το πάθος της καρτοπαιξιάς; Όταν ήταν 22 ετών ακόμη, έτυχε να μη για πρώτη φορά ο ένας Καζίνο της Κιανής Άκτής. Είχε μείνει οχεδόν απένταρη, τον καιρό εκείνο. Στην ίδια κατάσσει βρισκόταν κι ο φίλος της, Ώστόσο η Ότερο δανεισθηκε ένα είκοσόφραγκο και τόπαιε στο πρώινο τραπέζι. Η τύχη την εύνοησε ανέπιαστα. Στο διάστημα της νύχτας, κέρδισε 50.000 φράγκα. Από τότε λοιπόν μπήκε στις φλέβες της το δηλητήριο της καρτοπαιξιάς.

Αυτό της ταράξε όλα, ακόμη και το διαμαντοστόλι στο «μπαλόνι», που είχε φέρει απ' τη Ρωσική Αύλη και που το πούλησε το 1914 για 10 εκατομμύρια - φαντασθήτε πως θα κόστιζε σήμερα! - ακόμη και τη βίλλα της στη Νίκαια, και το μεγάλο της στο Παρίσι που πουλήθηκε το 1928 για 800.000 φράγκα....

Το 1914, εγκατέλειψε τη σκηνή κι άρρωσθηκε ο-λοκληρωτικά στη καρτοπαιξία. Είχε γίνει συνηθισμένος τύπος όλων των Καζινών και των άριστοκρατικών καρτοπαιγνίων. Το 1926, το «Βιντεγκάρντεν» του Βερολίνου της πρόσφερε ένα συμβόλαιο 50 χιλιάδων φράγκων για 15 μέρες. Αυτή όμως άρνήθηκε. Μόνο τα χαρτιά την ένδιεφερον πια...

Χάθηκαν έτσι ένα - ένα τα κοσμήματα που της είχαν χαρίσει: το μαργαριτάρειο κολλίε με τις τέσσερες σειρές, πούχε εκτιμηθεί άλλοτε 500.000 φράγκα, τα ρουμπίνια, τα σμαράγδια, τα ζαφείρια της, τα μονόπετρα διαμάντια 50 καρατιών που φούρουσε στ' αυτά της...

Τέλος, καταστράφηκε ολότελα. Σήμερα δεν της έχει απομείνει παρά μόνο ένα μικρό έθσιο εισόδημα, μια γρηά υπηρέτρια κι ένας σκύλος. Όταν αναπολή τα περασμένα μεγάλα της, μετακρίζεται τρίτο πρόσωπο, σαν να μιλή για κάποιον άλλον: - Αυτή ζούσε σαν βασιλίσσα... Αυτή δεν μετανιώνει για τίποτε...

Εκεί κάτω, στην Ισπανία, όπου χόρευε άλλοτε τα πρώτα της «φανταγγο» δίπλα στο αμάξι που χραιμύε για σπιτι στη μητέρα της, η Καρολίνα Ότερο ανατρέπει τώρα κόττες... Καί κάπου - κάπου όνειροπολεί, κυττάζοντας τ' άστέρια, που της θυμίζουν το δικό της οδυμένο άστρο.

Το φίλμ με τα 191 φιλιά

Τό... έρωτικότερο φίλμ του αμερικανικού κινηματογράφου ήταν πιθανότατα ο «Δόν Ζουάν», που πρωτοπαίχθηκε στη Ν. Υόρκη το 1926. Διαρκούσε 2 ώρες και 47 λεπτά. Στο διάστημα δέ αυτό, ο πρωταγωνιστής Τζων Μάρφουρ έδινε 191 φιλιά στις διάφορες κατακτάσεις του, με άναλογα ενός φίλιού κάθε 53 λευτερόλεπτα κατά μέσον όρον!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

21ον

Το πρωί της 4ης 'Ιουνίου, ο Γκλό Βάρτεκ βρισκόταν ο τ ο φρουρίου του Βορείου Πόλου, μέσα στην αίσθησα με το μεγάλο κρυοτάλλιο θάλο.

Στη μέση, πάνω ο ένα ψηλό βάθρο, ήταν στήμενο το Τηλεδύναμον. Ο Γκλό κι ο Βίλφριντ κύτταζαν το ξάστερο νερό ενός μεγάλου κρυοτάλλιου κυπέλλου, που υπήρχε πάνω ο ένα τραπέζι. Κι έβλεπαν μέσα σ' αυτό, μικροσκοπικές, άλλα καθαρώτατες και με κάθε λεπτομέρεια, δυο μορφές που πηγαίνονερχόντουσαν, καθόντουσαν, έκαναν χειρόνους, μιλούσαν μεταξύ τους: την 'Ιρέν και τον Μαρτί.

Ναι, την 'Ιρέν και τον Μαρτί, έτσι όπως ήταν στην καρπία του υποδρυκίου «Λαμπά», χιλιάδες μίλλια μακριά απ' τον Πόλο!

Συγχρόνως, οι δυο άνδρες άκουγαν τα λόγια τους, με δυο ακουστικά ένωμένα με σύρματα με το Τηλεδύναμον.

Το Τηλεδύναμον

Ο Βίλφριντ ήταν ο μόνος απ' τους Βάρτεκ, για τον οποίον ο Γκλό ένοιωσε κι έδειχνε σιδήσθησα στήρξης. Γι' αυτό ακριβώς, του είχε επισημειωθεί τη διοίκησι του φρουρίου Βάρτεκ, που θα γινόταν το γενικό στρατηγείο του.

Ο Βίλφριντ, ο νόδος άδελφός του Γκλό, είχε άπεναντη αντίληψη, ένγκυλοπαιδική μόρφωσι και χαρακτήρα ένεργητικώτατον. Όπως κι η μητέρα του Έωσφόρου, ήξερε κι αυτής τα μυστικά του υπερτάτου άρχηγού της οικογενείας, τους σκοπούς και τις φιλοδοξίες του.

Με την 'Ιρέν και τον Ραυμόν, ο Έωσφόρος είχε θελήσει να κάμει μια πρώτη δοκιμή του Τηλεδύναμου. Καί το πείραμα είχε επιτύχει άπόλυτα. Σκυμμένοι πάντα πάνω απ' το μονικό κύπελλο, ο Γκλό έλεγε τώρα στο Βίλφριντ:

Καθώς βλέπεις, άναππé μου, η 'Ιρέν κι ο Μαρτίλ θεωρούν ότι νικήθηκαν όριστικά. Δεν μιλούν πια, σκέπτονται. Άκούσι το μουρμούρισμα που παράγει στα ακουστικά του Τηλεδύναμου η σκέψις τους, καθώς εκφράζεται σε λόγια... Ο Μαρτίλ ένιωσ αποφοτισμένος ν' ακολουθήση ως το τέλος την άπελπισμένη περιπέτεια, και ν' αυτοκτονήσθ όταν ιδή ότι χάθηκαν όλα. Δεν έφερε, ο καυμένος, ότι, στις 11 'Ιουνίου, η άνθρωπότης ολόκληρη, ή μάλλον εκείνη που μ' ένδιε, φέρει, δηλαδή η πολιτισμένη άνθρωπότης - θα ζή όταν το θελή έγω, και θ' αυτοκτονή μένον άν έγω το θελήσω...

Όσο για την 'Ιρέν, είχε αποφασισμένη όριστικά να σω, ήρ έπó τα μαρτύρια τα άγαππμένα της πρόσφατα. «Ας άφήσθ την άπειρήν επίδρασι του Τηλεδύναμου. Θα σου έξηγησώ τώρα όσα δεν έχεις καταλάβει ακόμα γι' αυτή τη μηχανή.

να έρχονται μόνοι τους οι άνθρωποι αυτοί... Έτσι, μάζεψα αρκετή φαία ύσσια, ώστε να γεμίσω αυτά τα κρανία.

Μα γιατί μεταχειρίσθηκες κρανία, κι όχι άλλα έπισημο-νικώτερα όργανα; δέκοψε ο Βίλφριντ.

Για συμβολισμό, Βίλφριντ! Δημιούργησα ένα ανθρωπίνο μυαλό με δύναμι σχεδόν θεία, κι ήταν οσωτό να το κλείσω μέσα σε κρανία ανθρωπίνα.

Άλλα...

Άλλα; το Τηλεδύναμόν μου δεν ένει τέλειο ακόμη. Δεν μπορεί να ενεργήσθ, παρά μόνο σ' ένα σπείριον κάθε φορά, κι όχι σε πολλά συγχρόνως.

Έχω επτά κρανία άλλα ένα μόνο «συγκεντρωτή - πομπή», αυτό το κουτί από πλατίνη, σκεπασμένο με κρύσταλλα. Ένώ ενεργώ στο «Λαμπά», δεν μπορώ να ενεργήσω συγχρόνως και στον Νυκτάλωπα, ο οποίος δεν έξω τι κάνει, από τις 21 Μαΐου.

Λοιπόν;...

Τώρα οι μηχανικοί μου εργάζονται στα έργαστήρια του «Γκόντ». Κι είμαι βέβαιος ότι, τα μεσάνυχτα της 9ης 'Ιουνίου, θα έχω έτοιμους άλλους έξη «συγκεντρωτάς-πομπούς», κι άλλα έξη κύπελλα από ραδιενεργό κρύσταλλο με νερό ήλεκτρισμένο...

Άλλα, κι άν ακόμη η Τύχη θελήσθ να μην έχω έτοιμοσθ ως τότε οι έξη συσκευές, έχω πάντως την βεβαιότητα ότι θα νικήσω τον Νυκτάλωπα.

Αυτός ο Νυκτάλωψ, ένει ο μόνος έχθρος μου, ο οποίος ανταποκρίνεται στην προφητεία του αρχαίου Ιερού βιβλίου, που μπόρεσα να έξηγησω με πολύ κόπο και πού λέει: «Ο Έωσφόρος δεν μπορεί να νικήθθ, παρά μόνον από τον άνθρωπο που τα μάτια του διαλύουν το σκοτάδι. Ο Έωσφόρος θα νικήθθ, άν ο άνθρωπος αυτός δεν πεθάνθ την ώρα της ημέρας, την ίδια με την ημερομηνία του μνηός, σημειωμένη απ' τη διαφορά της ηλικίας και της ποσότης...». Πρόκειται για ένα δύσκολο και πολύ ύψηλο ύπολογισμό, που ένει το έζες αποτέλεσμα: «Ως 10, ημέρα δεκάτη του μνηός, δεκάτη έκτη της σεληνης, έκτος μνηός του έτους.

Συνεπώς, ένει ο Βίλφριντ, πρέπει να σκοτώσθ τον Νυκτάλωπα στις 10 'Ιουνίου, τις 10 το πρωί, αλλιώς είσαι χαμένος!

Ο προξενητής

Ο Γερβάσιος ο Μαρινάτος, απ' το Άργοστόλι, το πήρε άπόφασι να παντρευθ. Έχει βαλει στο μάτι μια έμορφη κοπέλλα, μ' αρκετή προικα και μία μέρα άποφασίζει να στείλθ σπιτι της για προξενητή το φίλο του το Νιόνιο τον Άνγλο-Λέμονο απ' τη Ζακύνθο.

Εσύ, Νιόνιο μου, του λέει, είσαι τετραπέρατος, κόβει ή γάδισσα σου. Πήγαινε και κύτταξε να με βγάλψ άσπρο πρόσωπο.

Εντάξει, τζόγια μου, τον καθησυχάζει ο Νιόνιος. Όταν δά μου μιλήσουν για τα προτερήματά σου, ένω θα τα βαρύνω πάροχι.

Την ίδια μέρα ο Νιόνιος πάγε στο σπιτι της νέας κι άρχισε να εκθειάζθ το φίλο του:

Θά κάμετε, τζογούλες μου, έναν πρώτης τάξεως γαμπρό!

Όστε έναι καλό παιδί ο Γερβάσιος;

Καλό λέει; Μάλαμα! Διαιμόντι!

Έχει και κάμποση περιουσία, όπως μάθαμε.

Κάμποση; Μωρέ αυτός έναι πεντάπλουτος!

Κι έργατικός... Προκομένος...

Εργατικός; Δουλεύει ακόμα κι όταν κοιμάται, μά τον Άνιο!...

Μονάχα πού έναι λιγάκι κοντοφάλαρος.

Λιγάκι; Μονάχα λιγάκι; Μωρέ αυτός έναι θεότρα-

βος!... Ξεφώνισε ο Νιόνιος πάνω στη φόρα του.

Κι έτσι χάλασε το συνοικέσιο κι έμεινε ο Γερβάσιος μπουκάλα!...

πρόκειται να πεθάνει κανείς, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, για να νικήσουμε. Πρέπει να νικήσουμε με γιγάντια ζήλωμα! Θέλει να πεθάνει κανείς, βέβαια, αλλά θα πάσουμε τον Έωφορο ζωντανό ή νεκρό, θα τον κάνουμε ανίκανο πια να βλάψει, ουκίστως δε θα διατηρούμε άεστο το Τηλεδύναμο, για να το μελετήσουμε και να το μεταχειρισθούμε για την πρόοδο της ανθρωπότητας.

—Μη ξεχνάτε, άλλωστε, ότι, στο φρούριο Βάρτεκ, βρίσκεται η μητέρα της Λωράνης Παίλι... Έχει να κάνει χειρουργικές για το σκελετό μου;

—Κανείς δεν μίλησε. —Τότε λοιπόν, κύριοι, πρόθεσε ο Σαινκλαϊρ, άκουστε τις διαταγές μου...

Λωράνης, Γκριόσιλ, Ρόμσκι

—Όταν έφθασε η ώρα του φαγητού, η Λωράνη πήρε απ' το χέρι την Γκριόσιλ κι είπε με σιγανή φωνή στον αεροπόρο Ρόμσκι:

—Ακολουθήστε μας, χωρίς να σας αντιληφθούν. Έχω να σας μιλήσω.

—Επειτα πρόσθεσε, δυνατά: —Εγώ κι η Γκριόσιλ πηγαίνουμε να ριζώμε μια ματιά στην τραπέζια. Αρκεί να ξεκάσουμε ότι είμαστε γυναίκες, δηλαδή οικοκυρές!

Λίγο λεπτά αργότερα, έλεγε ιδιαίτερως στο Ρόμσκι: —Είστε διατεθειμένος να διακινδυνεύσετε τη ζωή σας, αν σας το ζητήσω;

—Ο αξιωματικός κοκκίνισε σαν παιδί, τα μάτια του έλαμψαν κι' απάντησε:

—Είμαι στη διάθεσή σας!... Αφίστε με να σας ομολογήσω ότι, απ' ότου σας γνώρισα, δεν βλέπω άλλη λύση γι' εμένα από το θάνατό! Γνωρίζω, προσηφονώντας τη ζωή μου στο Νυκτάλωπο, την πρόσφερα σε σας!

—Δέχομαι! είπε απλά η Λωράνης, απλώνοντας του το χέρι. Και ο Ρόμσκι, έεισε αποφασισμένη να συνεργασθεί με την Λωράνη, για να βοηθήσουμε τον Σαινκλαϊρ;

—Το ρωτάτε;... απάντησε ζωηρά η κοπέλλα.

—Καλά! Άκουστε λοιπόν,

—ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσευ άνοχης και έμψανσεως σε διάφορες ποιότητες και θήνεις πι-ές. ΚΑΛΤΣΕΣ, γυν, «Αράχνη» ζωϊκές έξτρα μόνον δοχ. 14 900 (λόγω έποχης ευκαιρία). Άπο-θήκη ΘΗΣΕΩΣ 17 (πάρδος Κολοκοτσών) πλησίον οδού Λέκκα).

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι θαυμαστοί χρωματισμοί της πούδρας

ΡΟΥΖ-ΚΡΑΓΙΟΝ

Η άσυνανώνιστος ποιότης σας χαρίζουν

ΥΓΕΙΑ - ΝΕΙΛΑΤΑ - ΨΜΟΡΦΙΑ

Ζητείται παντού

Γεν. Αντιπρόσωπος

ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ

Τηλ. 24 801

Ρόμσκι: Διατάξτε τον Μπάρζ και τον Ντόν να παραχωρήσουν τις θέσεις τους στο Ρ. Σ. 3 ο' έμμενα και την Γκριόσιλ... Θα φύγωμε μ' αυτό γι' τον Πόλο!

—Χωρίς να δώσουμε εξήγησεις στους άλλους!

—Όχι, κομμάτι!... Τη στιγμή της προαγγελίας είναι δυνατόν ν' αλλάξουμε θέσι τόσο γρήγορα, ώστε να πιστέψι ο ποιος έλθει κοντά σ'ι οδηγού, σα εγώ το αεροπλάνο.

—Βεβαίως.

—Πολύ καλά! Η Γκριόσιλ θα έχη έτοιμα σκαφί, για να σας δέση τότε, σ'άν να είδατε αίσ. μέλωςας μας. Και οεις θα παίξετε αυτό το ρόλο του αίχμα λώτου.

—Τίποτε άλλο; είπε ο Ρόμσκι με απογοήτευσι.

—Τίποτε, έως την στιγμή που θα σας σκοτώσουν... ή ως έτου σας ελευθερώσω, για να σας χρησιμοποιήσω!

—Ελπίζω να συμβή το δεύτερο. Είμαι όμως έτοιμος και για το πρώτο... Μα ποιά είναι τα σχέδιά σας;

—Πολλά κι' άοριστα ακόμη... θα καταλήξω σ' ένα όριστικό, μόνον όταν εγώ κι η Γκριόσιλ βρεθούμε έμπρός στον Έωφορο, στον Βίλφριντ ή σ' ο ποιοδήποτε άλλον έχθρο.

—Θέλετε να σκοτώσετε τον Έωφορο; Έχετε όπλο;

—Ένα αθόρυβο πιστόλι.

—Κι' εγώ άλλο ένα, δήλωσε η Γκριόσιλ.

—Ο Έωφορος θα δυσπιστή. σ'η, δεν θα σας δεχθή...

—Η Λωράνης χεμονέλασε για την άφελεια του νέου και ά. πάντως άοριστα:

—Θα ιδούμε... Πηγαίνετε τώρα, Ρόμσκι!

Μετά το φαγητό, άσκολήθη, κε καθένος με την έκτέλει των διαταγών του Νυκτάλωπος. Στις 4 'Ιουνίου, απ' τις 3 ώς τις 8 το βράδυ έπρόκειτο να θαφούν τα αεροπλάνα μ' ένα χρώμα γκριζόλευκο, για να διακρίνονται δυσκόλα. Επίσης να μοιραστούν γούνες και ρούχα άσπρα σ' όσους άποτελούσαν τα πληρώματα των αεροπλάνων, και όπλα στους άνδρες των αεροπλάνων και του υποβρυχίου.

Μία ιδέα του Λουρμέλ

—Εγώ ο Σαινκλαϊρ πήγαυε στο υπόστεγο των αεροπλάνων, είδε να έρχεται πρὸς το μέρος του ο Λουρμέλ.

—Έχουμε κανένα νεώτερο, κύριε καθηγητά; τον έρωτώσε.

—Σκέφθηκα κάτι, απάντησε έκείνος.

Και πιάνοντας απ' το μπράτσο τον Νυκτάλωπο, πρόσθεσε:

—Τι θα κάνωμε, αγαπητέ φίλε, σ'ήν περιπτώσει που η Λωράνης θα υπνωτισθῇ απ' τον Έωφορο, σύμφωνα με όσα μας απέκαλψε ο Ρουπερτ;

—Η γνώμη μου είναι ν' άφίσουμε τον έχθρο ν' ένεργήσει, και να μάθωμε έπειτα ό,τι θα της έμεινε. Έως ός είνε είνε χροίσιμα όσα θα μας πῇ.

—Όχι, διέκοψε άπότομα ο καθηγητής. Γιατί ο Έωφορος, υπνωτίζοντας από μακριά τη Λωράνη μπορεί να διαδοσῇ μέσα σ'ή σκέψι της μπορεί ν' έλθῃ έτοιμὸ το σκεδῖό μας!

—Έχετε δικιο! παραδέχθηκε ο Νυκτάλωψ, άνασκιρτώντας.

—Πρέπει λοιπόν να κλείσωμε τη Λωράνη και τον Ρουπερτ μέσο στο γυάλινο κλουβί. Έτσι, όσο κι' άν ψάχνῃ ο Έωφορος δεν θα τους βρῇ γιγάντους υπνωτιστή όπως δεν βρῇκε και τον Χούντερ.

—Μα δεν μπορούμε να τους κρατούμε διαρκῶς φυλακισμένους εκεί μέσα!

—Θα φροντίσω να έπιβιθῇ σ'αυτούς άμέσως στο «Όμπυμε-σάλ». Θα τους έπιβλέπω διαρκῶς, και, μόλις αντιληφθῶ ότι τους έμπνέει ο Έωφορος,

θα τους κλείσω στο κλουβί.

—Αυτό πρέπει να γίνῃ σύμφωνα με το Σαινκλαϊρ. Άλλωστε, μόνον έτσι θα βρούμε μια καλή δικαιολογία για να έμποιώσωμε τη Λωράνη να λάβῃ μέρος σ'ήν έκστρατεία κατὰ του φρουρίου Βάρτεκ.

Οι δύο άνδρες άναζήτησαν άμέσως τη Λωράνη.

—Άκουσε, άγαπητή μου, της είπε ο Σαινκλαϊρ με σ. βαρότητα.

Και της έξήγησε τους κινδύνους της μαγνητικής έπιρροῆς του Έωφορου επάνω της.

—Η νέα γυναίκα ύπόφερε δι. έρκως περισσότερο, όσο τον άκούε, γιατί άναγνώριζε ότι είχε δικιο. Επί τέλους, τον διέκοψε για να του πῇ ζωηρά:

—Κι' εγώ, που γιγάν να είμαι μαζί σου, πῆλα να σου ζητήσω ν' άνεβῇ στο αεροπλάνο του Ρόμσκι, μαζί με την Γκριόσιλ, σ'ή θέσι του Μπάρζ και του Ντόν!...

—Θα σου το έπέτρεπα, Λωράνης, άν δεν ύπῆρχε ο κίνδυνος ένεστίον όλων μας από μια πιθανή έπείραση του Έωφορου στο μυαλό σου...

—Η Παίλι φάνηκε να ύποχωρούσε, αλλά έπιφυλάχθηκε να ένεργήσῃ μόλις θα παρούσι. ζόταν η ευκαιρία.

Οι δύο έρσαστῇ άποκαιρητή. θηκαν τρυφερά. Γιατί η Λωράνης, όταν θα έπιβιθαζόταν στο υποβρύχιο, δεν θα ξανα. θλεπε πια τον Σαινκλαϊρ έως την ημερα της νίκης.

—Ένωσαν τα χείλη τους και τις ψυχές τους... Επειτα ο Νυκτάλωψ άπομακρύνθηκε βιαστικά, τρέχοντας σκεδόν.

Ο Λουρμέλ τον περίμενε. Λίγο μακρότερα.

—Φίλε μου! του είπε ο Σαινκλαϊρ με πνιγμένη φωνή. Σας την έμπιστευομαι! Παρακολέστε το θεό να νικήσῃ τον Έωφορο!

—Η Λωράνης ήλθε να βρῇ σε λίγο τον Λουρμέλ και του είπε χαμογελώντας:

—Θα μου έπιτρέψετε, έλπιζω, να πάρω μαζί μου την Γκριόσιλ. Ο Ζαν δεν πῇν χρειάζεται πια.

—Όπως θέλετε, απάντησε ο καθηγητής.

—Πηγαίνω λοιπόν να την βρῶ.

—Η Λωράνης άναζήτησε την Γκριόσιλ και τον Ρόμσκι.

—Δεν άλλαξε τίποτε κατ' ούσιν, τους είπε. Άλλά η δρά. σ'ας μας θα έχῃ ένα άπρόοπτο.

—Προεξέτε! Ο καθηγητής

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πρόλογο... Μη μου ζητάτε έ. ζηνήσεις, δεν έχω καιρό τώρα... Έλάτε άμέσως μαζί μου, Γκριόσιλ. Έοεί, Ρόμσκι, να εί. σθε έτοιμοι, με το αεροπλάνο, στις 8 το βράδυ. Έως θα χρειασθῇ να ξεκινήσωμε έμ. πρὸς σ'ή μάτια του Νυκτάλω. πος, παραδίδοντας τις διαταγές του...

—Να έπιβλέπετε διαρκῶς το υποβρύχιο. Μόλις ιδῇτε την Γκριόσιλ να σπῇν ψηλά τα χέρια της, ξεκινήστε άμέσως... Αφίστε έξω τον Μπάρζ και τον Ντόν.

—Πολύ καλά

—Μπορείτε να περάσετε πάνω απ' τη γέφυρα του υποβρυχίου σκεδόν ζυστά;

—Θα ξεκινήσω σ'ή και χα. ψηλά στην έπιφανεία σκεδόν της θαλάσσης. Καθῶς θα περ. νῶ κοντά σας, θα στερματῶ μια στιγμή. Μα πισθέστε τότε απ' το φτερό του αεροπλάνου και θα σκαρφαλώσετε επάνω, ενώ εγώ θα συνεχίζω την πῆσι.

—Άρα! Βασίζομαι σε σας, Ρόμσκι... Να έχετε μαζί σας τις γούνες!

—Συμφωνοί! Ο Νυκτάλωψ σ'ας είπε την ώρα της άναχωρήσεως.

—Κατά τις 9 ή 10 το βράδυ. Λίγο αργότερα, ο Σαινκλαϊρ παρακολούθησε από μακριά με σκυκίνησι την έπιβίσασι του Λουρμέλ, της Λωράνης και της Γκριόσιλ.

Η ιδέα της Λωράνης

Μία καμπίνα του υποβρυχίου ήταν προωρισμένη για την χρῆσι του γυάλινου κλουβίου. Σ' αυτήν ώδηγησε ο Λουρμέλ τις δύο γυναίκες. Βρήκαν εκεί και τον Ρουπερτ, υπό την έπιβλήσι του Σαμπο, ενός νέου και έξυπνου βοηθού του καθηγητού.

—Έχομε τίποτε καινούργιο, Σαμπο; ώπῃσε ο Λουρμέλ.

—Όχι, κύριε καθηγητά. Ο Ρουπερτ είνε σπουδός πάντοτε.

—Ενῶ ο Λουρμέλ ήταν άποσ. σκολημένος με τον Ρουπερτ, η Λωράνης είπε χαμολόφωνο σ'ή Γκριόσιλ:

—Θα μπορούσατε, άν χρειασθῇ, να δέσετε και να φιμώσετε τον Σαμπο;

—Νοί!

Κι' η Γκριόσιλ κῦτταξε με κάποια περιφρόνησι τον νεό, που δεν ήταν διάλογο άθλητικός.

—Εγώ αναλαμβάνω τον καθηγητή, της είπε η Παίλι.

—Προεξέτε! Ο καθηγητής

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

είνε ψηλός, δυνατός!... —Έννοια σας! Δεν σκοπεύω να παλέψω μαζί του.

—Τι θα κάμετε λοιπόν; —Περιττόν να σας το πῇ. Άς μη μιλούμε πολύ, για να μη περσολογώμε ύποψιες. Άκού. στε! Δεν θα βρῇτε απ' σ'ήν απύλτην ανάγκη. Θα ζητήσω απ' τον καθηγητή να σας άφ. σῃ πάντα μαζί μου, έξω απ' το κλουβί έννοείται. Δεν μπορού. με να ένεργήσωμε, πρὶν έτοι. μασθῇ ο Ρόμσκι, δηλαδή πρὶν από τις 8 το βράδυ. Άν λείπη τότε ο Σαμπο, θα τον φωνά. ζετε. Κι' όταν πῇ τη λέξι «Σαιν. κλαϊρ», θα τον δέσετε... Πρέ. πει, θα τον γρήγορα, πολύ γρήγορα! Έπειτα θα βρούμε σ'ή εδῶ, θ' άνεβούμε σ'ή γέ. φυρα...

—Κι' άν είνε κανείς έξω; —Δεν θα μᾶς σταματήσῃ. Δεν θα φανώμεθα ότι πρόκειται να φύγωμε.

Τη στιγμή εκείνη, ο Λουρμέλ γύρισε πρὸς τις δύο γυναίκες.

—Δεν χρειάζεται να μείνωμε εδῶ, τους είπε. Σ'ή διπλάνη καμπίνα, θα βρῇτε μεγαλείτε, ρη άνεσι. Θα σας κρατήσω κι' εγώ συντροφιά, άν έπιτρέψετε.

—Μα πολύ ευχαρίστω! ά. πάντως η Λωράνης. Άν όμως έξασφα πάθῃ τίποτε; Κατάλα. θαινετε!...

—Δεν θα έχωμε να κάνωμε παρά μερικά βήματα ως το γυάλινο κλουβί... Άς παρού. σα να γλυτώσω έτοι εύκολα και την 'Ιρέν μου απ' το τέρας!...

—Από χῆρας όμως, το «Λο. μ. πᾶ» τοξείδεινι ολότακως πρὸς τον Πόλο!

—Η Γκριόσιλ κάθισε σ' ένα ντιβάνο κι' ο καθηγητής σε μια πολυθρόνα.

—Έξασφα η Λωράνης άνασκή. σε το κεφάλι της, σαν να την είχε φωνάξῃ κάποιος. Ένα βονγντό βῆκε απ' τα χείλη της και μια νεκρική χλωμάδα φάνηκε στο πρόσωπό της.

—Γρήγορα, γρήγορα! είπε ο καθηγητής.

Τινάχθηκε όρθιος και φώνα. ζε τον Σαμπο.

—Άλλά η Γκριόσιλ, που είχε καταλάβῃ, πρὸλ-θε να σπῇ. σ'ή σ'ή χέρια τη Λωράνη και να την κουδάλισῃ σ'ή διπλάνη καμπίνα. Σε λίγα δευτερό. λεπτα, ο Ρουπερτ, η Λωράνης κι' ο καθηγητής βρισκότουσαν μέσο στο κλουβί. Ο Σαμπο κι' η Γκριόσιλ έμειναν απ' έξω.

—Η υπνωτική έπείρασι του Λουρμέλ νίκησε γρήγορα, την έπείρασι του Έωφορου.

—Πού είσθε, Λωράνης; ρώτη. σε ο καθηγητής.

—Στο φρούριο Βάρτεκ, στο δωμάτιο του Τηλεδύναμου.

—Τι βλέπετε;

—Το Τηλεδύναμο με τα έ. π'α κρυστά, μια ύδρανοει σφαί. ρα, τῇν Γκλέ και τον Βίλφριντ.

—Τι κάνουν;

—Είνε κι' οι δύο άκίνητοι, σκυμμένοι πάνω από ένα κρ. στάλλινο κυπέλλο γεμάτο νε. ρό. Έχουν σ'ή αυτιά τους τα ακουστικά.

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

—Κυττάζετε, έκουτε! Άν κινηθούν, περιγράψτε ό,τι θα κάμουν. Άν μιλήσουν, έπανα. λάβετε τα λόγια τους.

—Νά, ο Γκλό κάνει μια θυμ. μένη χειρονομία. Σηκώνει το κεφάλι του, κυττάζει τον Βίλφριντ. «Δεν άκούω, δεν βλέπω τίποτε!» του λέει «Όσα κι' ε. γώ» απαντά έκείνος. Σαν σκυ. βουν πρὸς το κυπέλλο... Ο Γκλό άπομακρύνεται, γυρίζει κάτι ηλεκτρικά κομμάτια και έ. σ...

ναγυρίζει, για να κυττάξῃ στο κυπέλλο.

—Η Λωράνης άώπασε μερικές στιγμές. Έπειτα συνέχισε, ζωηρότερα:

—Α, βλέπω μέσα στο κυπέ. λο ένα υποβρύχιο... Μέσα σ' αυτό βρίσκονται η 'Ιρέν, ο Άνρϋ, ο Ματτόλ... Ο Άνρϋ κοιμάται σ' ένα ντιβάνο. Η 'Ι. ρέν κλαίει, πεσμένη σε μια πολυθρόνα. Ο Ματτόλ φαίνεται υπνωτισμένος... Ο Γκλό λέει: «Έλέπεις Βίλφριντ; Το Τηλε. δύναμο λειτουργεί κανονικά. Νά το «Λαμπά»... Όταν ρυθ. μισα όμως το μηχανήμα πρὸς τη Λωράνης, την είδαμε μια στιγμή σ' ένα είδος σκαλονι. κι' άμέσως κατόπιν χάθηκαν ό. λα... Όπως ακριβῶς συνέβη με τον Χούντερ, στις 24 Μαΐου. Βῆκε κι' αυτός από το πείδιον ένεργείας του Τηλεδύναμου και δεν ξαναφάνηκε πια, σαν να είχαν εκμυδενισθῇ η ψυχή και το σώμα τους.

—Η Λωράνης άώπασε πάλι. Ο Σαμπο, που τ' άκούγε όλα με. σα απ' το κρυστάλλο, είπε σ'ή σ'ή Γκριόσιλ:

—Μα φυσικά! Ο Χούντερ βῆκε νεκρός απ' το κλουβί, και τον έκλεισα άμέσως σε μια κάσπα γεμάτη διαρκῶς από ρα. διενεργα αέρια!

—Αυτό άποδεικνύει, παρατή. ρησε η κοπέλλα, ότι ο Λουρμέλ βρῆκε τον τρόπο να έξουδε. τερῇ την έπίδρασι του Τηλε. δύ. ναμου.

—Κι' ο Έωφορος δεν το ξέ. ρει.

—Μιλήστε, Λωράνης! διέταξε ο καθηγητής.

—(Τίποτα, τίποτα!... λέει ο Γκλό. Δεν έπιτρέπεται να έ. καταλειψῇ περισσότερο σ'ήν τύχη του το «Λαμπά».) Ο Μα. ττόλ μπορεί ν' αντιδράσῃ...

—Εφ' όσον κρατῇ την 'Ιρέν, θα την φέρω εδῶ πρῶτα, κι' έπει. τα θα βῶ άσφαλῶς την Λω. ράνη.

—Βγαίνουν τα ακουστικά απ' τα αυτιά τους. Ο Γκλό άνεβαί. νει σ'ή μηχανή, μαζί με τον Βίλφριντ. Την εξετάζει και λέει: «Πᾶς στο εργαστήριο, Βίλφριντ. Θα έπαυσομῶ ένα ό. σ'ήμο στο μηχανήμα, με το ό. σ'ήμο θα μεταφέρωμε ως το έ. ρ. ο. σ'ήμο μια διαδοσική προ. σ'ήματι ρευστού γιγάν το πείρα. ματι κατὰ μέτρον, και θα συνδυασώμε άέρην και θα παρατηρήσωμε τις αντιδράσεις του ρευστού. Φαντάζομαι ότι κάποιος απ' τους έχθρους μου, ο Λουρμέλ ίσως, βρῆκε κάποια ό. σ'ήμο απομονωτική... ένα αέ. ριο, η κάτι άλλο... Πρέπει να το μάθω, άλλως η νίκη μου δεν θα είνε τελεία, στις 10 'Ιουνίου».

—Κατέβηκαν σ'ή σκάλα, βγαί. νουν απ' το δωμάτιο...

—Περιττόν να τους παρα. κολούθησε περισσότερο! διέ. κοψε ο Λουρμέλ. Πηγαίνον να εργασθώμεν. Άς εργασθώμε κι' έμεις! Σηπνότε, Λωράνης! Το πρόσωπό του ήταν με. ταμομένο απ' τη χάρη της έ. πιτυχίας.

—Ανέβηκε σ'ή γέφυρα του υ. ποβρυχίου, πήδησε σ'ή βάρκα και διάταξε το ναυτι της ύπ. ρε

Τα ντέρια του ΚΙΡΚΟΡ

—'Αμάν, αμάν, νέ υποδ' υπέ; Αύ-
τος ο 'Οθανέζ σεί-
τον κιμπί! Είε!
Σερσερή, βλάκα κα-
τάντησε έμένα! Έλεγε ο Κιρκόρ με
παράπονο.

Πραγματικώς ο 'Οθανέζ ένας τύ-
πος διασκεδαστικός, έξυπνος και α-
στείος, ταύθαζε καθημερινώς τα έ-
στα καρδιά!

— Βρέ Κιρκόρ;
— Τσάφ!
— Ούλέν άθανάκ;
— Τσούφ!

Ακασάμ σαμπαχτάν καντιρ, αύτə
τό ματάπι, αύτə τό κακό είχανε
μέσ' τό Ντουγρούτι. Και τούτο νε
καρπάζες του φουκαρά του Κιρκόρ,
και τούθαζε υπορούτι μέσ' τα τζι-
γάρα του, και τόυ τραβούσε την κα-
ρέκλα σαν πηγαίνε να καθήση. Κι
ήταν καθημερινώς στο μαχαλά άν-
στα ο Θεός!

Κι' ο έρίφης ο Κιρκόρ περίμενε
μια ευκαιρία να τον έκδικηθή.
Ένα βράδυ, ο Κιρκόρ γύρισε απ'
τό Μοναστηράκι κουρασμένος, υπ-
νιτισμένος κι' άπογοητευμένος. Εί-
χε μια παρτίδα σκάττα πουκάμισα
για πούλημα που μ' έλο που τάδε-
νε τρία τάλλαρα, δεν μπορούσε να τα
εκάνη. Σκέφθηκε, λοιπόν κάτι να
σκαρώση του 'Οθανέζ κι' έτσι να
κάνη και σφετέ.

— Τακούτσα γιαδρούμ, φώναξε
στή γυναίκα του, σπουταίο κόλπο
τά κάνω 'Οθανέζ. Τρία πουκάμισα
τά στέλνω ισπίτι του, λογαριασμό
για ντύο τα γράφω, από πέντε τάλλα-
ρα. Αυτό τογκούν, κατεργάρι είνε
τά βλέπη λάτος μου, άμιά ίτε ντέν
τά 'πη τίποτα. Τσάμπουκ-τσα-
μπουκ άσρασμένα τά κάνη, τά στέλ-
νη ντέκα τάλλαρα, κι' έτσι κι' έγκώ
κερντισμένος τά ένωμαι.

Πραγματικώς πήρε τρία απ' τα
σκάττα πουκάμισα, τάκανε πακέ-
το, και τά έστειλε στον 'Οθανέζ με τό
έξης σημείωμα:

«'Οθανέζ έδέντη.
Μεγάλο κεσάτι έκω, γιαδρούμ, ίτε
άλυσφείρι, νταλαδερι, γιόκ! Ντίο
πουκάμισα ίστέλμένο σου κάνω, φτη-
νά, μαλακά, πάμα καλό είνε, άσ-
ρασμένο να κάνης, γιαδρούμ.

Κιρκόρ.
Και χοροπηδούσε ο Κιρκόρ εύχα-

ριστημένος, κι' απ' τη χαρά του έ-
τρίθε τα χείδια του.
Σε λίγη ώρα ο 'Οθανέζ έστειλε
πίσω τό πακέτο. Άνοίγει ο Κιρκόρ
και βλέπει μέσα μόνον δύο πουκάμι-
σα με τό έξης υπιλιέτο:

«Κιρκόρ,
'Φχαρίστω, γιαδρούμ, άμα αύτəs
πουκάμισος γούστο μου — μουστο
μου ντέν είνε. Ίστέλνω λοιπόν πίσω
ντύο πουκάμισα. Τακούτσα σελάμ
σοίλε.

'Οθανέζ.

—'Αμάν! άμάν! ξεφώνισε ο Κιρ-
κόρ. Αυτό μεγάλο ντολανταρίτλ,
άπατέωνας είνε!...

Κι' έτρεξε γκούστουρι στο σπίτι
του 'Οθανέζ.

— Ούλέν, τούπε με παράπονο,
έγκώ τρία πουκάμισα σουδολα, 'Ε-
σύ, υπρέ, γέρο άντρωπο λουμπούτη,
είσαι. Μπυλβέμισιν! Τα τρία ντύο να
κάνης! 'Ιντροπή σου!...

— Νέ ντίσο σου, υπέ; Τί με λές;
φώναζε έκείνος.

— 'Ιτρίτο πουκάμισο που είνε;
Καράκόλι τά πάω, πολίτσια τά φέρω,
Μά ο 'Οθανέζ γέλασε πονηρά κιη
τούπε:

— Μπάκ, υπέ Κιρκόρ, πουκάμισο
μουκάμισο, ντύο ίσταμένο ήκανες
έμένα. Να υπρέ, υπιλιέτο με τό χέ-
ρι σου ίγυραμένο.

Και τούθαζε μέσα στα μάτια τό
σημείωμά του.

Κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ που την
έπαθε πάλι γιώτικα γύρισε σπίτι του
μουδιασμένος κι' άπελπισμένος.

— Βάί! Βάί! Έλεγε στήν Τακού-
τσα του, για μαλλί πήγα γιαδρούμ,
άμα κουρεμένος βγήκα! Έξικ δα-
σούν!

Σ. Ρ.

Τεχνητή σελήνη

Να κι' ένας άστρονόμος — 'Αμε-
ρικανός, φυσικά — που προτείνει να
δημιουργηθή ένα καινούργιο φεγγά-
ρι! Είνε ο δόκτωρ Χάρλντο Σάπλεϋ,
καθηγητής στο 'Αστεροσκοπείο του
Χάρβαρντ. Έξέθεσε δε τό άπίστευ-
το σχέδιό του στο τελευταίο συνέ-
δριο των 'Αμερικανών άστρονόμων.

Έχει τη γνώμη ότι μπορεί, να έκ-
σφενδονισθή με πυλώριες ρουκέτες,
ο νέος αυτός δορυφόρος της Γης με-
χρις ύψους 19.000 χιλιομέτρων. Τό-
τε δεν θα έπιδρά πιά επάνω του ή
έλεις της Γης, και συνεπώς θ' άρ-
χίση να περιστρέφεται διαρκώς γύ-
ρω απ' τόι πλανήτη μας. 'Ο δόκτωρ
Σάπλεϋ άπάντησε με θάρρος στις
παρατηρήσεις μερικών φθονερών,
που ζητούσαν να τον είρυνευθούν,

και πρόσθεσε ότι τό σχέδιό του θα-
χι γίνη πραγματοποιήσιμο σε 20
χρόνια. Θα παρουσιάσει δε μεγάλο
ένδιαφέρον για την 'Επιστήμη, για-
τί πάνω στην τεχνητή Σελήνη θα ύ-
πάρχουν άμέτρητα όργανα και μη-
χανήματα, για τη μελέτη των συν-
θηκών που επικρατούν σ' αυτά τά
ύψη.

Κιρκόρ.

Και χοροπηδούσε ο Κιρκόρ εύχα-

Οι βόμβες των ναυαγών

Τό άμερικανικό ναυτικό χρησιμο-
ποιεί ήδη μια καινούργια ναυαγοσω-
στική μέθοδο. Μόλις πέσουν στο νε-
ρό, οι ναυαγοί έξαπολύνουν μια ει-
δική βόμβα, που σκάζει απ' την πί-
εσι του νερού σε βάθος 1.000 μέ-
τρων. Τα ήχητικά κύματα της έκρή-
ξεως φθάνουν σε άπόσταση μεγαλύ-
τερη από 3.500 χιλιομέτρα και συλ-
λαμβάνονται από 'υδροφωνα» έγκα-
τεστημένα στις ακτές. Με μια σύγ-
κρισι της έντάσεως του ήχου που
φθάνει σε διάφορα ύδωφωνα, ύπο-
λογίζεται που ακριβώς έγινε ή έκ-
ρηξη, και λαμβάνονται άμέσως ό-
λα τά άπαιτούμενα μέτρα για τη
διάσωση των ναυαγών. 'Η μέθοδος
αυτή άπεδείχθη άπολύτως άσφαλής
σε κάθε πειρατήσι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταχυρέλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΡΑΠΙΣΣΑ — ΚΑΡΑΒΑΝΑ, 2) ΣΑΛΑ — ΛΑ-
ΜΑ, 3) ΜΙΑ — ΜΙΑΜΙ — ΟΣΑ, 4) ΑΤΙΜΑ — ΦΙΛΑΚΙ,
5) ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ, 6) ΣΙΤΑΡΙ — ΛΗΘΥΣΑ, 7) Ω-
ΡΑ — ΚΥΑΝΟΣ — ΡΙΓΗ, 8) ΦΑΡΜΑ — ΤΙΛΗ, 9) ΡΑ-
ΚΕΝΔΥΤΑ — ΜΑΘΗΤΕΩ.

ΚΑΘΕΩΣ

1) ΑΤΙΜΙΑ — ΣΙΩΠΗΡΑ, 2) ΑΤΙ — ΤΑΡΑ, 3) ΠΙΣ-
ΣΑ — ΜΑΚΑΡΙ — ΦΑΡΔΥ, 4) ΣΑΛΑΜΙ — ΚΥΜΑΤΑ,
5) ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ, 6) ΚΑΛΑΜΙ — ΝΟΣΤΙΜΑ, 7) ΡΑ-
ΜΑ — ΦΙΛΗΗ — ΛΗΘΗ, 8) ΟΛΑ — ΓΟΥΡΙ, 9) ΝΑΓ-
ΚΑΣΑΚΙ — ΣΑΓΗΝΕΥΩ.

Η εικογένεια

Εικοσιεπτά: 'Ο Κώστας κι' ο Νίκας με τις γυναί-
κες τους, οι 4 κόρες τους με τους άντρες τους και τά 16
παιδιά τους. Δεν πρέπει να παραληφθούν οι γυναίκες των
δύο άδελφών και οι άνδρες των ευγατέρων τους.

Η κληρονομία

'Ο Α 30.000, ο Β 60.000, ο Γ 120.000, ο Δ 240.000.

Τά δυο τραίνα

Τρεις ώρες. 'Υπολογίζομε πόσες ώρες θέλει τό κάθε
τραίνο για να διανύση τά 720 χιλιομέτρα. 'Η διαφορά
των δύο χρονικών διαστημάτων, δηλαδή οι τρεις ώρες,
δείχνει πόσο ενωρίτερα πρέπει να ξεκινήση τό ένα από τό
άλλο.

Οι κβέσι

Δέκα. Ένα με 6 κόκκινες πλευρές, ένα με 5 κόκκινες
και 1 μαύρη, δύο με 4 κόκκινες και 2 μαύρες, δύο με 3
κόκκινες και 3 μαύρες, δύο με 2 κόκκινες και 4 μαύρες,
ένα με μία κόκκινη και 5 μαύρες και ένα με 6 μαύρες

Ένας πυροβολισμός στο τραίνο

Δέν Ρ. τον άκούση καθόλου, γιατί ή μηχανή θα δια-
τηρή συνήως την ίδια άπόσταση των 200 μέτρων απ' τό
ήχητικό κύμα.

Πάντα 22

10 και 12. Δηλαδή τό τετράγωνόν του 12 είνε 144
και τό 10 είνε 100. 'Η διαφορά των είνε 44 και τό
ήμισό της είνε 22.

Παιγνίδι συναρμολογήσεως

Έτσι πρέπει να συναρμολογή-
σετε τά τέσσερα κομμάτια κάθε
εικόνας του υπερβρεμένου αγέλιου
μας, κατόπιν δε και τις έξη εί-
κόνες, που κάθε μία παριστάνει
μια κομική σκηνή, για να σχημα-
τίσετε την παραπλευρώς εύθυμη
«Ιστορία χωρίς λόγια»

Νάρκες και παγέδουνα

Και τά δυο πλοία καταλήγουν
στον άγνυλλό λιμένα του Σαού-
βαμπτον.

Ο σκύλος

Μισό πόντο μόνον. Γιατί, όσο ο σκύλος τυλίγει τό
αγρίνι του, πλησιάζει διαρκώς περισσότερο στο δέντρο κι'
έτσι τό κόκκαλο δεν περνάει ποτέ για δεύτερη φορά πάνω
απ' τό ίδιο αλάκι.

Οι δυο πέτρες

Ύπάρχουν δυο λύσεις: Πρώτα την μπλέ κι' έπειτα την
κόκκινη, στον Γιώργο, στον Τάκη και στο Νίκο. 'Η:
πρώτα την κόκκινη κι' έπειτα τη μπλέ στο Νίκο, στον
Τάκη και στο Γιώργο.

Η διατροφή της πρώτης συζύγου

Μια πολύ διασκεδαστική περιπέτεια συνέεη τελευταία
σε μια από τις πιο άγαστημένες τραγουδιάρικες του άμε-
ρικανικού ραδιοφώνου, την Τζέαν 'Εντουαρντ.
'Ο σύζυγός της κερδίζει από την έργασία του 1000
δολάρια την εβδομάδα και σύμφωνα με τό εισόδημά του
πληρώνει σε μια πρώτη σύζυγό του, με την οποία είχαν
χωρίσει, ένα ποσόν 40 δολαρίων την εβδομάδα για τό
συντήρησί της.

Τελευταία, όμως, ή Τζέαν, σε μια συνέντευξη που έδωκε
σε μια εφημερίδα, ανέφερε άνάμεσα σε πολλά άλλα πρά-
γματα ότι κερδίζει από την έργασία της 3000 δολάρια
την εβδομάδα, πράγμα που σημαίνει ότι τό εβδομαδιαίο
εισόδημα του ζεύγους ανερχόταν σε 4000 δολάρια.

Αμέσως, ή πρώτη σύζυγος του 'Εντουαρντ υπέβαλε
αίτησι στα δικαστήρια ζητώντας να καθορισθή ή δια-
τροφή της σύμφωνα με τά εισοδήματα του ζεύγους. Και
ο δικαστής της έδωσε μια πρόσθετη αύξηση από 200
δολάρια την εβδομάδα. 'Η καύμενη ή Τζέαν πάει να
σκάση από τό κακό της...

Οι ηρωίδες της 'Εφταήμερης

Ένας γάμος

'Ο Γιάγκος ο Τιρλάλας ήταν λωλός και
παλαβός με την Μοσχούλα την άνηψιά τα
'Εφταίλια. Είχε σεβνά σοβαρό κι' άγία-
τρευτό, αλλά ο γάμος πολύ τον τρούαζε
και γι' αυτό ούλο τό τρεμενάριζε και ντι-
γιούντανε να πάη να τη γυρέψη.

—'Αχ! να τάξερε ή θεία μου ή 'Εφταί-
λια πως ού μιλώ στα ντουρσέκια, και στοσι
τακμάζω, ήθελε να με σκάξη! τούλεγε
ή Μοσχούλα, και τούκανε τζιτζίνια.

Και άναβε και φλο-
γίσταν ο άναθοξέ-
ρος ο Γιάγκος και
ζουλοϊνταν.

Κι' όταν τά βρά-
δυα στο σπίτι τά λα-
κρινεύανε, κι' έδι-
νε ή Μοσχούλα φεφά ή
'Εφταίλια, τση φώνα-
ζε γλυκομαλώνόντας
την:

—'Εγώ, μωρή, τό
Νικολάκη μου σε μια
βδομάδα τον κατάφε-
ρα! Ζεστό κολλάς τό
σίδερο. 'Εδώ χοιραί-
ζει ούσταλχη γιατί

θα χάσουμε την ύπόθεσι.
Κι' έτσι ή Μοσχούλα στα ραντεβού της
πήγαγε Βουρκομένη, ντουμισιασμένη και
υπαίλντισμένη. Κι' ένα βράδυ τούπε με
κλάμματα του Γιάγκου τση:

—'Αχ, Γιάγκο μου! 'Η θεία 'Εφταί-
λια θέλει να με παντρεύη. Ζορ-ζορινέ, μ' ένα
πλούσιο γέρο πούθε απ' την Αίγυπτο!
Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά έπειδή αύτός έχει
τά μούλκια του και τό καρέτια του στο Κά-
ιρο θα πάω να ζήσω εκεί.

'Ο Γιάγκος πήγε να σκαρταδέψη, λές
και τούθακε μια κουρσουμιά. Κι' ή Μοσχού-
λα συνέχισε:

—'Αν μ' αγαπάς, γλύτωσέ με. Δεν θα
τό ντανιαντήσω να πάρω αύτό τό γερο-
ζούρα. Θα σκοτωθώ!

Τά κλάμματα της δυναμώνανε.
— Μά αύτό είνε έγκλημα! φώναζε μ' ά-
γανάκτησι ο Γιάγκος.

— Φυσικά. Άλλη ρεμεντεσιόν δεν έχει
παρά να με κλέψης!

— Καλά λές, δεν τώχα σκεφθή. Αυτό θα
γίνη, είπε με άπόφασι ο Γιάγκος. Άύρος
κιόλας θάρρω τά μεσάνυχτα, μ' ένα ταξί,
θα σταθώ στο ντουρσέκι, θα σού σφυριξώ
τρεις φορές κι' εσύ πάρε ό,τι θα πάρης και
έξορτισε.

Όταν άργότερα ή Μοσχούλα γύρισε
σπίτι πετούσε απ' τον ένθουσιασμό τση.
— Τό κόλπο πέτυχε! φώναζε. Άύοις,
θεία 'Εφταίλια μου, θα με κλέψη.

—'Ας είνε πιά! Να τό δώ και να μνη-
τό πιστέψω, κόρη μου.

Τά μεσάνυχτα άπούντο ούλο τό σπίτι
ήταν στο ποδάρ. 'Η Μοσχούλα έτοιμη γι'
παρτέντσια πήρε τό υπογαλάκι τση, και
περίμενε μ' άνυπομονησία.

Σε λίγο άκούσανε ένα αύτοκίνητο και
τά συνηματικά σφυρίγματα του Γιάγκου.

Θεία κι' άνηψία σκάσανε στα γέλια.

'Η Μοσχούλα φιλήθηκε με την 'Εφταί-
λια και συγκινημένη ή θεία της της ψιθύρισε:

— Άντε στο καλό. Καλορίζικα και σε
καλή ώρα να σμιέστε Μοσχούλα μου. Θέ-
λεις να σου φέξω, τό; είπε σηκώνοντας τη
λάμπα.

—'Ηδοί! 'Οχι, καλέ. Θές να μάς πάρη
χαμπάρι; Έκνιχς πάς έσεις κοιμούσαστε
κι' εγώ φεύγω κουφά;

— Μωρή, καλά λές.

'Η Μοσχούλα σιγά-σιγά βγήκε δέξω κι'
ο Γιάγκος ξεφώνισε με συγκίνηση:

— Άγάπη μου! άποψε σε λατρεύω!

Και την άρπαξε στην άγκαλιά του.

— Κάντε γλήγορα, φώναζε ο σφεδρ, μη
μάς πάρη ή κερά Φταίλια χαμπάρι. Αυτά
τά πράγματα θέλουνε σβέλταδα.

Κι' ή 'Εφταίλια πιά απ' τά παντζούρια
τση τάκουγε κι' ήκανε σείρι, σκασμένη στα
γέλια.

Μετά τρεις μέρες, ο Γιάγκος παρουσιά-

σθηκε στην 'Εφταίλια και τό; είπε με σο-
δαρότητα:

— Είμαι ο άντρας τση Μοσχούλας! Να
τό στεφανονάξτε μας!

—'Αχ! σκύλε, έχεις και μούτρα και τό
λές! Μας κατάστρεψες. 'Ησθες με τ' ά-
βραντινί σου, μωρέ γλύτση, κι' ήγασε τέ-
τοια τύχη ή Μοσχούλα μας Ρεζίλι, μάς ή-
κανες. Τί να γράσω τώρα στην Αίγυπτο;

Κι' ήκανε πως λιγοθυμά και τραβούσε
τά τζουλούφια τση, κι' ήμπηξε τό' άνοισ-
φωνάρες τση, και μαζεύτηκε ούλος ο μα-
χαλάς. Κι' ο Γιάγκος όσο τον βλέπανε κου-
φοκαμώνε γιατί θαρούσε πως λέγανε:

— Να ένας λεβέντης που πήρε με τό
σπαθί του τη γυναίκα π' αγάπησε!

Μά κι' ή 'Εφταίλια απ' την άλλη με-
ριά ήτρωζε τά δόντια τση, χτυπούσε τση
γροθίες τση με λύσσα για να νομίζη ή γυ-
ναίκογειτονιά κι' ο γαμπρός πως ήγασε
τέτοιο κισμέτι ή Μοσχούλα τση, ενώ κα-
θ' βάθος γελούσαν και τά μυστακία τση που
τού την έκανε άχταρμά χωρίς ντότα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

Ένας νέος άποφάσισε να παντρευτή,
και κατ' αίτησιν των πεθερικών του
πήγε πρώτα να εξομολογηθή.

'Ο πνευματικός, άφου τον άκουσε πρ-
τα, τού είπε:

— Βορεία, παιδί μου, τ' άμαρτήματά
σου, αλλά συκορμένος νάσαι! Πήγαίνε
στην εκκλη τό θεού!

—'Ωστε, πάτερ μου, δεν θα μου επιθά-
λετε καμιά τιμωρία;

— Μά, τέκνον μου, δεν μου είπες ότι
θα παντρευτής;

— Βέβαιο!

— Ε, αύτό σού φτάνει! τού άπάντησε
ο πνευματικός.

'Ο σύζυγος ύστερ' από τρομερή γκρίνια
με τη συμβία του:

— Έλα, Ευσυνία μου, μη θυμώνεις. Σού
είπα τίποτε κακό; Όλος ο κόσμος τό
ξέρει ότι έχω την καλλίτερη γυναίκα με-
σα στο σπίτι μου.

— Έχεις τό διάολο μέσα σου! άπαν-
τά ή νέα Σανθιππη.

— Κάνεις λάθος! Δεν πιστεύω να νο-
μίζης... ότι βρίσκεσαι μέσα μου, της έ-
ξηγεί ο σύζυγος.

Ένας φαντάρος μεθυμένος τσακνώ-
ταν με τον δεκανέα του.

— Πάψε, βρε σού! Μη μιλάς! τού έλεγε
ο δεκανέας. Έσύ δεν είσαι άντρας! μου

— Με τό συμπάθειο, κύρ δεκανέα, μου
φαινόται πως συμβαίνει τ' αντίθετο: Ε-
σύ δεν είσαι άντρας, άπάντησε ο φαν-
τάρος.

— Να μου τό άποδείξεις αύτό που λές,
τού είπε ο δεκανέας θυμωμένος.

— Ήκολο είνε, άπάντησε ο φαντάρος.
Κάθε μέρα τό γράφει ή 'Ημερησία διατα-
γή». Είδες τί λέει: «Στην τάδε φρουρά
να πάνε έξη άντρες κι' ένας δεκανέας». Τό
όποιο σημαίνει πως δεν είσαι άντρας!

Στό τραμ μπαίνει μια κυρία με την κό-
ρη της 10 έτών και μ' ένα μικρό αγοράκι
7 έτών.

Την πλησιάζει ο εισπράκτορας.

—'Η κυρία! Δυο εισιτήρια για μένα και
για την κόρη μου κι' ένα μισό για τον
μικρό.

'Ο εισπράκτορας: Δεν έχουμε μι-
σά εισιτήρια. 'Ο μικρός, κυρία μου, θα
πληρώη ολόκληρο εισιτήριο, γιατί φο-
ρεί μακριά παντολόνια.

—'Η κυρία! Καλά, μα ή τιμή του είσι-
τηρίου κανονίζεται από τό μακρως των
παντολόνων.

'Ο εισπράκτωρ: Μάλιστα, κυρία.

—'Η μικρή κόρη π; Τότε, μαμά, εγώ
δεν χρειάζομαι καθόλου εισιτήριο....

— Έχω ανάγκη από παιδί και θα μπο-
ρούσα να πάρω έένα, είπε κάποτε έ-
νας μπακάλης σ' έναν νέον που του έπ-
τούσε δουλειά. Δεν ξέρω όμως αν θα
σπουνέ τα χέρια σου για γερές δουλειές.

— Έχεις δυνατό χέρι;

— Αν έχω, λέει, δυνατό χέρι;... τού
άπάντησε ο νέος. Τού άλλου μου άφεντι-
κού με μια γροθιά τού έσπασα τρία πλευ-
ρά....

'Ο Πρόεδρος: Πως ονομάζεται ή
συζύγος σου, κατηγόρημενε;

'Ο κατηγορούμενος: Δεν ξέρω,
κ. Πρόεδρε. Έγώ την φωνάζω... μωρή!

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδας

Ντιζέξ

'Ηθελα νάξερα τί μάς παρασταίνεις δη-
λαδή και παίρνεις αύτό τό άκατάδεχτο και
θριαμβευτικό ύφος, σαν να είσαι ή διεθνής
βεντέττα του άσματος, ο θηλυκός Καρού-
ζο να πούμε. Γιατί κοπέλλα μου; Γιατί;
Γι' κάνεις. Βγαίνεις άπάνω σ' αυτά τά πα-
λησάνια, κολλάς την ανάστη μούρη σου
στο μικρόφωνο και σεροβόεις δια των φωνη-
τικών σου χορδών όλες τις αισθηματικές
αηδίες που κατασκευάζουν οι έγχωριοι και
ξένοι ταχυογράφοι.

Και μάς παίρνεις τ'
αυτία με τις άνοιγο-
φωνάρες σου που τις
έκσφενδονίζουν όλα
τά μεγάλωνα του κα-
ταστήματος και μάς
κάνουν να νομίζουμε
ότι ή φωνή σου έρχε-
ται από δεξιά, από
αριστερά, από κάτω
από πάνω, από
υπρός, από πίσω
και δεν μπορούμε να
βρούμε πούθειά σω-
τηρία. Γι' αυτές τις
άνοιγοφωνάρες καθαρώνεις!

Λοιπόν, ξέρεις τί έχω να σου πώ; 'Ε-
κείνο που έχω να σου πώ είνε να τραγου-
δήσης και μια φορά χωρίς μικρόφωνο. Να
λείψη αύτό τό διαβολικό μηχανήμα, αύτός
ο μεγεθυντικός φακός της φωνής που έχει
τη σατανική ιδιότητα να δίνει στή φωνή έ-
κατονταπλάσια δύναμι από κείνη που
πραγματικώς έχει τό στασδό στοματάκι
σου. 'Εδώ σε θέλω, κοπέλλα μου. Άγνώ-
πισε αύτό τό μηχανήμα και πές μια φορά:
Θά τραγουδήσω χωρίς μικρόφωνο! Και τό-
τε έλα να μου πης αν θ' άκουσθης σε άπό-
σταση δυο μέτρων.

Και δεν τό λέω μόνο σε σενα. Τό λέω
σ' όλες αυτές τις έκνευριστικές ντιζέξ, που
στέκονται ποζάτες μπροστά στο μικρόφω-
νο και μάς παρασταίνουν τις ύψιφωνες.

Όχι μικρόφωνο κορίτσια μου! Στο μικρό-
φωνο κι' ενώ ακόμα υπορώ να σταθώ και
να παραστήσω τό Φλέτα, τον Μπενζαμίν
Τζίλι και όλους τους τενορούς της ύπο-
λίου και να είσπραξω γελοιοκορήματα. Και
μόνο ενά; Και μουγγών ακόμα να βγή τε-
νόρος. Λο, πών. Έτσι που λέτε κορίτσια μου,
'Αφήστε τό μικρόφωνο κι' έλάτε να τά πο-
υε. Κι' αν δεν ένωήτε ν' αφήσετε τό μι-
κρόφωνο, γιατί σας περιμένει ρεζίλχη, ά-
φήστε ταυλάιστον τό ύφος της καλλιτένι-
δος του άσματος. Και μόλις τελειώσετε την
αηδία σας, άποσυρθείτε με σκυμμένο κεφάλι
στά σκοτεινά για να μη σας βλέπουμε και
σας οκτείσουμε. Άλλοίως θα με κάνετε
καμιά φορά, όταν με σφίξουν τά νεύρα
μου, γ' άσπάξω τό μικρόφωνο και να σας
τό φέρω στο κεφάλι. Άλλά δεν φταίτε
είς. Φταί

Πῶς νὰ διαλέξετε τὸ Ρωμαιο σας

Οἱ «ἄνθρωποι» τύποι εἶναι ὁκ-
τάσις (1) Τῆς Σελήνης, Τύπος
στοργυλλός. Ὁρεεῖς, πάλυ
ιδιότητος. Τάσις πρὸς τὴν
παχυσαρκία. Πολύ μικρά πόδια. — Μαλακός, μα-
κελός, λίγο φεύγης, κου-
ποσηπάλος, υποκρωτικός.
(2) Τῆς Ἀφροδίτης, Τύπος
στοργυλλοῦ ὤμοι. Τάσις
πρὸς τὸ πάχος. Ὁραίο καὶ
κουφὸ πόδι. Ὁραία μάτια.
Μαύρα μαλλιά. Λαιμὸς μα-
κρός καὶ καλοκαμπωμένος.
Χέρια χωρὶς κομπούς στὶς
ἀρθρώσεις. — Εὐμενής, ἀ-
γαπάπτος, εὐνία πρὸς τὸ
ἐμπόριον εἰδὼν πολυτε-
λείας (ἀρματῶν, γυναι-
κείων νεωτερισμῶν, κλπ.).
(3) Τοῦ Διὸς, Φυλός. Ἐ-
πιθλητικός. Κοιλία προεξέ-
χουσα. Χέρια ὄραια. Βασί-
λει καὶ μικεῖ ἀργά, κάνον-
τας συγχρόνως συμμετρικὰς
χειρονομίας. — Αὐταρχικός,
παίρνει τὸν ἑαυτοῦ τὸν πολὺ
τότε σοβάρη, λοιμάρως. 4)
Τοῦ Ἀρεως, Τετραγωνι-
κὸς τύπος. Πολὺ λυσιπώ-
ς. Λαιμὸς κοντός. Πρόσωπο ἁ-
πλό. Τετραγωνοῦ ὤμοι. Κνή-
μες λίγο μακρύτερες ἀπ’
τὸν κορμὸ. Δροσρὴ ἐπὶ
περιθίδα. — ὑπόκειται ἐν πυ-
ρετούς καὶ πονοκεφαλούς,
εἶναι βίαιος καὶ ευερέθιστος.
(5) Τοῦ Ἥλιου. Ὁραία
πλατὴ, Μάτια εὐθαπῆ. Κνή-
μες τοῦ ἴδιου μήκους. Κνή-
μες τοῦ ἴδιου μήκους με-
τὰ τὸν κορμὸ. Χέρια στενά καὶ
μακρὰ. — Ὁμοί πολύ ἰσίοι
καὶ λεπτοί. Ἀστράγγολοι λε-
πτοκαμπωμένοι. — Ἐχει ἐμφυ-
νὴν κλίση πρὸς τὴν ψωφρία,
ἐπιτυγχάνει σ’ ὅλα τὰ στά-
δια τοῦ ἀνθρώπου καὶ πολὺ ἐργατικός
ἀνθρώπος τοῦ καθήκοντος,
ἐγνώστης, μετὰ πολλὴν ὀρεεῖ,
θὰ ζήσει πάρα πολλὰ χρό-
νια. Δὲν θυμῶναι εὐκολα,
ὅταν ὁμως βυθισθῇ κράτης
μυνοκακίας. Τοῦ ἄρεσει ἡ
μοναξιά. Πληγνώνεται εὐκο-
λὰ σὰ πόδια. 7) Τοῦ Οὐ-
ρανίου. Τύπος μοντέρνος.
Λεπτός. Πολὺ φυλός. Σι-
λοῦνττα γυνιδώδης. Μακροί
πρόσωποι. Μετὰπο ὤφλο καὶ
πλατύ. Γοφοὶ στενοί. Πολύ-
λοι. Ἀμερικανοὶ ἀνήκουν
εἰς αὐτὸ τὸν τύπο. — Ἀριστὸς
εἰς τὰς ἀγαπὰς τοῦ καινομυ-
ροῦ, ἐλκύεται ἀπ’ τὴν προ-
δο, εἶναι κατάλληλος γιὰ
ἀεροπόρος ἢ γιὰ εὐρευνήτης
ἐπιστήμη. 8) Τοῦ Ἐρ-
μοῦ. Ὁμοί πολύ φυλός, ἀλ-
λὰ μετὰ τέλεις σωματικές ἀ-
ναλογίας. Ζητήρος, γρήγο-
ρός, εὐκύνιος. Ἐλαφρὸ
βάδισμα. Ὁμοί ἰσίοι. Ἀ-
στοργαλοί, καρποὶ καὶ μέση
λεπτὰ. Μάτια πού φέκνουν
διερκῶς. Χέρια εὐκύνια,
ποῦ τὸ μικρὸ δαχτύλ τοὺς
ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ ἄλ-
λα. Λαιμὸς λεπτός. Μύτη
συβαρῆ. Τρέχει στὶς μύ-
τες τῶν ποδῶν. — Εὐκύνιος,
καταλαβαίνει γρήγορα, μι-
κρὰ μετὰ πολλὰς χειρονομίας,
ἔξερει νὰ γίνεται κατανοή-
τός, εἶναι παιδρὸς, πεισι-
κότος, ἔχει εὐκόλες ἀπαντή-
σεις, εἶναι κωλὸς χορευτής.
Δὲν θὰ πλῆξτε ποτὲ μαζὶ
του. Μὲ τίς εὐγενικές καὶ
πρόθυμες περιποιήσεις του,
θὰ ὅσα γίνῃ ἀπαράιτητος.

Νύχτα συνουσίας

Ελλίδα

Νά! ήρθε ή στιγμή πού θ' άνοιξουν πάλι τ' άνηθ
στis κερασιές τής όχθης του ποταμού μας.
Ή! πώς στά βάθη των νερών καθρεφτίζονται τά
μουλθένια σύννεφα...
Πώς τρέχουν τά μουλθένια σύννεφα.
Τό ζέρω, τό ζέρω, άγαπημένη μου.
Προσμένω τή στιγμή πού θα φανή ή έλαφρή βαρ-
κούλα σου...
Άπό τήν άκρη θα φανή...
Ή! τί στιγμή!
Δέν σκέπτομαι, άγαπημένη, δέν έχω πειρά τή ζυ-
ναμι νά σκεφθώ...
Έκστατικός μόνο προσμένω...
Προσμένω τή στιγμή πού θα φανή ή βαρκοϋλά σου
γιά νά σε σφιξω στην άγκαλιά μου.

4) Ἀφροδίτης Διός
 Ἀρεώς. Ὅσοι καὶ ὑπέρ-
 στα στρουγγυλὰ, στρίβ-
 οῦν, πλατὺ, πόδι κομψό, κοιλία
 προεξέχουσα, Σαγῶνι τε-
 ταχθῶ. Λαίμωσιν κοντοὺς καὶ τε-
 τραγῶνιν μέτωπον. Περὶ τοῦ
 οὐρα τοῦ πᾶς ἐστὶ τὸν τῶν
 εἰσχυρῶν. Εἰς 38 καὶ εἰς
 εἰσχυρῶν. Περὶ τοῦ τοῦ πᾶ-
 ρος ἐστὶ τὸν τῶν εἰσχυρῶν
 ὅτι ὑπάρχει κοίτης γιὰ
 ὅλα. Εἰς 38 καὶ εἰς
 ἀποφασισμένους καὶ εἰς
 κάθε τι γιὰ νὰ νὰ κινήσῃ.
 Εἰς κάποτε οὐκ ἄνευ.
 Εἰς οὐκ ἀπὸ πονοκεφα-
 λούς.

ΟΙ ψεύτικες πλεξίδες των
γυναίκων μαλλιών έχουν
πλέον τώρα πολύ της μορ-
φής Άγγλικα κι είναι πε-
ρίληπτες. Στοιχίζουν όμως
σταυράδια, όσο δηλαδή θα
ήθελαν κανείς για το νοί-
εως μετρίσιου σπιτιού επί
μηνες! Κάποιος κομμωτής
ήπιον σκεφτόντας να μετα-
φύσσει, αντί για τις δυ-
σπρόγαστες γυναίκες τριχες
προς από ταύρους! Με μια
πατάλη ληχηκή κατεργα-
σία, τους δίνει τη μαλακό-
τητα των γυναικίων μαλ-
λιν. Μια τέτοια πλεξίδα
ορίζεται μόνον 4 λίρες

[illegible]

"Ένα λευκό σπιτάκι

Τὸ παιδί, ἡ ἀμμουδιά, τὸ κύμα
τὰ χαρούμενα γέλια καὶ κείνο π

“Ὅσοι δὲν πήραν νὰ μὴ στεναχω-	
ροῦνται. Γι’ αὐτοὺς προηόριζαν μεί-	
στὰ διαθεσιμὰ μεγάλῃ ποικιλίᾳ ἐ-	
δῶν ἐν τῇ κατάθῃ	θνητὲς τιμὲς:
Κομπιενζὼν Ἀξελ...	7.000—20.000
Κυλόττες	2.000—12.000
Μπλόυες γυναικῶν	5.000—22.000
Κάτστες ἀνδρῶν	1.200—6.000
Φανέλλες	1.200—8.500
Υποκακίσσα	11.000—30.000
Κακορροῖ	3.000—6.500
Σοσάνη ἀνδρ.	2.000—5.000
Κάτστες Ἀράχνη	6.000—18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 Κολοκοτρώνη 52
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Νοσταλγικά κάθε χρόνο, για τέ-
τοια μέρα του Σεπτεμβρίου συντρι-
μένη από τον πόνο και τα χρόνια,
η Ρίνα θανατοῦρει στη Γλυφάδα
γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὸ λευκὸ ἐκείνη
στισιὰ μὲ τὴν Βεράττα καὶ τὰ δύο
κυπαρίσσια, ὅπου ἔχασε γιὰ πάντα
μέσα στὴν εὐτυχία μιᾶς ἐρωτικῆς
βραδείας, τὰ ὁδοῦρά της νιάτα
τὴν χαρὰ τῆς γυναίκας, τὴν εὐτυχί-
α μιᾶς υπέρτας!

Φτώχῃ, ἄσιον Ρίνα!...

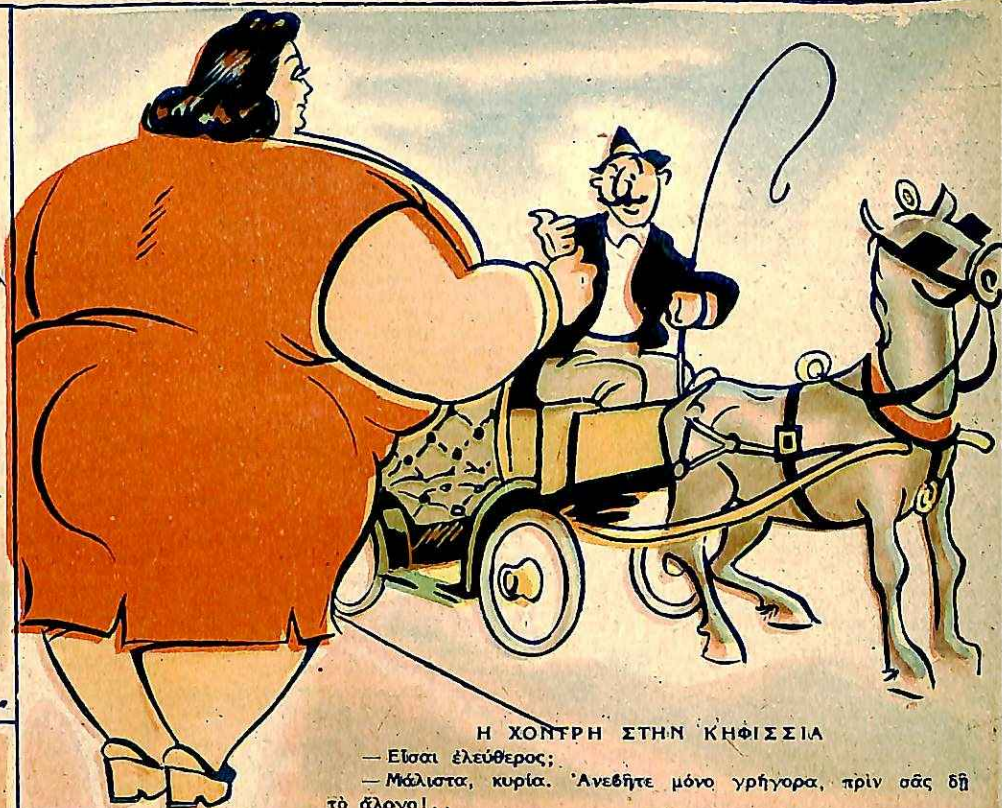
Τὸ «Ρήνερ» σὲ Ντάιτσετ» πρόκει-
ται πολὺ σύντομα νὰ τυπωθῇ σὲ γαλ-
λική, ἰταλική, γερμανική, ἰαπωνική
καὶ κινεζικὴ γλώσσα.

Κάθε χρόνο γίνονται στις Ήνωμ. Πολιτείες ἀγῶ-
νες μικροσκοπικών αὐτοκινήτων, πού ἔχουν βάρος
μάλιστα 3 - 5 κιλάων κι ἀπόστασις ποὺ ἔχουν 30 πόντων.
Ἄλλα ὅτι αὐτὰ ἀκολουθοῦν γιὰ τὴν γυναικίαν τοῦ
τραί - γιατί δέν μπορεῖ νὰ ἔχουν βάρη ὑψηλὰ τοῦ
κι. Ἄλλα ἐνὰ ἐναερίον αὐτοκίνητον συνδεόμενον μαζί του
μετρώει. Τα πρῶτα ἔχουν σημειώσας ὡς τώρα ρεκόρ
ταχύτητας 80 μιλίων τὴν ὥρα καὶ τὰ δεύτερα 114.

ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

— Αμάν, κρατήσου! 'Αν φταρnis, χαθήκαμε!..

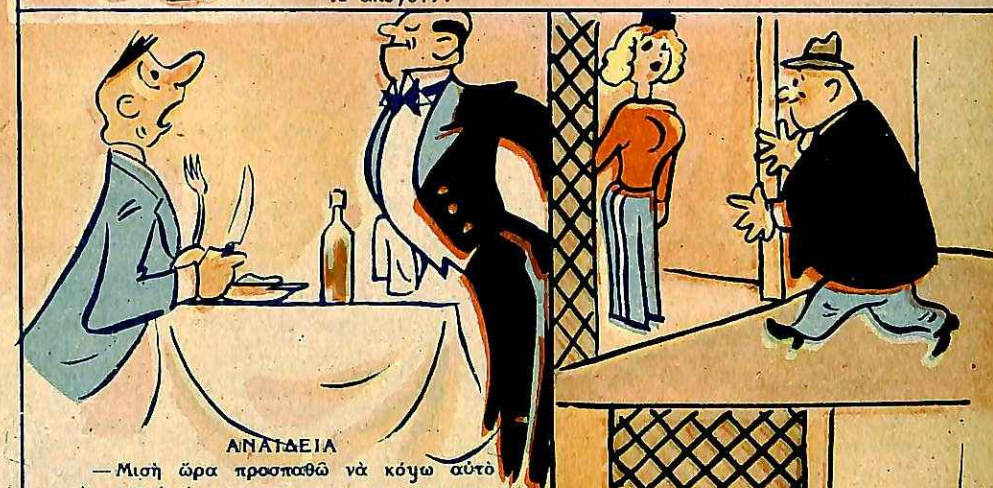

Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

— Είσαι ελεύθερος;
— Μάλιστα, κυρία. 'Ανεβήτε μόνο γρήγορα, πριν σάς δῃ τὸ ἄλογο!..

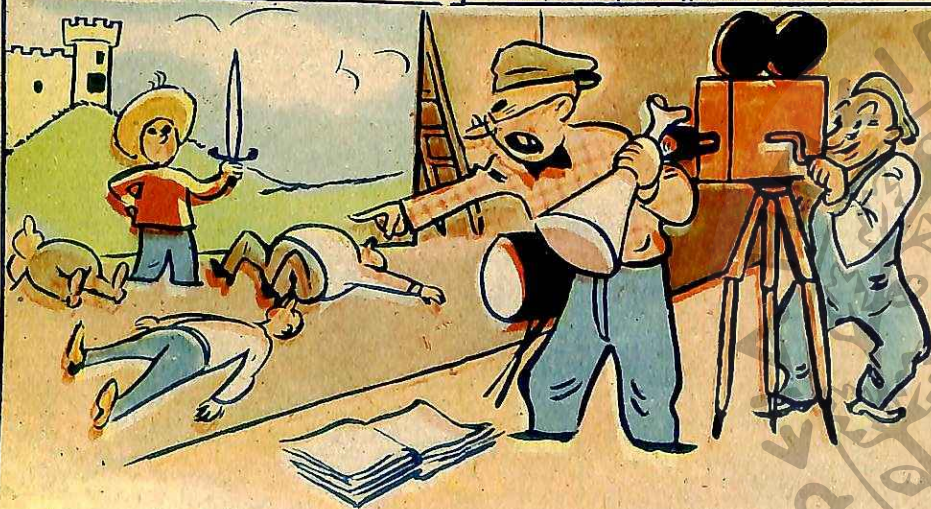

Ἐκείνη: Καλὰ λέω ἐγὼ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά! 'Αλλοτε μὲ σκούπιζες τὰ δάκρυα μὲ τὰ φίλιά σου!..

ΑΝΑΤΑΞΙΑ

— Μισὴ ὥρα προσπαθῶ νὰ κόψω αὐτὸ τὸ μπιφτέκι!
— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε. Ἐμεῖς κλείνουμε τὰ μεσάνυχτα...

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Ὅποιος πεθαμένος κουνήθῃ, θὰ θά τὸν διώξω!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ